

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Meditationes de Perfectione & felicitate Statûs Religiosi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

MEDITATIONES.

De Perfectione & felicitate
Statûs religiosi.*Pro religiosis utriusq; Sexûs.*

CRedas, Amina devota, omnes, qui ad Statum religiosum vocantur, maximo favore à Deo præveniri; Dici enim potest, ab inferno tunc eos evocari & ad paradysum perducì. Hinc est, quod in Religione constituti summopere & unice teneantur invigilare devotioni & perfectioni. Nec Religioso effugium patet, unde ab hoc præstando se excuset, cùm Religio plurimis occasionibus & motivis abundet, quibus ad virtutes & perfectionem incitatur; quorum cùm ingens numerus à vitæ spiritualis Magistris enumeretur, pauca duntaxat delibasse sufficiat.

Primum motivum & incitamentum desumimus ab ipsomet statu religioso, qui, cùm sit sanctus & status perfectionis, animam quoque in eo constitutam inducit ad applicandum se vitæ virtuosæ devotæ, perfectæ & Angelicæ. Status iste cùm sit Angelicus, institutus est ad eruendam animam ab affectibus terrenis, excitandam ad rerum coelestium contemplationem & ducendam etiam in

in hoc Mundo vitam Angelicam, quem
modum piè observat S. Basilius. Vita
giosa exsoluta est à vinculis matrimoni
hinc etiam libera ad elevandum se à mu
nis pulchritudinibus, quo oculis, Virg
puritate purificatis, majori libertate sol
vinam contempletur, quod Angelorum
proprium, qui in nihil aliud feruntur, et
pulcherrimam Dei faciem, in quam

1. Petr.

1.

rant Angeli prospicere.

Secundum motivum & incitamentum
oritur à loco, in quo habitant Religiosi
enim sunt Monasteria seu domus religio
rum, quàm paradisi voluptatis, ubi De
ponit eos, quos sibi eligit, creat, form
extollit ad statum filiorum Dei? Mon
rium simile est cœlo empyreo, ubi in
animarum cumulus Dei delitijs inclinat
Ipse locus ad perfectionem exstimulat,
valde inconveniens est, animam in loco
cto vivere peccatis immersam, in Cœlo
esse terrestrem & in loco perfectionis ter

Tertium motivum sunt occupationes
exercitia religiosa, quibus quasi totidem
lis ad perfectionem sublevatur. Qu
actiones, quales sunt oratio, mortific
actus humilitatis & obedientiæ, frequ
tio Sacramentorum, bonorum-tem
lium contemptus & aliæ innumera, qu
animam ad Deum evehunt, ut adeo

quoniam in his exercitijs non proficit, merito infelix & miserabilis passim audiat, miseroque illi assimilari possit, qui ad ignem consistens semper friget; aut fame perit dum lautis epulis adsit, seu fonti proximus siti squallet, qui denique in medijs divitijs semper eget.

Quartum est bona opinio sæcularium, qui religiosos, ut homines sanctos, perfectos, Mundo, carni & cupiditatibus mortuos venerantur. Quæ opinio, ne arenoso fundamento innitatur, necessarium omnino est, ut vero spiritu ad perfectionem anhelent, secus hypocritis annumerandi, qui, cum vitijs turgant, bonos se simulant, seu, ut benè observat S. Basilus, histrionum more repræsentant eos, quales non sunt, repræsentant Dominum, cum tantum sint servi; Regem, cum sint privati, *Hypocrita dicitur histrio, qui in theatro sustinet personam alienam; Heri sæpe cum sit servus; aut Regis cum sit privatus.*

Hom. de land. Jejun.

Quintum motivum resultat ex ipsomet habitu, quem, si perpenderit religiosus, videbit, totum eum esse à sæculari diversum, nec id inani duntaxat cæremonia introducum; quin potiùs consideret Religiosus, vitam suam adeò à sæcularibus debere differre, quemadmodum hic ipse habitus totaliter discrepat. Si fuerit albus, discat puritatem, vitæ & morum suorum candorem, discat diligentiam, quâ gratiæ Dei inhiare debet, cujus

cujus adminiculo in anima dealbetur, ut
 cher efficiatur, discat fugiendum peccatum
 unde Deo odibilis & deformis reddi
 fuerit niger, cogitet cum S. Anselmo
 sciat Religiosum interiùs debere esse
 exterius verò mortificatum; Si fuerit
 humilitatis & simplicitatis argum
 esto. Totus denique habitus praecon
 cem subeat, quo identidem admonetur
 omnia hujus Mundi blandimenta te relin
 sanctorumque mores & vitam amplecti
 esse.

Cassianus, magnus ille & in spiritali
 cundissimus Magister, per omnes sacra
 tus partes speciale quiddam denota
 tumat. Birretum in modum crucis
 bus Clericis commune signum esse rube
 lites eos esse Christi Ducis & antesignani
 sub cuius vexillo tota vita in omnibus
 angulis militare parati sint, tantaeque
 eos existimationis ac pretij crucem esse
 pro galea utantur, qua & caput & cor
 tegant, seu potiùs obarment, pleni
 desiderio, qui *non erubescunt ignominiam*
crucis.

Per cucullum, innocentiam & puritatem
 indigitat. Talaribus seu tunicis circa
 colligi solitis Religiosorum constantem
 longanimitatem assignat, carnis
 mortificationem & promptitudinem

tutum ac perfectionis semita. Toto demum habitu in unum collecto varia virtutum exercitia inculcat, recteque concludit, propter hæc & alia infinita motiva Religiosos ad perfectionis augmentum adstringi.

His adde, quòd si abstrahere se à negotijs & decendiali exercitio sibi vacare profit omnibus animabus cujusque statûs aut conditionis; longè id magis convenirè Religiosis, pluribus titulis ad studium Sanctitatis obligatis, cùm id medium sit efficacissimum tantique roboris, ut & ipsa sua Sanctitate Paulus Papa quintus omnibus id ipsum præstituris, & huic tam sancto operi per orationes, confessiones ac sacras communionem devotè vacaturis, concesserit indulgentias plenarias.

Manum igitur admoveamus, huicque tam sancto studio operam nostram qualem qualem annectamus, certas meditationes cuivis diei assignando.

* * *

N

DIES

DIES PRIMUS.

Devocatione ad Statum
Religiosum.

MEDITATIO PRIMA

PUNCTUM PRIMUM.

Primò omnium immergere in abyssi
Dei bonitatem, quæ te ab huius
miseriis eruit, quibus non secus ac
cula innatabas, evidenti submerfione
culo exposita. Portum jam consecutus
ubi secura & absque molestia degas.
cula eras in rabidissimi lupi faucibus detentus
& ecce! associata es novem illis & triginta
ovibus in deserto, hoc est, restituta
societatem Angelorum.

Confidera, vocationem ad statum
Religiosum nihil esse aliud, quàm secessum
animæ ex infelici statu in locum
felicitate exuberantem descendentis.
Mundum istum congruentius assimila
quàm regno cuiuspiam pleno iniquitate
quo invidia regnat, sævit crudelitas,
imperat, ambitio dominatur, vitia
magnâ pace perfruuntur? ut optime

Osea. 4. dixeris illud Oseæ: *Non est veritas, non est
misericordia, non est scientia Dei in terra.*

leditum, & mendacium, & homicidium, & furum, & adulterium inundaverunt, & sanguis sanguinem tetigit.

In Mundo semper peccata peccatis cumulantur; in Religione virtutes exuberant & charitas regnat, imperat amor, humilitas commendat, puritas dominatur, omnia quam ordinatissime fluunt. Quid est saeculum istud? nisi volubilis rota omnia commovens, atterens, consumens, in quo nihil est stabile, diuturnum nihil. *Quid miserabilis Mundo*, dicebat S. Gregorius Papa, *cujus fructus ruina est?* *Ad hoc crescit ut cadat; ad hoc cadit ut germinet; ad hoc germinat ut, quacunque germinaverit, cladibus consumat.* Religio contra columna quaedam est stabilis & firma, cujus fructus perseverentia & virtutum robor, ubi anima crescit, ut semper magis magisque augeatur, ubi germinat, ut semper pulchros flores dulcioresque fructus proferat.

Confidera nunc, O Anima, quantum beneficium Deus tibi contulerit, dum te ad Religionem vocavit & ab inimico hoc Mundo eripuit.

AFFECTUS.

Cognosco, O Deus meus, beneficium in mea vocatione collatum; grates tibi
N 2 infini-

infinitas, O bonitas immensa. Unde
 tellulo mihi tam ingens amor, O mi Deus
 inter tot animarum myriades me abieci-
 mam peccatricem selegeris, & ne perire
 securum Religionis portum, statumque
 tranquillum, tamve felicem collocar-
 ubi maxima facilitate & dulcedine ad
 riosum tuum regnum pervenire possim.
 Ah! quam mihi nunc displicet, tanto
 ficio non respondisse. Aperi, O mihi
 aperi oculos mentis meæ, ut videam & p-
 ctè æstimem tam immensum beneficium
 quod sanè inter omnia, quæ animæ com-
 potes, est maximum. Da, inquam,
 Jesu! ut statum meum perfectè agnoscam
 tibi in vera cordis simplicitate servare
 leam.

Fructus & proposita.

Certum est, Anima devota, dona-
 tionis ad statum religiosum
 omnibus esse sublimius, dum
 Deus animam ad religionem vocat, in
 cissimum statum reponit, cujus admi-
 perfacile in virtutibus & perfectione pro-
 diatur. Certò teneas, quòd liberatum
 à Mundo non sit aliud, quàm sublevatum
 ab omnibus impedimentis, quæ in via
 ctionis possunt occurrere, inter quæ

fimo numeraveris affectus terrenos à divina
contemplatione nimium quantum avocan-
tes, qui tamen ipsi per vocationem ad statum
religiosum adeò tolluntur, ut non nisi à lon-
gè animum perturbare valeant. An non
vides, quantis periculis Mundus scateat? Au-
di S. Augustinum disertissimum & expertum
in hac materia Oratorem: *Plena sunt omnia, Serm. 2.*
periculis, plena laqueis; incitant cupiditates, post
insidiantur illecebrae, blandiuntur lucra, da- Dom.
mona deterrent; Amara sunt obloquentium lin- Quing.
guae, nec semper veracia sunt ora laudantium. &c.
Inde sevit odium, hinc decipit mendax officium,
ut facilius sit vitare discordem, quam declinare
fallacem. Non invenies, Anima devota,
vel unicum statum saecularem, qui non sit
plenus innumerabilibus periculis, deceptio-
nibus, doloribus, miserijs; omnia negotia
millenis laqueis sunt circumvallata, ut adeò
vel obiter consideranti pateat, à quantis pe-
riculis amantissimus Deus tuus te liberaverit,
Resolvere igitur in immensas laudes, bene-
dic sanctissimam Dei dispositionem, grates
age pro tanto beneficio, & propone, tantæ
vocationi pro posse respondere.

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, Anima religiosa, donum vo-
cationis esse certum & infallibile do-
num

num Dei, quia vocatio ad Religionem
à Deo provenit. B. Laurentius Iustinus
& Abbas Moyses apud Cassianum statu-
tria principia internarum suggestionum
cogitationum nostrarum, Deum, naturam
Diabolum. Desiderium ingrediendi
gionem non potest provenire à natura,
hæc fugit vincula, quibus anima cum
constringitur, & cum status Religionis
sistat in perpetua mortificatione, contra
que propriæ voluntatis abnegatione;
nachus siquidem, uti Climacus annotat.

Grad. 1. perpetua naturæ violentia, nemo non
partum hunc ingressus ad Religionem
enasci à natura; nec item à Dæmone
enim, cum sit infensissimus animarum
nihilque cupiat nisi eorundem interitum
non potest tam bonas inspirationes
motus in anima excitare aut perfectionem
dium, quod in religione viget, cordi
primere, is enim regno Christi insub-
non ut ædificet, sed ut destruat. Unde
bes, Anima devota, vocationis huius
originem non esse nisi Deum, cuius promissum
est, animam in virtutum & perfectionis
tam dirigere. Ut taceam, Deum ante
mortem in funesto crucis patibulo
lùm subiisse, ut animarum saluti provi-
quas, dum videt adeò deperditas &
sux immemores, ad religionem vocat.

tanquam in Schola perfectionis dedisceret
vita, edoceret virtutes, proficeret in Spi-
ritu & sanctitate, quæ ut penitiùs capias.

Confidera, de fide esse, omnes motus
virtuosos, omnes affectus internos ad spiri-
tum & ad salutis acquisitionem directos, at-
que adeò ipsammet determinationem ad bo-
num promanare à divina gratia, non à spiri-
tu humano, & contrarium esse hæresin Pela-
gianam, uti docuit S. Augustinus doctrina à
Lessio citata, quoscunque ergo impulsus &
instinctus ad Religionem adverterimus, non
sunt ab alio, quàm à Deo, cùm is solus inspi-
ret perfectionem, confirmante id ipsum Do-
ctore Angelico Thoma Aquinæ: *illi, qui* 22. quo
ad religionem accedit, non potest esse dubium, ult. ar.
an propositum de ingressu religionis in ejus corde ult. adi.
exortum sit à Spiritu Dei, cujus est ducere homi-
nem in terram rectam.

AFFECTUS.

O Anima mea, quàm Deo tuo pro voca-
tionis beneficio es obligata! Ah!
Deus amantissime, quàm malè agunt
Religiosi illi, qui non solum te non agno-
scunt tanti boni auctorem, sed & de suo sta-
tulamentantur, maledicunt dies, quo sunt
ingressi, & ijs omnibus, qui ingressus eorum
causa extiterunt. Nunquam ego posthæc
N 4 tam

tam perversus ero, mi Jesu benignissime
semper te benedicam & laudabo. Con-
teor insuper & agnosco vocationem
à te omnis boni auctore promanasse,
quo totis viribus & affectu grates tibi ha-
Tu, Tu, O Deus meus! sanctas cogitationes
pectori meo instillabas, tu movisti cor meum
ad acquisitionem virtutum, tu aperuisti oculos
meos, quibus semitam ad statum tantum
invenirem. Gratias tibi, Deus meus, nunc
& in æternum, nunquam benedicam
hoc è meo pectore, nunquam è memoria
nunquam è cogitationibus meis evanescat.
Semper, semper pro vocatione mea te laudabo.

Pf. 33.

v. 2.

*Benedicam Dominum in omni tempore
semper laus ejus in ore meo.*

Fructus & proposita.

EX his considerationibus discas, Amice
religiosa, permagni æstimare
religiosum, cum sit donum Dei,
possit esse vel aliud, vel ab alio, nisi à Deo.
Habent Religiosi illi cur magnam penam
Deo infligendam timeant, qui vocationem
suam non æstimant, imò contemnunt.
Magnum quid est & grave debitum, divinam
gratiam spernere, cujus certissimus effectus
est vocatio ad Religionem. Graviter
delinquent Religiosi illi, qui nihil

cunt. Qui vocationem suam non æstimat, non æstimat salutem suam, cum Religio sit medium infallibile eandem obtinendi. Vocatio ad religionem semper est à Deo, & dato casu, ait Doctor Angelicus, quòd Dæmon incitaret aliquem ad Religionem, si hic acquiesceret instinctui, tametsi esset à Diabolo, non tamen malè faceret, nec cuiquam periculo subjaceret. En tibi ipsiusmet S. Doctoris verba: *Detur, quòd diabolus incitet aliquem ad religionem intrandam, hoc opus bonum est, & bonis Angelis congruum. Unde non est periculum, si quis in hoc consentiat.* Sciendum porrò, ait prælibatus Sanctus, quod si vel à dæmone, vel ab hominibus ingressus ad Religionem tibi suadeatur, quâ mediante afficitur anima sectatrix Christi, hanc exteriorem suggestionem non fore efficacem, nisi interiùs à Deo solidatam. *Talis suggestio efficaciam non habet, nisi interiùs attrahatur à Deo.* Ex quibus habemus, inquit, S. propositum ingrediendi religionem, unde unde suggestum, semper tamen esse à Deo. Et ita Religionis propositum, à quocunque suggeratur, à Deo est. Collige ex hoc, cum quanta consolatione religiosus vivere debeat in Religione, cum sciat & certus sit, se in statu salutis esse, atque à solo Deo vocari potuisse. Disce insuper, verè agnoscere veritatē istam, quòd nimirum graviter Deum offendat, qui de sua vocatione conqueritur.

PUN-

PUNCTUM TERTIUM.

CONsidera, vocationem ad Religionem tam eximium donum esse, ut in mentem Sanctorum Patrum sit in expertioribus signis prædestinationis possitque dici religiosos certam habere suæ salutis. Quod ipsum, gloriosissimum Salvatorem Religiosis pollicitum esse, videtur, cum Apostolos suos primosque (uti communiter Patres sentiunt) alloquutus promississet eis vitam æternam dicens: *omnis, qui reliquerit domum, vel fratres,*

Matth.
19.

rores, aut Patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros propter nomen meum templum accipiet & vitam æternam possidebit. Scias O Religiose, Dei promissa fallere non posse, si tu feceris, inquit S. Chrysostomus, quod iusserit Deus, ejusque amore renuncies omnibus, certus esto, Deum promissis tuis non defuturum, nec causam fidei cur de vita æterna dubites. Audi ipsam

Lib. de
provid.

S. Doctorem. Impossibile, mentiri Deum promissit autem ille vitam æternam istis respondentibus. Reliquisti tu omnia & adhaerere? Quid igitur prohibet de hujusmodi consilio promissione & esse securum?

Considera, quàm magna debeat esse solatio Religiosorum, qui mandato Christi obediunt, dum mundanis reculis re-

tiant, securos se reddunt de vita æterna, cùm Christus in suis promissis fallere nequeat, ut adeò in die iudicij bonus Religiosus liberri-
mè cum pijsimo illo Scotorum Rege dicere possit: *Domine Jesu, ego feci quod jussisti, da, quod promissisti.*

AFFECTUS.

Quod majus beneficium præstare tibi potuisset Deus tuus, Anima mea, quàm per vocationem ad Religio-
nem in numerum prædestinatorum te collo-
cando? Iam igitur vivito de spe consequen-
dæ salutis æternæ. Enim verò, ne intermit-
tas sedulam te in hoc servitio exhibere;
quantò enim allaboraveris, tanto beneficijs
cumulaberis; Deus quippè est cui servis, qui
opera tua opulentissimè vult, scit & potest
remunerari, huic ergo servias, qui in suis pro-
missis non potest falli.

Ah mi Deus! licetne ingrato mihi ocu-
los ad te reflectere? En! miserrimam ani-
mam meam ad pedes tuos humillimè pro-
stratam & veniam implorantem. Ah! do-
leo mi Deus, doleo ex toto corde & pœnitet
me peccasse; doleo, quod tam tepidè hæte-
nus tanto beneficio responderim. Emenda-
bo in melius, quæ impudentissimè peccavi,
summam posthac in tuo servitio diligentiam
adhibe-

adhibebo, qua clarè tibi ostendam & ob-
los divinæ Majestatis tuæ ponam doloris
displicentiam meam.

Fructus & proposita.

Est, cur summopere moveare, Anima
ligiosa, dum ex his consideratio-
liquido tibi constat, te hoc ipso
à Deo ad Religionem vocata fueris, in
merum prædestinatorum collocatam.
cur in summa consolatione vitam tuam
figas, salus quippe animæ pulcherrima
perfectissimum objectum est, quo anima
creari potest. Recordare obligationis
Anima religiosa, quibus Deo pro tanto
re es obstricta; quemadmodum enim
Ius Hebræus ex Ægypto vocatus est, ut
ram promissam introduceretur, ita Reli-
giosus à Mundo vocatus est, ut cœlestis Para-
disi incola efficeretur: Populo Hebræo
felicem promisit, Religioso terram beati-
tudinis quæ est gloria æterna. Observandum
est, quemadmodum non omnes He-
bræi terram promissam sunt ingressi,
non omnes Religiosos cœli gaudia ade-
runt. Soli illi Hebræi ingressi sunt, qui
legem à Deo datam observaverant, ita
solus ille Religiosus Paradisum possidet
qui legem divinam & sua vota studiose

coluerit; ceteri omnes tanquam vocationis suæ contemptores in erebi flammis de-
trudendi. Nec hoc vel Deo, vel ejus promissis, erit admetiendum, qui enim inhiat
obtinendis à Deo promissis, necesse est ut
statui suo conformiter vivat. Hinc Religiosus videns se in statu tam felici & in via
ad aeternam patriam collocatum, omne suum
studium intendere debet, ut vitam boni reli-
giosi vivat, suamque vocationem summè
aestimè. Religio est porta cœli, ajebat B.
Laurentius Justinianus, *Illius civitatis iste est De Di-*
introitus; iste nempe est locus, de quo ait S. Ja- *scipl. &*
cob, verè non est hic aliud nisi domus Dei & por- *perf.*
ta cœli, per quam tamen nulli patet ingressus, monast.
quàm, qui hic viriliter & perseveranter certa-
verit, ille enim solus coronabitur illic gloriosè,
secure speret talis, post hanc peregrinationem,
ad illam supernam intrare Jerusalem. Si er-
gò, O Religiose, gloriam desideras & bona
illa aeterna, persevera in tua vocatione &
esto bonus, cum non omnes absolute
sed boni duntaxat religiosi
salvantur.

DIES

DIES SECUNDUS

*Quam magna bona pro-
niant è vocatione ad Reli-
gionem.*

MEDITATIO SECUNDA

PUNCTUM PRIMUM.

Considera, anima religiosa, eo
quod vocatio tua proveniat à Deo
quo omne bonum, fieri non posse,
ex eadem profluant immensa bona.
Fons & origo est omnis felicitatis, unde
nisi aquæ dulces emanare possunt. Etenim
men voluptatis, unde non nisi rivuli deli-
cium scaturiunt, & hic ipse te vocavit,
non nisi omne bonum exspectare possis.
Quod ut penitiùs intuearis, unicum
bonum probè discutias, quod per voca-
tionem exemerit te infinitis peccandi occa-
sionibus, atque adeò hoste illo infensissimo
malorum omnium est maximus, nempe
cato.

Considera hanc à peccatis immunitatem
tantum bonum esse, ut si per ingressum
vocationis nullum aliud obtinuisses, quam
unico peccato abstinuisse, adeò id
bonum excreveret, ut pro eo capessere

ullum tormentum, nec maxima quævis poenitentia sufficeret; quantum ergò bonum erit, à tot peccatis, quæ in sæculo constitutus commisisset, liberatum esse.

Considera insuper, Religiosum per suam vocationem non tantum à peccatis & peccandi occasionibus esse liberum, sed in tali statu constitutum, quo simul ad innumerabiliū virtutum obtentum devenire possit, ut adeo omnimodis verificetur, inter omnes homines nullos magis divinum illud præceptum: *Declina à malo & fac bonum*, adimplere, quàm religiosos, quorum proprium est, peccata deserere & in bono proficere. Unde & S. Bernardus meritò dixit; Religiosum purius vivere, rariùs cadere: *Religio In Mat- sancta, in qua homo vivit purius & cadit th. 13.*

*simile
est reg.
cælo.*

AFFECTUS.

AH, mi Deus! nunc enimvero agnosco beneficium à te mihi collatum, dum ad Religionem me vocasti. Peccator sum, & indies te offendo plurimis periculis exemptus. Quid factum fuisset, si in sæculo iisdem immersus permanissem? O utinam centum mihi essent linguæ, centum ora, centum præcordia, quæ in laudes tuas & in gratiarum actionem resolverem pro tanto bene-

beneficio? Grates tibi infinitas & innumerabiles, O benignissime Domine, pro gratia tua eximia. Non possum, nec volo nisi benedicere. Sis ergo benedictus nunc & æternum; Ah millies, millies mi Deum benedictus. Cave, O Anima mea! ne hac æternum Benefactorem tuum offendas. Implora allabora implantandis virtutibus: cum ex hac virtutum palæstra non prodire, sed nec virtutibus cumulata, turpe quippe in se habet, ubi vitia debellantur, vitijs obnoxium. hoc si feceris, tum primum religiosi nominis fortieris, quod non conceditur, nisi qui vitia superant & in virtutibus crescunt.

Fructus & proposita.

Quem fructum ex hac meditatione eruere debeas Anima Religiosa, hoc est, cur inquirendo multum facias. Vidisti vocationem tuam originem suam à Deo sortitam esse, atque idcirco eius amoris pro virili correspondendum. disti, adhuc ut sis religiosa, necessario incumbere; ut vitia eradicet & virtutes plantes, unde firmum & efficax propositum statuendum erit bene vivendi, omnia peccata devitandi & in virtutibus proficiendi. Exulta, Anima Religiosa, & tibi metipsum celebrare, portum quendam attigisse, ubi

dani insultus lādere nequeunt. Gaude, armis illis te instructam, quibus animæ hostes profliges & prosterne.

Consolare, in talem statum te collocatam ubi milleni modi suppetunt, Deum nunquam amplius offendendi, omnesque virtutes acquirendi; ubi tamen probè memineris, quæ suprā attigimus, totum videlicet hoc bonum non à solo statu religioso provenire, sed necesse insuper esse, ut medio huic, licet secundum se efficacissimo, coopereris, quod fiet, si amaveris solitudinem & sæcularia evitare. Non habet Mundus, quod cum Religione agat, & Sæcularis quod cum Religioso. Quum charitas exigit, mansiunculam tuam relinquito, prodi è tuo monasterio; charitas enim Regina est omnium virtutum, nec virtus erit ubi charitas non fuerit. Si verò charitas te non avocet, remaneas in tua cella & stude colligendis virtutibus. Procura, ut omnes tui sensus omniaque tui corporis membra assuescant mortificationi, quo spiritualium sint capaciora. Meminerit Religiosus, tempus illud, quod Deus cumulandis virtutibus concedit, non esse consumendum verbis inutilibus & reculis abjectis, quia tempus omissum recuperari nequit; quemadmodum bonus quidam senecio apud S. Dorotheum piè advertit, dicens: *Aurum Doct. IX.*
vel argentum si amiserit homo, posse eum vel id ipsum,

ipsum, vel tantundem recuperare, tempus
tem si pereat, nec ipsum amissum, nec alium
eo posse aliquando restaurari.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONsidera, Anima religiosa, quoddam grande bonum, quod
Religiosus, quod est interna
latitia, gaudium videlicet cordis & spiritus
levamen. Religiosus, qui religiose vivit
per media naturæ licet contraria, ut
pœnitentiæ, jejuniorum, ciliciorum & cen
nuarum mortificationum, inhiat per
ni, etiam in his ipsis sentit dulcedinem
gaudia. O Deum bonum! quæ non
dia & tu anima religiosa experieris,
servieris Deo tuo, unico omnis gaudii
cto? *Illud solum & verum gaudium est,*
bat perfectus ille Religiosus apud
Bernardum, *quod non de creatura, sed de
tore concipitur, & quod, cum possederis,
tollet à te.*

Ep. 114.

Considera, quantam suavitatem
apertura Anima religiosa, quæ Deo fuit
tur. Ad hanc perfectiùs considerandum
instruet S. Bernardus, qui adeò eam
ut ejus comparatione omne aliud sit
omnis suavitas dolor, omnis dulcedo
tudo, omne pulchrum deforme, & tu

omne quod voluptatem afferre potest molestum. Ipsummet audi: Cui comparata omnis aliunde jucunditas mœror est, omnis suavitas dolor est, omne dulce amarum, omne decorum fœdum, omne postremò quodcungq; aliud delectare possit molestum. Impossibile profecto est, ut gaudijs non exuberet bonus Religiosus, qui semper corde & animo Deo unitus nihil nisi solum & unicum ejus beneplacitum quærit, in quo tota latitia fidelis animæ consistit. Testem hujus habemus S. Romualdum Abbatem, qui de se ipso testatur, centum annos in Religione in summa austeritate, viginti verò in sæculo se transegisse, & tamen viginti istos longos sibi plenosque miserijs fuisse, ubi centum illi pauci videbantur præ gaudio & consolatione, quam in servitio divino delitiosissimè degustaverat. Considera, quantæ sint consolationes Religiosorum.

AFFECTUS.

Subsiste hîc, Anima mea, subsiste. Et quid? videris tibi nimium pati? Exercitia Religionis nimis ardua? Tempus orationis nimis frequentatum? Chorus nimis protractus? mortificationes nimis multæ & magnæ? Hæccinè in te experiris, O Anima! & tamen religiosam te judicas? Ah!

O 2

ne,

ne, obsecro, decipiaris. Signum hoc tibi
 tis evidens, te Deum nonnisi tepidè quaerere
 atque adeò solo nomine, non verò religio-
 sam esse; si enim perfectè Deum quaereres,
 in ipso invenires omne bonum & sequenter
 summas consolationes. Anima mea, cur adeò
 desideras delicias & voluptates? Exi paulisper
 ex hoc Mundo, & te uniri Deo, & certò tibi polliceor,
 divinae, te degustaturam experturamque
 omnes mundanas consolationes felicitatum
 omnium includere. O Deus meus! commove
 me miseris meis; Eleva defectus & curas
 meas; nunc enim & in perpetuum perfruor,
 nulli alteri me inhiaturum, nullam
 aliam consolationem quaesitum quam
 tuam, quæ à te unico omnis boni objectum
 cesserit.

Fructus & proposita.

FRUCTUM hujus meditationis dignè
 commonstrat S. Augustinus. Quamvis
 ipso fatetur, tanto se in deliberando
 statùs permutandi afflictum fuisse, quanto
 spiritualibus se dedere cogitationibus
 majori semper horrore concussus; & quod
 mundanis nugis adhuc irretitus
 caperet, quæ erant spiritûs: *Retinebat
 nugas humane.* Volebat, ni fallor, Deum

ei persuadere, infelicem & omni consolatione privatum fore, quotiescunque & quando-
cunque Deo se donasset. Verum ipsemet est
expertus, quàm vanus fuerit iste timor, dum
reculis mundanis exsolutus Deoque unitus
immenso consolationum pelago latus inna-
tabat: *Quod suave mihi subito factum est, à
suavitatibus nugarum abstinere, & quas amit-
tere metus fuerat, jam dimittere gaudium erat.*
Mox enim post factam conversionem Deus
infinita sua bonitate omnes Mundi affectus
ab ejus corde excusserat, ac pro ijs coelestes
læticias infuderat. *Eijciebas à me, veratu &
summa suavitas, ejiciebas, & intrabas pro eis
omni voluptate dulcior.*

Audis, Anima religiosa, Deum intrare, si
mundana excutiantur? detestare itaque,
execrare & despice omnes voluptates & con-
solationes terrenas, tum equidem expertura
quàm suavis sit Dominus. Cœcutit sanè, seu
potius desipit Religiosus ille, qui professio-
nis suæ immemor, spretis functionibus reli-
giosis, tota die mundanis est irretitus, ma-
gisque exoptat Magnatum palatia, quam
suam cellam incolere; quemadmodum enim
mente captum se declarat, qui intra fellis
colliculam mella colligere satagit; ita
stultus est, qui verum gaudium extra
Religionem quærit.

PUNCTUM TERTIUM.

CONsidera, Anima religiosa, pl
adhuc alia bona, quæ obveniunt
giuso, qui sincero corde Deo fan
tur; & licet innumera ea sint, nonnulla
taxat ex S. Bernardo religiosarum dul
num expertissim delibabimus. Non
est religio sancta, pura & immaculata,
mellifluus iste Doctor, in qua homo cor
rius, cadit rariùs, surgit velociùs, incedit
tiùs, purgatur citiùs, irroratur frequen
quiescit securiùs, moritur confidentiùs,
neratur copiosiùs? En! tibi Anima religio
omnium bonorum immensam congrega
Et ne abyssi huic beneficiorum Ocean
mum immergamur, illud vel solum, re
tissimum accuratiùs perpendamus, qu
cit: *Moritur confidentiùs*; & alibi: *can*
do moritur & moriendo cantat. Qu
cantando mori & moriendo cantare,
tanta salutis suæ spe fretum esse, ut,
quasi omni sollicitudine, plenis velis ad
tissimum portum quàm velocissime con
dat? Et tamen nonnulli anfractus se
ciant, iidem tamen omnes adeò præ
lant, ac si tenuissimæ aquæ bullulæ infun
sent. Nec locum habet receptum ill
pluribus: mortem videlicet omnium
bilium terribilissimum esse, quia boni

gius tam parum eam timet, ut potiùs in
 jubilos resolutus gaudeat, medium illud
 adesse, quo tandem ad summum bonum, quì
 est Deus, & quem semper unice suspirabat,
 transferatur. Nec video, cur bonus Reli-
 giosus mortem timeat, si enim omnes suos
 labores, omnia vitæ momenta ad Dei lau-
 dem impenderit, spes optima æternæ remu-
 nationis accrescit. Soletur ergò se ipsum
 Religiosus & consideret, in mortis articulo
 parum profuturum, in hac vita benè habuif-
 se, plurimum verò, magno pro Deo sustinuiif-
 se; si enim compassi fuerimus, etiam con-
 glorificabimur, lætique transibimus ad cape-
 senda tribulationum præmia.

AFFECTUS.

NE cœdeat te, Anima mea, pro Deo tuo
 pati, ne lamenteris in tuis laboribus
 ejus amore exantlatis; grandia quip-
 pè sunt bona in præmium tuarum miseria-
 rum concedenda. Plange nunc in Religio-
 ne, effunde lubens immensa lachrimarum
 fluenta, ut Pater æternus habeat, quod cœle-
 sti suo favore & Spiritûs Sancti consolatione
 extergat. Ingemisce nunc & dole, ut in
 morte cantare possis. O quoties, Anima
 mea, de tuo statu immeritò es conquesta,
 dum in Religione constituta, tanquam in sta-
 tu infelici detentam te lamentabar.

O 4

O quàm

O quàm mihi displicet, Deus meus, non cognovisse tantos favores, quos religiosis confers! Nunc agnosco & confiteor ingratitudinem meam. Ne respicias perditos hactenus professionis meae dies. Creator mi dulcissime, humillimo, quo sum, cordis affectu me coram divina maiestate tua prosterno, statu tam feliciter frui futura, tantoq; fervore religiosi officij instituta, ut & ego lata plenitudine mori possim.

Fructus & proposita.

Utrumque, propositum videlicet, & fructus, patet, quod ex hac consideratione desumendum. Magna nimirum contentia feruensque desiderium, Deo posthabere ac perfectè famulandi, qui famulanti tantis consolationibus prævenit, tantis bonis in religione communicat, adeo contentum, ut nec illud ipsum, quod Philosophorum nonnemo *terribilium omnium* terribilium iudicavit, mors videlicet, minime timeatur.

Terribilis videtur, quia hominem separatur à voluptatibus, à mundanis divitiis, à amicis, & animam à corpore, quæ omnia bonum Religiosum recidere nequeunt. Non pote, qui ipso religionis ingressu ab

in omnibus se abstraxit, reliquit divitias, contempsit voluptates, valedixit amicis, omnia conculcavit, nec ipsam animæ à corpore avulsionem formidans; dum per eam ipsam avolat ad eum, quem unicè semper suspiravit, nempe Deum suum. Et hæc causa, cur bonus Religiosus in morte cantet, & nunc adhuc in vita cum S. Paulo frequentius inclamet: *Quis me liberabit de corpore mortis?*

Ad

Rom. 7.

Quinimò non solum non timet mortem, sed ejusdem quasi dulcedine captus eandem cum B. Catharina Genuensi lætus invitat, mirum in modum adhuc in vivis abblatando verbisque amicabilibus & gestu composito desuaviando. O chara! O pulchra! O speciosa mors! O dilecta mea, O amica mea, veni, veni citò, accelera gradum, transige salutifero tuo & affabili telo cor meum, quo tam grande beneficium mihi es præstitura, quale nullus mortalium exhibere poterit; facies enim, ut spiritus meus & anima mea velocius tendant ad fruendum Deo suo & æternum cum eo jubilandum.

O 5

DIES

DIES TERTIUS.

*De Perfectione, ad quam
netur Religiosus.*

MEDITATIO TERTIA.

PUNCTUM PRIMUM.

Considera, Anima religiosa, esse Religiosum non consistere in habitu exteriori, sed in interiore virtute. Multi deferunt habitum religiosum, reputant tamen minimè Religiosi; & multi habitu sæculari incedunt talesque foris apparent, interius plurimis Religiosis meliores, quoniam enim illi negligunt, hi etiam in habitu sæculari studiosè inquirunt, magnis passionibus viam illam aspirantes, quâ ad Paradisum perducuntur. Si sanctos Dionysium Areopagitam, & Doctorem Angelicum S. Thomam Aquinatem consuluerimus, opponent nobis statum religiosum esse statum perfectionis. *De Eccl. Hierarch. 22. qu. 24. a. 5.* Religiosos esse homines, qui tendere debent ad perfectionem. *Status Religiosorum seu est perfectionis & hominum ad perfectionem tendentium.* Unde liquet, Religiosum illum qui non tendit ad perfectionem, in rigore non posse vocari Religiosum.

Considera, ex magno desiderio,

Deus erga Religiosorum profectum fertur, adeo cuncta disposuisse, ut, quemadmodum populo Hebræo, ex Ægypto in terram promissam abituro, de omnibus necessarijs abunde erat provisum; Vestes non consumebantur, manna & alij cibi de cælo pluebant, non deerat Dux qui dirigeret, Princeps qui gubernaret, Capitaneus qui ab inimicis defenderet, Sacerdotes qui in Lege & cultu divino instruerent, &c. nihil omnino deerat quod iter arreptum moraretur. Idem & de Religiosis cogita; nihil non facit optimus Deus, ut ab infelici hujus Mundi Ægypto facilius deveniant ad terram felicem, quæ, intuitu dulcedinis & deliciarum à statu religioso promanantium, dici potest scaturire lac & mel, intellige perfectionis.

Confidera, quàm sit res propè impossibilis, ut Religiosi non conscendant culmen perfectionis. Vocati sunt à Spiritu Sancto ad statum istum, incitantur ab instinctibus internis, divinis subsidijs suffulciuntur, & ab exercitijs Angelicis proteguntur, quomodo ergò in via deficient, inimicos non superabunt & præfixum perfectionis finem non attingent? Crede, Anima religiosa, alteque cordituo imprime, nulli prorsus Religioso vel minimum excusationis suppetere, quàm se à perfectionis obtentu exsolvat.

AFFE-

AFFECTUS.

Quid moliris, Anima religiosa? Ne, Ah desine! Nunquam teris excusare tuam imperfectionem, nunquam palliare, quod perfectione non consecuta. Fatere potius culpam tuam humillimè deprecare. Clama cum S. David: *Tibi soli peccavi, & malum coram te.*

Pf. 50. Miserere mei Deus secundum magnam misericordiam tuam: Ne proicias me a facie tua, & Spiritum Sanctum tuum, spiritum veritatis & constantiæ, ne auferas à me. Ne mereris negligentiarum mearum, quibus tantum mera media contempsi, sprevi, concubina. O quàm magnus, quàm oculis tuis (intremende) intolerabilis fuit tepor meum damnatæ, execrandæ voluptates tentationibus quibus projecto dulcissimo Manna verum meum pavi, & miser ac insanus delectationibus. Procul nunc este omnes creaturæ, nunc posthac obicem mihi posituræ in quaerendo & sectando Creatore meo; abite curiales minimè ampliùs cursum perfectionis stituræ. Non ibo, sed volabo posthac ad perfectionem, tantoque in recuperandis deperditis ardentior futurus, quanto major tepor meus. Sed ecce! O Numen bonum, misericors & benignum! Quid omnes affectus, quid suspiria mea sine te? Tu, Tu

S. me inflammas, qui, quidquid est bonum, inspiras, Tu succurrere, tu fervorem fovere, tu lapsum erigere, tu fessum refocillare, tu mœstum consolari debes, miserere ergò & optulare, adauge tua subsidia, cumula tuos favores, accrescant tuæ gratiæ, & volabo, volabo & requiescam in te.

Fructus & proposita.

Cum Anima religiosa consideraverit, se ut talem obligatam esse ad perfectionem; omnes modos & media investigabit eo deveniendi. Non est, cur Religiosus opponat, se non posse ad perfectionem colimare, ex eo, quod tenuis sit doctrina, quod corpore debilis, quod pessimæ constitutionis, quod in functionibus Monasterij, jubente obedientia, semper occupatus, quod perpetua spiritûs ariditate oppressus; quæ omnia efficere, cur fessus & lassus totusque debilitatus gradum sistat, medio contentus progressus, ulterioris ignarus & maximè anxius, nimium se præstare ratus, si fuerit mediocriter bonus, de perfectione minimè sollicitus. Verùm procul à bonorum Religiosorum animis tales, tam perniciosæ & falsæ cogitationes. Certò teneant, viam perfectionis optimè se incedere posse, crescere in sanctitate, potiusque ad perfectionem juvari & per-

& perducī iisdem ipsis rebus, quibus se
cant impediri. Quid ain? an quod igno-
rans, quod simplex & literarum inexper-
tis? Ah! scientiæ secundū se exiguum
adjumento ad perfectionem & sanctitatem
sed actus virtuosi, propria sui ipsius cogni-
humilitas, patientia, & aliæ virtutes plu-
mū conducunt. Non inferuntur sancto-
rum Catalogo, quorum doctrinam Munda-
adorabat, sed quorum virtutes cælum co-
mendabat. Scientiæ subinde, imò frequen-
ter magis, sunt incentivæ ambitionis, quæ
sanctitatis; scientia quippè inflat. Quæ
impedit, ut absque scientia & sine illa
exerceas te in humilitate & alijs virtutibus.
An sine his Deo servire, esse obediens
Deum tuum ex toto corde diligere nequeas
quantumcunque fueris rudis, quantumcunque
que ignorans & idiota, optimè tamen pos-
cooperari divinæ gratiæ, & sanctus ac per-
fectus effici. Audi ad propositum hoc appo-
mè accinentem S. Cassianum, cujus verba
Col. 10. nè dignissima adduco: *Constat, neminem
c. ult. prorsus ob imperitiā literarum à perfectione
cordis excludi, nec rusticitatem obesse ad sancti-
fendam animæ puritatem, quæ compendiosè
adjacet cunctis, si modò sanam, integram con-
tentionem mentis jugi ad Deum versiculi hujus
ditatione servaverint.*

Quid demum, Anima Religiosa

quod malè constituta, quod debilis corpore,
quod capitis & stomachi doloribus excru-
ciata? & ideò in via perfectionis impedita?
te ipsam decipis; cum animæ bonæ & spiri-
tuales his ipsis non tantum non impedian-
tur, sed juventur, roborentur & perducantur
ad bonum. Infirmitas incremento virtu-
tum non obstat, sed potius juvat: *cum infir-* 2. Cor.
mor tunc potens sum, & virtus in infirmitate 12.
perficitur, ait testis expertus S. Paulus.

Dices: Quamdiu infirmitatibus tor-
queor, corpusculum meum nec cilicijs, nec
jeunijs, nec flagellis exercere possum; sed
nonquid non potes esse patiens? non potes
sufferre necessitates in infirmitate occurren-
tes? non resignata in divinam volunta-
tem offerre Deo desideria, omnes dictas
mortificationes subeundi? Potes omnino,
& ita poteris, ut magis exinde ad perfectio-
nem exciteris. Et posito ut nihil posses, po-
teris tamen amare Deum, quod unicum & so-
lum requiritur, & satis est ad perfectionem.
S. Servulus, tantopere à S. Gregorio lauda-
tus, non obstante paralisi & paupertate, qui-
bus opprimebatur, per suam patientiam ad
tantam perfectionem & sanctitatem perve-
nit, ut, qui in vita intuentibus pepererat hor-
rorem, post mortem angelicis stipatus Cho-
ris, delatus fuerit ad Paradisum, atque id-
ipsum corpus, quod in vita nauseam incusse-
rat,

rat, post mortem suavi suo odore omnes al-
xerit. Ausin jam tu, mi Religiose, infirmus
propter infirmitatem tuam non posse ad-
re ad perfectionem? adhibe obsecro eam
sollicitudinem excolendæ animæ, quan-
nando corpori; & melius habebis victu-
que profectum tuum.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONsidera statum tuum, Anima Re-
ligiosa, & ad oculum tibi parebit, quod
ad perfectionem & sanctitatem
obligata. Præcipuum Animæ Religiosæ
insudare emendandis vitijs, dies noctes
insumere, ut crescat in virtutibus, semper
magis ac magis in spiritu proficiat. Con-
sidera Religiosum illum, qui de spiritus pro-
ctu non est sollicitus, specimen præbet
cantis cum Deo, dum externa specie, habet
videlicet, famulum ejus se simular, operatur
eundem negat. Accedit, quod talis Re-
giosus statum suum, Religionem & ipsam
met perfectionem offendat, obligatus
dem, ut easdem amet & inquirat, ipse
fugit omniaque media ad earundem ob-
tum conducentia spernit. Et quemad-
dum pastor ille officio suo neutiquam satis-
ceret, qui, exigua cura de grege habita-
dem nec de pascuis necessarijs provide-

nec à lupis defenderet. Iners insuper is fortissimè, qui, neglecto certaminis puncto, nullaque præviâ ad pugnam factâ dispositione, certandi tempore sine armis extra ordinem otiosus consisteret. Ita omnes illi, qui dimittunt ad quæ sunt obstricti, pœnas sibi mer fabricant, dignosque, qui plectantur, efficiunt.

DUM. Considera, totum hoc in Religiosum reducere, qui vi sui statûs ad perfectionem obligatus nihil minùs curat; magisque cogitat omne id agere, quod statui suo repugnat. Cur, obsecro, Religiosus Mundum, divitias, voluptates, propriam voluntatem, se ipsam denique relinquit, nisi ut culmen perfectionis conscenderet? si ergo omninò è contrario nunc agit, in Deum utique, Religionem, ipsamque perfectionem delinquit dignumque se reddit, qui gravioribus subdatur supplicijs. Non sufficit, habitum religiosum duntaxat deferre, sed necessarium omninò est, ut eidem & opera concordent. Quidquid feceris mi Religiose, non mereberis Religionis nomen, nisi ad maiorem perfectionem direxeris. O pauperes & infelices vos Religiosos! qui habitu externo contenti, de virtute & sanctitate nihil estis solliciti.

* * *

P

AFFE-

AFFECTUS.

O Pauperem me! O me infelicem! Religiosus hactenus fui, sed eheu! moribus sed externo duntaxat habitu

operibus econtra mundanus minimeque religiosus. Quid, O anima mea! tibi proderit, tot annis Christi insignia, quæ sunt habitus religiosus, detulisse, Christo tamen non famulatam esse sed Mundo? Mercede fanè, quæ à Christo repellaris, servorumque eius numero excludaris. Ah Deus meus, quam nunc doleo, tam in tuo servitio negligentem & remissum! O quam delictis tibi posthac deservire! Illumina cor meum, quia in omnibus & per omnia servus tuus

Psal. *ero: servus tuus sum ego, da mihi intellectum.*
118. Ah! illumina, illumina intellectum meum, ut perfectionis vestigia, ad quam unice tendam, & totâ vitâ aspirabo, probe dignoscere. Accende voluntatem meam, ut te solum mecum bonum amem,ingere pectori meo ardentes erga perfectionem flammæ, ad quam obtinendam omni utar diligentia omnem vires impendam.

O Bone Jesu dirige gressus meos in semitas, ut non moveantur vestigia mea, & pervenire securus ad montem perfectionis.

Et in.

Fructus & proposita.

Religiosus oportet, Anima religiosa, eo ipso enim, quod deferas habitum religiosum, obligata es ad perfectionem. S. Dionysius de statu religioso differens ait: *Alter status Religiosorum, quorum obligatio est perfici, à rebus spiritualibus avelli & ad divinam unionem aspirare quo aperte arch. innuit, Religiosum illum, qui se à Mundo c. 6. non abstrahit, nec perfectioni & sanctitati, quæ in perfecta cum Deo unione consistit, invigilat, nunquam fore bonum Religiosum.* Enim verò discutiamus nonnihil verba ista: *Quorum obligatio est perfici: & inquiramus, quanta sit hæc obligatio, & an Religiosus perfectioni non invigilans sit in statu peccati mortalis.*

Talem omninò esse obligationem istam tendendi ad perfectionem, asserit Doctor Angelicus S. Thomas, cui vita religiosa nihil aliud est, quam omnem intentionem ad consequendam perfectionem dirigere, desiderare voluntate, perfectæ charitati studere, accurata regularum observantia alijsque sanctis operibus quasi totidem passibus ad ejusdem obtentum incedere. Et si religiosus deponeret omninò cogitationem tendendi ad perfectionem, solaque contentus esset votorum & legum illarum, quæ ad mortale obli-

obligant, observantiâ, nec vellet ad maiorem perfectionem continuumque virtutum augmentum colimare, talis juxta nonnullorum Doctorum sententiam esset in statu damnationis, & peccaret mortaliter, verum secundum quosdam, imò juxta communem, si mortaliter non peccat, ita tamen delinquit, ut absolutè perversus Religiosus non possit, utpote qui suo statui non vult satisfacere, perfectæque charitatis obtentui incumbere, ut adeò benè dicat S. Hieronymus: *Perfectum esse nolle, delinquere est.* Pergitur cogitationes suas inflectat Religiosus proponatque in virtutibus progredi, totumque obtinendæ perfectioni statui suo committenti se dedere.

PUNCTUM TERTIUM.

Benè consideret Religiosus obligationes suas, quibus ad perfectionem adducitur, curetque omnimodis hunc statum obtinere. Consideret, ad finem hunc qui est perfectio, deveniendum, oportere aliud remedium non esse, quàm unicuique suarum actionum scopum statui perfectionem. In omnibus suis actionibus non tantùm debet curare, ut eas exequatur, sed ut sibi deserviant ad expurgandam animam majoremque in virtutibus profectum. Quando

Quando legit, studet, confitetur, prædicat, seu aliud quodcunque temporale opus perficit, tota intentio & cogitatio eò erit dirigenda, non tantum ut doceat, prædicet &c. sed ut iisdem operibus Deo placeat, in virtutibus crescat, spiritum acuat, & uno verbo, ut proficiat. Sunt & alia media ad perfectionem conducentia, quale esset: fame & siti in perfectionem æstuarè; famelicus enim & sitibundus nihil non faciunt, quo cibum aut potum inveniant; ita & anima religiosa siti hac æstuans omnem conatum ad eandem comparandam adhibebit. Præcipuum, quod in hoc puncto observet anima religiosa, est, ut, quantumvis benè agat, semper sibi persuadeat, minùs se egisse; hoc enim facto semper ad majora exstimulabitur. Nihil denique omittet, quod ad spirituale hoc incrementum idoneum judicaverit. Non dies prætereat, quin virtutem quampiam fuerit adeptus; non hora, qua quidquam fecerit, quod non fuerit divinæ voluntati conformius, & hæc omnium actionum norma erit; ut taceam de pluribus alijs medijs, quæ brevitate causa prætereo. Subsistere hic poterit anima religiosa & considerare, quantum Deus in hiet animæ perfectioni, quantis medijs succurrat, quot modis dextram porrigat & sustentet, ut secunda ad statum perfectum progrediatur.

AFFECTUS.

AH! mi Jesu, O Deus amantissimè deo, agnosco & confiteor amorem tuum ac desiderium, quo erga perfectum meum incalescis. Ah! placeat misericordissimè Domine mi, ut idem ipsam ardens desiderium ad perfectionem accendatur in corde meo, hoc enim fac, brevi perfectissimus efficerer. O mi Jesu da mihi fervorem Spiritus tui. Da, da mihi Jesu! fervorem tuum, fac, ut ardeam in illo, quem tu in terris accensurus venisti & securus ero de sincero erga te amore, securus, quòd nihil ultra sim amaturus præter te, securus, quòd velociter ad illam perfectionem metam sim deventurus, quam cor tuum desiderat. Esto nunc & in æternum benedictus propter opportuna tua auxilia, quæ in omnibus mihi submittis, spero conscensurus montis istius apicem, cùm forti tuo brachio incubuero, ubi tibi soli innixus, te Deum meum semper cogitem, semper & in æternum perfruar.

Fructus & proposita.

Cum Religiosus obligationem suam quâ ad perfectionem tenetur, perfruxerit, mediaque, quæ Deus subornat

fravit, consideraverit, protinus in Dei laudes & gratiarum actionem resolvetur, firmiterque statuet, Deo posthac ex toto corde serviendi, omnia media ab ipso præstita studiosissime adhibendi. Ut autem ad perfectionem accendatur & inflammetur, considerare debet dignitatem illorum, qui ei invigilant, quorum idem est finis, quem ipsemet Redemptor sibi præfixit, qui non erat alius, nec ob aliud in hunc Mundum venit, passus & mortuus est, quàm ut nos à peccati jugo liberaret & in omni virtute perfectos efficeret. Hunc ipsum finem & animam religiosam semper præ oculis & in corde habeat, cum juxta dilectum Domini Joannem *simus cooperatores veritatis*, id est, *Christi*, qui est summa & prima veritas; congruum omnino est, ut illud ipsum semper intendamus, quod ipse semper & per omnia quæsit, nempe perfectionem, quæ nihil est aliud, quàm continua in extirpandis vitijs & implantandis virtutibus exercitatio. Procuret igitur Religiosus omnem teporem & negligentiam in servitio divino evitare, studeatque accelerare gradum, quo citius ad perfectionem deveniat, probè gnarus, opera perfectionis esse orationem, meditationem, lectionem librorum spiritualium, Missæ sacrificium, jejunium, & multa alia.

DIES QUARTUS

In quo specialiter consistat perfectio religiosa.

MEDITATIO QUARTA

PUNCTUM PRIMUM.

Considera, Anima religiosa, perfectiorem, quæ in persona religiosa requiritur, non in alio consistere quam in perfecto Dei amore, in quo tota Christi & animæ perfectio est fundata. Et tamen Christus dixerit, totam legem consistere in amore Dei & proximi, dici nihilominus potest, eam consistere in solo Dei amore, quia amorem proximi non excludit, imò includit, cum impossibile sit, ut anima Deum perfecte amet, quin non simul & in proximum feratur.

Considera, amorem istum, ad perfectiorem requisitum, non semper debere esse in actu secundo, cum hic solummodo in bono reperiatur, qui semper actu amat, sed sufficit pro eo, ut dicaris amare Deum, ut laudes omnes creaturas ametur, nullaque creatura magis seu æque ac ipse Deus ametur; obsequia tamen, ad hoc ut perfecte ametur, iustus amor tamquam medium ad perfectionem deducat, cor tuum ab omnium creaturarum

aque adeò etiam à tui ipsius amore esse ex-
cutiendum ; & si creaturam quampiam
ames, eam propter Deum esse amandam,
amorem tuum non in creatura terminando,
sed in Deo, eundem solum & unicum cordis
tui objectum constituendo, atque idcirco om-
nes tuas potentias, cogitationes & opera
ad id impendendo. Quod fiet, cum ab om-
nibus quibuscunque creaturis te abstraxe-
ris, adeò tota in Deum rapta, ut infinities
mori eligas, quàm vel minimo verbulo Deum
tuum propter creaturam offendere.

AFFECTUS.

Nunc, O Deus meus ! imperfectam me
agnosco, dum perspicio tam exiguum
amorem erga te in me scintillare.
Enimverò, equomodo, Anima mea pote-
ris sine amore ad perfectionem pervenire?
Ah ! utinam O mi Jesu, annueres, ut te dili-
gerem ! O Bone Jesu, *quando te amabo* quan-
do dies illa erit, qua me tuo amore succensam
& inflammata videam ? Ah miseram me !
quid dico ? Nimiùm, eheu ! nimiùm amore
flagro, sed amore, qui me retrahit, non per-
ducit ad perfectionem, cum sit amor mei
ipsius, Mundi & creaturarum. Ah ! oculi
mei effundite fluentia aquarum poenitentiae,
ut prophanus iste ignis extinguatur, de-
struens

struens omne bonum; emittite lachry-
rum imbres, ut in corde meo possint accendi
coelestes divini amoris flamma, nec aliter
tra amem, nisi Deum meum. Te, O mihi
te amabo semper, semperque cum doctissimo
Idiota tibi supplex fiam. *Adjuvare me
digneris per tuum dulcissimum amorem,
accendere cor meum ad amorem tibi placitum,
ut amem & diligam, quae amare & diligere
beo, ut viam amoris in te amando consequar
sempiternam. Amen.*

Fructus & proposita.

Religiosus aspirans ad perfectionem
perfacile colliget ex dictis, quod
neatur amare Deum; quapropter
diosè curabit omnia illa amplecti, quae
perfectum amorem poterunt inducere.
Amor Dei perfectus odit omne id, quod Deo
non est, quia ad solum Deum aspirat, ut
uniri & cum ipso delitiri desiderat; hanc
anima possederit, si ab omni terreno
fuerit abstracta, si Deo tota immersa
ta, tum enim verò perfectionem se am-
credat. Unde obsecro unio illa & re-
dilecti Joannis in ultima coena? quid
cor ejus adeo cum Jesu conglutina-
amor? Ah quàm toto corde aestuans
Dei sentiebat cor suum à pectore sem-

ite lachry
possint acci
e, nec ali
Te, O mi
cum doct
juvare
amorem
tibi plac
et dilig
ando con
quo avolaret ad sese cum dulcissimo JESU
miendum! Inde est, quod supra pectus Do-
mini recumbens expertus sit dulcedines,
quas Deus diligentibus se largissimè commu-
nicat. Imitare, O Religiose, Aquilam istam
soli æterno per frequentes amoris actus in-
dies proximior, imitare, inquam, &
quanto frequentius poteris, elice actus amo-
ris erga Deum, quo facilius perfectionis cul-
men conscendas.

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, ad hoc, ut Religiosus sit per-
fectus, non sufficere, si dixerit, se velle
amare Deum, sed necesse insuper esse,
ut actu ipso Deum amet. Ille enim, qui di-
cit, se amare Deum, non hoc ipso amat.
Multi sunt, qui putant se amare Deum & Re-
ligiosos se credunt ex eo, quod magnam
amandi voluntatem exhibeant, quia tamen
ipso facto non ostendunt, nec amant, nec
perfecti sunt Religiosi. Benè considera,
opera demonstrare, qualis cujusvis sit amor,
an divinus, an terrenus? si Religiosus sem-
per de terrenis cogitat, semper est sollicitus,
quomodo satisfaciat suis sensualitatibus &
passionibus; cordatè dicas, eum non Dei,
sed sui ipsius & Mundi amore teneri. Si ve-
ro cœlestia cogitat, si ejus opera exteriora
sunt

sunt virtuosa, perfectus omnino Religiosus erit. Certò teneas, Anima religiosa, si Religiosus cupiat esse perfectus Deum tor, debeat semper benè agere; Primo quidem in ordine ad Deum, observando divinam ejus legem & consilia Evangelica in ordine ad Religionem, subijciendo se Superioribus, eos honorando, obediendo tamquam ipsimet Deo, observando Religionis constitutiones, adorando tamquam media à Deo pro acquirenda perfectione concessa. Tertiò in ordine ad ipsos Religiosos fraternè cum ipsis agendo in charitate supportando, serviendo, juvando in suis necessitatibus, tam spiritibus quàm corporalibus. Quartò in ordine ad sæculares, dando eis bonum exemplum speculum se constituendo, ut sese emendando suos mores; Magistrum se habendo, à quo virtutes addiscant, precibus consilijs pro ratione sui muneris eos juvando. Hoc fac, & vives, mi Religiosus poterisque imperterritè dicere, te Deum & toto nisu tendere ad perfectionem.

AFFECTUS.

O Quàm decepisti te, Anima mea! Discute ea, pondera, inquam, & deprecare te.

amoris tui conditionem; videbis, quàm longè ab his à vera perfectionis semita, cujus culmen per tuum amorem adeptum esse somniabas. O quàm longè est aliud, verbotenus amoris plenam te declarasse, eumque habitu externo demonstrasse, quàm re ipsa talem fuisse. Parum tibi proderit in die Iudicii voluntatem amandi allegasse, si opera contrarium ostenderint. Revertere, O Anima mea! revertere ad Deum tuum, supplicem te coram eo prosterne & roga, ut gratiam conferre dignetur, quatenus non lingua solum & habitu exteriori, sed opere & veritate eum amare possis: *Da mihi Domine non diligere verbo, neque lingua, sed opere & veritate.*

Fructus & proposita.

Fructus erit firmum propositum semper benè & virtuosè vivendi, in quo autem hoc ipsum consistat, per brevi dictorum repetitione constabit; Et primò quidem, non sufficere opera externa, quantumvis apparenter bona, sed oportere, ut fiant ad placendum Deo ejusque divinam voluntatem exequendam. Unde, dum Religiosus studet, id non ideo faciendum, ut doctus fiat alijsque doctrinæ laude præcellat, sed ut & alios suâ scientia juvare possit & ad virtutes instruere.

instruere. Si Concionator, non querat applausus, sed conversio & salus animarum & sic de omnibus alijs actionibus, in quibus nihil aliud quærendum quàm beneplacitum Dei. Qui in suis functionibus querit honorem proprium, vanitati inhiat, non Deum nec ei placet.

Secundò, in omnibus actionibus nobis eo colimandum, ut Dei voluntas impleatur quo facto, bonos nos Religiosos demonstrabimus; quæramus ipso facto amare Deum securè ad perfectionem deveniemus.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera Religiosum, ut perfectum, erga Deum amorem demonstrat, et viamque perfectionis incedat, et magnanimas semper fovere debere cogitationes, semper cor eximium desideriumque spiritus proficiendi, ne amplexetur mores filiorum, qui in vita spirituali tam sunt debiles & pusillanimes, ut, oculis solum in suam debilitatem reflexis, nihilque de divina gratia assistentia cogitantes ad nullum heroicum actum in via spirituali anhelent, nec cogitationes suas ad sanctitatem & maiorem perfectionem inflectant, sed communi vita contenti, videntur sibi boni Religiosi, si à multis peccatis abstineant, multis licet im-

fectionibus immerſi frequentique in venialia lapſu oppreſſi.

Confidera, fovere iſthæc deſideria, maximam utilitatem afferre, tametiſi enim ad tantam perfectionem non deveniatur, nihilominus tamen ab his iſſis excitamur, ut ſaltem pedetentim culmen illud attingamus, quod optimus Deus viribus noſtris præfixit, cum e contra illi, qui deſiderijs ſuis ſemper in terra repunt, non tantum non proficiunt, ſed hoc ipſo ſemper magis magisque deficient. Gerſonem audiamus: Vox multorum eſt: Sufficit mihi vita communis, ſi cum iſtis ſalvari potero, ſatis eſt. *Nolo merita Apoſtolorum, nolo volare per ſumma, incedere per planiora contentus ſum; contentantur vitæ ordinariâ nullo unquam facto proſectu.*

Confidera, perfectionem ſupra ſublimem montem collocatam eſſe, ad cujus apicem ut deveniamus, magnanima deſideria requiruntur, quibus impellamur, ut culmen hoc per continuos virtutum gradus conſcendamus. Qui per planum vitæ communis incedit, nunquam hunc perfectionis montem attinget.

Confidera, Dei filium præcepiſſe. Diſcipulis ſuis (in quibus etiam omnibus Religioſis,) ut ſint perfecti ſicut Patet æternus: *Eſſe perfecti, ſicut Pater veſter cœleſtis perfectus eſt, non quod ignoraret id ipſum impoſſibile*

sibile esse, ut videlicet Apostoli, aut quispiam, ad perfectionem Dei perveniret, sed ut hoc praecepto ostenderet, quod Religiosi ad perfectionem anhelare debent, ut, si possibile foret, ipsiusmet Dei perfectionem æmulari cuperent.

AFFECTUS.

D Igito nimium palpabili mihi ostenditur O mi Deus! quam longè à perfectione absim. Vi professionis meae culam mihi est conscendendum, & eheu! non summa montis attigi. Ad sublimia meorum bonorum omnium clementissime largitor Deus, Heroem me cupis, ad ausus generosius allicis, sed, O imbellem! O tepidum! semper abjectis delector, fugam inani circum anfractus declinare satagens. Te ipsum exemplar proposuisti fortissimus Hero, quævis adversa generosè penetrans; & Ah! pudet dicere! ego degener Soboles sensuallitatum cœno obscuratis aliud cogito, quàm tribulari, execrari, agnare, adeò quidem, ut si omnes meas actiones considerem, clarè perspiciam, me non esse, nec fore unquam perfectam.

At! numquid animo ob id decidam à certamine desistam? Absit O mi Deus! potius ad tua sanctissima brachia tuo-

vim amplexus properabo, in ea me conij-
ciam, vires resumam, spe fretâ, tandem me
tibi plenissime conjunctum iri. *In te Domine Ps. 30.*
ne sperabo non confundar. Nec id immerito,
tamen enim animitus doleam de tepore
meo, firmiterque statuam, omnibus viribus
ad perfectionem contendere, novi tamen
tuomet edoctus oraculo, quod per te & in te
omnia, sine te autem *nihil possumus facere.* *Joan. 15.*
In te igitur figo omnes cogitationes, omnem
spem & fiduciam meam, & confido in tua
immensa bonitate, quod tandem te admini-
culante perfectionis apicem sim adeptura.

Fructus & proposita.

Ad consequendam perfectionem magna
desideria requiruntur, anima religiosa,
conaberis & tu sublimem tibi metam
præfigere, ut si sumitatem perfectionis pri-
mo aggressu occupare nequeas, viam tamen
alternas, quâ indies aliquid & successivè to-
tum tibi compares; via autem erit conti-
nua, & fervens divinæ assistentiæ petitio.
Deus vir, cujus est auxilium abs te, ascensio- *Ps. 83.*
nes in corde suo disposuit, inquit Psalter regius.
Quæ verba considerans S. Hieronymus, *San-*
ctus, inquit, ponit ascensiones in corde suo, pec-
cator descensiones. Vult dicere: sanctos &
sanctos, qui ad perfectionem aspirant, habere de-
sideria

sideria magna, sublimia, generosa; pa-
 tores verò & deficientes vilia & humilia.
 Status tuus, mi Religiosè, primæ classi
 scribit, sciasque vocatum & creatum te ad
 gloriæ sublimitatem eleveris, unde
 obligaris, ut semper ad maiorem perfecti-
 nem anheles. Virgines fatuæ solo obno-
 cessario contentæ, nihilque de maiori
 dantiâ sollicitæ, excludebantur à
 sponsi cœlestis, accepto responso:
 Idem & tepidi Religiosi sibi pollicemur
 credantque, & ipsos à regno cœlesti arce-
 esse; quod ut maturè declinent, fructus
 præcipuorum sanctorum vestigijs in-
 non unius duntaxat, sed omnium virtutum
 congeriem comparare. Imitentur ex-
 plum S. Abbatis Antonij, qui, tam-
 sanctus & perfectus, nihilominus, deper-
 sâ in alijs virtute, mox allaboravit, ut
 eandem possideret. Ita & vos Omnes Re-
 giosi, ab uno discite humilitatem, ab
 mortificationem, ab isto charitatem, ab
 orationem; & cum omnium vos pariter
 adverteritis, nihil fecisse credite, ex-
 mentem & cogitationes vestras, acuten-
 deria magis magisque proficiendi. Hi-
 ster labor, hic conatus, hoc studium est
 tis & prægrandibus insistite, quærite
 mia, petite à Deo excelsa, moderatam
 tem hac ratione virtutum semitam

faciliusque ad summum perfectionis culmen
deventuri.

DIES QUINTUS.

*Quomodo Religiosi in conti-
nuis mortificationibus vivere
debeant.*

MEDITATIO PRIMA: PUNCTUM PRIMUM.

CONsidera, anima religiosa, vitam per-
fectam consistere in bonis operibus,
in adversis Dei amore toleratis & per-
petuo virtutum incremento. *Benè operari
& mala pati, vita Apostolorum est,* inquit S.
Bernardus. Quod si talis est vita Apostolo-
rum, talis etiam esse debet Religiosorum,
quorum vestigia sequuntur.

Considera auream exhortationem Re-
demptoris nostri Discipulis suis, quin imò
omnibus fidelibus, & maximè Religiosis tra-
ditam: *Qui non tollit crucem suam & sequitur* Matth.
me, non est me dignus; unde habes, totam vi-
tam Christiani, & multò magis Religiosi, non
esse aliud, quàm perpetuam crucem; Te-
stem hujus tibi sisto S. Augustinum, qui aper-
tè protestatur: *Totam vitam Christiani ho-*
minis,

Q 2

10.

minis, si secundum Evangelium vivat, crucem
 esse atque martyrium, ubi probè observan-
 da illa: si secundum Evangelium vivat, qui
 præcipuè ad Religiosos reducuntur, quæ
 professio & regula dictaminibus Evangelii
 innititur. Unde & obiter consideran-
 det, continuam eorundem operam esse: la-
 ti, laborare & carnis mortificatione se en-
 ciare. Quòd si dubium fortè exsurgat,
 non nihil hæreas, quid propriè sit tollere
 crucem; Interpretem habes eundem San-
 ctum Augustinum. *Quid est, inquit, tollere
 crucem suam, hoc est, toleret in Mundo pro
 Christo, quidquid intulerit Mundus.* Non
 ergo vult, ut quemadmodum ipse Christus
 minus, crucem humeris imponamus, sed
 adversa quælibet patienter sustineamus.
 quâ parabolâ Religioso ulterius innoscit
 summa necessitas, qua ipsi incumbit, ut
 omnibus & per omnia mortificatus. Qui
 los mortificare debet modestiâ, linguam
 lentio, nihil nisi de Deo loquendo, os de
 stum jejunijs, carnem cilicijs & discipli-
 voluntatem humili sui ipsius subjectione
 quæ omnia magis elucet ex prælibati S. Do-
 ctoris Augustini verbis omnibus suis sequen-
 bus in Regula inculcatis: *Carnem vestram
 domate jejunijs & abstinentiâ escae & potus
 quantum valetudo permittit.*

* * *

AFFECTUS.

Unde, mi Deus, digitus Omnipotentis dexteræ tuæ in ingratiſſimum famulum tuum? Commonſtras mihi nunc, quàm fuerim miſer & miſerabilis Religioſus, imò indignus hoc nomine, qui non ſolùm non tuli crucem mortificationum à te immiſſarum, ſed ſemper pertinaciſſimè fugi, ſolùm intentus, ut & quomodo per omnia carni ſatisficeret.

O! quàm confundor, quòd habitui religioſo, qui perſonam mortificatam deſignat, non reſpondeant opera! O Domine mi! quàm inſipiens eram, dum plùs cupiditatibus quàm mortificationibus inhiabam! O me excæcatum! qui falſâ voluptatum apparentiâ deceptus non obſervavi ingentia mortificationis bona, quæ animæ meæ exinde proveniſſent. Cæcus, ah! cæcus eram, qui voluptatum initia, non verò earundem finem conſiderabam. Amænæ videbantur primo intuitu, Aſt eheu! in fine convertebantur in deteſtandas abominationes, & quæ dulce initium modulabantur, mœſtiſſimum vale crudeliter reboabant. Horrebam rauca mortificationum primordia, ignarus, ah! ignarus quàm ſua vi ſono fine corda omnium lætificent. Nesciebam, ſeu potiùs ipſemet volens ignorabam, fel in mel, amaritudi-

Q 3

ritudines in summas dulcedines conver-
 iri. Nunc verò, cùm intellectum meum
 luminaveris, nolo amplius immundum
 dum, detestor illecebras, vivam sub
 amplectar tribulationes, patiar & refragor
 carnem cùm suis sensualitatibus, quia
 nunc religiosus ero, cujus vita est, benedictio
 & multa pati. Ne obsecro, dulcissime, per-
 pernittas, ut execrandâ deliciarum
 oculi mei obducantur, quin potius concito
 ut lumen hoc sit in anima mea indefectum
 semperque agnoscam, quàm grato animæ
 gens vocationis beneficium recolere & quod
 prompte subire debeam vocationis
 exercitia,

Fructus & proposita.

NE concepti affectus in ventos abeat
 & flamma sopiatur, priusquam
 debitum sinceri amoris incensum
 emergat, materiam subministra, qua
 teantur & hæc enutriatur. Dictum hoc
 tellexerunt SS. illi, de quibus Thomas
 pensis absolutum perfecti Religiosi pro
 pon piè percontatur, cur adeò fuerint
 templativi, & unde tanta eorundem
 ctio? quia omninò se ipsos mortificare
 bus terrenis desiderijs studuerunt. Hoc
 & tu fac mi Religiose, & singulis quibus

*Lib. 1.
 de imit.
 Christi
 c. 11.*

mentis inardescere efficacissimis propositis pro
 Deopatiendi, certo tenens, tum opera tua
 futura bona & perfecta, cum mortificationi
 fuerint consociata. Non agit religiosè, qui
 non est mortificatus. Religioso, cum sa-
 crum ordinem ingreditur, duæ lectiones ad-
 discendæ proponuntur: *benè agerè, & mul-
 ta sustinere.* Veritas hæc infallibilis tam est
 cognitu necessaria, ut sine illa perfectus ne-
 mo sit futurus. Crede mi Religiose, genera-
 le illud Hussæi Principis effatum, quo vitam
 hominis militiæ comparat: *Militia est vita Job. 7.
 hominis super terram, in nullos magis quàm v. 1.*
 in Religiosos quadrare, vix enim sacra Reli-
 gionis limina tetigeris, cum inter carnem &
 spiritum continua, & insopibilis exurget pu-
 gna. Spiritus carni, caro spiritui semper
 contrariantur, qui carnis sensualitates sequi-
 tur, spiritum conservare nequit, ut ergò con-
 servetur spiritus, caro debelletur necesse est,
 id autem nunquam fiet, nisi per mortificatio-
 nes, quæ erunt jejunia, cilicia, disciplinæ &c.
 Nec subsistet, quod non nemo sui ipsius ama-
 tor opponere satageret, repugnare videlicet
 Apostolico oraculo, ut quis carnem suam
 oderit, quin potiùs eandem fovendam & nu-
 triendam esse. *Nemo enim unquam carnem Ad E-
 suam odio habuit, sed fovet & nutrit. Uti Do- phes. 3.
 ctor gentium scitè observat, cui objectioni
 occurrit Doctor Angelicus in 5. cap. ad Ephes.*

ubi ait, eum, qui carnem suam Spiritui subi-
cit, non odisse, sed potius ut amicissimum
colere ac fovere: *Qui sic affligit carnem
suam, ut subdatur spiritui, non odit eam, sed
procurat bonum suum, quia bonum est ei
quod subiiciatur spiritui, sicut bonum bonum
est, quod subiiciatur Deo.* Quod ut melius
capias, memento, certum esse, carnem
tutam in die Iudicii merita vel demerita
habere, si hæc ingressa fuerit Paradisum, cor-
pus quoque gloriosum erit; si infernum, sequetur
& corpus æternum cum anima cruciatum
dum; impossibile autem est, ut anima
in infernum effugiat, vel cælum obtineat,
per mortificationes & tribulationes patien-
ter pro Deo perpeffas, si ergo carnem tuam
hoc Mundo mortificaveris, non malum
sed summum utique bonum eidem comparabis,
quod utique erit felicitas æterna. Inde etiam
quod S. Paulus, tametsi diceret, neminem
odisse carnem, nihilominus tamen non
cessavit corpus suum castigare. *Castigo me-
ipsum, & in servitutem redigo, ac si
liberum non essem: credunt quidem delicatuli ter-
restres, summo eum odio prosequi carnem suam, sed
fræno mortificationis assidue cohibet, sed
non minus quantum decipiuntur, cum nullum
fructum, quantum quantum castigaverint
bellam hanc carnem, possit vel minimè
insimulari, quin potius summam dilectionem*

1. Cor.

9.

plis, qua eam à perituris ad perennia promovet.

Enimverò quid ad cœlestia me remittit? Plus dicam; dum caro terrestri pascitur aurâ, bono suo non destituitur. Argumentum esto summus honor, quem Sanctorum Reliquijs deferri cernimus, ubi ex more Ecclesiæ eæ semper majori cultu afficiuntur, quæ majoribus tormentis fuerint affectæ, tantoque fervore ac devotione humanus genius in illos fertur, qui per multas tribulationes æthereas ædes sibi compararunt, ut vel attractu venerari, vel pio osculo basiare summa sit lætitia. Ex quibus habes, quanto majus bonum tibi exoptas, tantò id te consecuturum, quum in omnibus te mortificaveris, obvias quasvis occasiones captando, quibus caro supprimatur & spiritus ad majorem indies profectum elevetur.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONsidera, Religiosum tam debere esse mortificatum & à Mundo abstractum, ac si mortuus esset. Inde est, quod sacri canones, dum de Religiosis fit mentio, mortuos eos indignant: *Religiosus Mundo mortuus Deo vivit*, quod in multis videre est; primò enim tanquam mortui incapaces sunt trigendi testamentum, succedendi tanquam

Q5

hæredes

Coloss.

3.

hæredes ab intestato in bonis relietis dec.
taceam eos etiam à S. Paulo mortuos appo-
lari: *Mortui estis, & vita vestra abscondita est cum Christo in Deo.*

Confidera, ex hac Religiosi à Mundi
stractione necessario sequi, ut nullis am-
illecebris Mundi & carnis inhiet, mortui
sit amor proprio, non se ipsum, non
sensualitates amando, aut propria com-
quærendo, sitque quasi insensibilis ad fla-
la, cilicia, injurias & omnis generis mul-
cationes. In hac spiritali morte S. Pau-
imitandus proponitur, qui verè
exemplar erat, plurimis licet adversus
cussus, nunquam tamen victus, torquens

2. Cor.

11.

*fame & siti, frigore & nuditate, & tantis
omnibus major tam generose omnia per-
lit, ac si nullum dolorem sensisset, & tam-
quemadmodum S. Joannes Chrysostomus
observat, quia soli Deo vivebat, ex quo*

Hcm. 1.

de laud.

S. Pau-

li.

*ejus immobilitas & fortitudo, Paulus
mortuus immobilis permanebat.*

AFFECTUS.

Immobilis quasi mortuus perman-
lus? in tot tribulationibus? in tan-
loribus? & hoc quod soli vixeret
Nunquid & tu vivis Deo, anima?
Deo, unde tanta in adversis impar-

tanta in afflictionibus corporis sensualitas?
Ah! mi Deus, hoc ipsum evidens est argu-
mentum, amorem proprium summoperè
prædominari; Infensissimus hic hostis meus
vanè mihi blanditur, vitam meam à Mundo
abconditam, & in te, O mi Jesu! colloca-
tam esse. Apage fallax tenebrio, persuade-
re hoc cupis, ut benè sit tibi; sed ecce! fu-
nes, quos hætenus tetendisti, *facti sunt mihi*
in præclaris; effringam illos, & his ipsis te
constringam. Amore tui, mi Jesu, quid-
quid est contrarium, quidquid dolorosum,
subibo saltem lubens, si non gaudens. Fiat,
fiat tua sancta voluntas. Despectum, abje-
ctum, infirmum, alijs ingratum me video?
benè est, mi Jesu; *Bonum mihi, quia humi-*
latus, quia afflixisti, quia despexisti me. Priùs
tam eram sensitivus, ut nec unicam acûs pun-
cturam, nec verbulum mordax, nec oculum
sinistrum; nec minimum contemptum tole-
rare potuerim, extremis semper impatientiæ
& iracundiæ motibus ad scandalum inflama-
tus. Quærebam opportunitates vindictæ,
mediorum, quibus adversa effugerem. At
nunc O mi Crucifixe Jesu, O Salvator, sputis,
alapis, omnibus ignominijs appetite! Ecce
confugio ad Petram, hujus maceriæ me in-
cludo, sub cruce dormiam, sub cruce vivam,
sub cruce moriar; *aut pati*, O mi Jesu, *aut*
mori. Mihi hætenus vixi. Ah doleo, O
mi

mi Jesu! doleo, immutabo stylum & rimam
tibi. At, O Magister benignissime, quid
omnes affectus, quid omnia suspiria, quid
omnia proposita mea sine te? *sine te nihil
possumus facere*; ergo tu ad sis affectibus, tu
bora, tu ad optatum finem dirige, auge
laudes, auge adversitates, auge, quid
Mundus, quidquid caro & sanguis, quid
omnes erebi incolæ contra me moliri
sunt; bonum, ratum & gratum mihi
sed auge & patientiam, auge tuam gratiam
& salvus ero. Vivam posthac quasi
tuus, vivam tibi soli Deo meo, vivam reli-
quæ, tu solus Dominus & Deus meus eris,
consolatio & refrigerium meum.

Fructus & proposita.

Vidisti, anima religiosa, quomodo
sualitates tuæ debeant esse con-
tæ; si verè religiosa esse cupis, non
allaborare, ut tota sis Dei, nihilo tibi,
te ipso, vel de Mundo reservato, insensu
sis oportet, quia bonus Religiosus tantum
mortuus nihil de hac vita æstimat.
vota, quæ Religiosus emittit, mortuum
stituunt. Paupertas omnibus trans-
eum privat, quem admodum cadaver
mentis, facultatibus & divitijs spoli-
adeo, ut tamquam mortuo tantum

dantur vestimenta vilissima; ita & Religio-
sus quasi mortuus quærere debet abjectissima
quæque. Unde S. Basilius de bonis Reli-
giosis differens aiebat: *De vestimentis, cal-* *De con-*
ceamentisque, non ea exquirenda nobis sunt, stit. mo-
que elegantiora, sed quæ viliora. Vi castita- *nast. c.*
tis mori debet Religiosus carni, & ut talis vi- *31.*
vere, quia ad mentem S. Cypriani castitas
occidit carnem & dat vitam spiritui. Casti-
tas est vita spiritus, & carnis interitus. Virtu-
te obedientiæ moritur Religiosus proprio
iudicio, quod veluti sepulchro includit:
Obedientia est mors quædam voluntaria, in-
quit S. Climacus, & sepulchrum voluntatis.
S. Franciscus Religiosum obedientem cada-
vericomparat, unde interrogatus, quinam
esset verè obediens? corporis mortui similitudi- *In vita*
nem pro exemplo proposuit, quocunque enim c. 6.
cadaver proijciatur, nunquam contradicit,
seu benè seu malè tractetur, nihil reclamatur;
ita etiam Religiosus obediens omnibus est
mortuus, quomodocunque à suis Superiori-
bust tractetur, contentus est, non dolet, non
obgannit, non lamentatur. Concludo ego
& dico præcipuum munus Religiosi esse:
nihil sentire nisi pro Deo, non respira-
re nisi in Deo, non vivere nisi
per Deum.

PUN-

PUNCTUM TERTIUM.

Considerasti priori puncto, animosa, Religiosum, qui perfectio suo vult famulari, debere essetuum, nunc considera qua morte mori beat. Mori debet cum suo Christo crucifixus. Christus mortuus est in cruce, & Religiosus Christo sit crucifixus. S. Paulus, qui tanquam bonus Religiosus mortuus erat Mundo & vivebat Christo. *Gal. 2.* *xit: Christo confixus sum cruci.* Et S. Paulus Martyr in personâ Pauli devotissimus *In Ep. ad* clamat: *Amor meus crucifixus est,* *Rom.* *placet voluptas vite hujus, Christo crucifixus sum.* Ubi considerare potes, Religiosum illum nunquam fore bonum, & Christo crucifixum, qui vitam hanc amaverit. Longissimè abest à passione Christi, qui voluptates quærit, semper de colligendis litiarum rosis, non verò crucifixi Redemptoris sui spinis sollicitus. Qui molli indormire desiderat, Domini sui crucifixi non erit; quisquis ergò cum Christo crucifixus, singulis diebus crucem amari & omnibus omninò consolationibus moriatur. Secus nunquam finem adepturus. *Luc. 9.* *Qui non tollit crucem suam, non est meus discipulus, inquit Dominus.* *Magister.* Crucifixio autem hæc tri-

perficitur: clavo Paupertatis, quo omnes
hujus Mundi reculas detestatur; clavo ca-
stitatis, carnem mortificando & in servitu-
tem redigendo; clavo obedientiae, quo pro-
pria voluntas in omnibus relinquitur. In-
de B. Petrus Blesensis Religiosum nominavit
confixum obedientiae clavis. Totum autem
hoc ad optatum effectum deduces, quum in
meditatione passionis Christi fueris assiduus,
nam Christo con crucifixum esse, nihil est
aliud, quàm per continuam passionis Christi
contemplationem ei unitum esse, nec nomen
Religiosi meretur, qui in hoc studio fuerit
negligens. Quicumque ad perfectionem
anhelat, sciat, id melius fieri non posse,
quàm assiduè considerando, quanta inno-
centissimus Agnus pro nobis fuerit perpeffus
ex hoc enim fervor insurget, quo toto nisu ad
tribulationes contendamus, singulis diebus
specialiter nos in divinam dispositionem re-
signando; ne tamen nimio zelo obruaris,
aut potius impediaris, singulis diebus id
duntaxat patienter te perpeffurum propone,
quòd magis contrarium adverteris.

AFFECTUS.

Letare, O anima mea, quòd passionibus
abundes. At, O gaudium breve, rui-
nosum & fallax! Abundas passioni-
bus,

bus, sed cheu! perversis, quæ non flum
vivacissimis crucifixi tui fontibus, sed
standis cupiditatibus. Hæ passiones
vigent, O mi Jesu! nimium mei ipsi
amans, nimium sensualitatibus addic
mio erga tribulationis horrore opplet
que idcirco miminè tibi crucifixus. A
ma! quo titulo invitabis crucifixum
in fine miserrimæ hujus vitæ, ut gratiosiss
suis brachijs te constringat, quæ per tot
vitam vestigijs ejus nunquam institisti; la
perque adversa quævis repulisti? Illæ an
fructibus crucis perfruuntur, quæ sub
habitantes, Christi que dolorosam passio
memori mente revolvunt, si ergo & tu
tius hisce inebriari cupis, nil tibi magis
ræ, quam assidue contemplari, quanta
gnissimus Salvator tuus sustinuerit, qu
ut & tu ad quævis ardua toleranda acc
ris, alloquere crucifixum, & ut cum eo
ce vivere, in cruce mori, in cruce Parac
ingredi possis, clama: *Utinam mi Jesu
vam tecum in cruce & moriar crucifixus.
precor te, ut ultimus vita mee adus sit, par
te, & tecum mori. Hoc, hoc O Domine
affecto, hoc animum desidero.*

* * *

Fructus & proposita.

Hic ipse actus & desiderium patiendi, vivendi & moriendi cum Christo crucifixo fructus est & propositum, quod ex hoc puncto eruas; si enim Religiosus vult esse Christo crucifixus, nunquam ei de cruce descendendum erit. Quotiescunque crucifixi imaginem videris, cogita, Redemptorem tuum expansis brachijs te expectare, ut in vita & in morte affectuosissime te constringat, quatenus nunquam ab eo divelli, sed æternaliter convivere possis. O quam celestis Magister noster fuit constans in toleranda hac suâ cruce! quamvis enim Judæi illiorie eum invitassent, ut de cruce descenderet, id tamen nunquam fecit, sed tum primum à Discipulis fuit depositus, cum in eâ spiritum emisisset. Disce, O Anima religiosa! pertransire, & licet Mundus omnimodis allaboret, ut contemptuum & tribulationum fugam inculcet, ne audias, sed, quidquid acciderit, quoscunque offensio- num lapides caro, sanguis, Mundus & Diabolus opposuerint, omnes, omnes generoso saltu transilias.

Ne vacilles, Anima devota, innitere Christo tuo, perpende, omnia adversa esse momentanea, nihilque accidere, quod non fuerit ad majus emolumentum. Ne disce-
 R das

das à cruce, sed ad imitationem Domini
immota consistere, statuto firmo propo-
nuntium à cruce discedendi, quod
Domino licentiam obtinueris, quam
bis vel in fine vitæ, vel quando omni-
tati ad maiorem tuum profectum & salu-
placuerit. Audi, quid S. Augustinus

Ser. 33. nè tibi suggerat: *In hac cruce per tuam*
de Sancti. istam debes pendere, non enim est in
etis. ta tempus evellendi clavos. Et S. Bernardus

Serm. 1. Non cessemus tollere crucem nostram, per
in die S. rantes in ea, sicut Christus perseveravit.

Pascha. li omninò aures præbeamus à cruce non
canti, quemadmodum idem S. Doctor
admonet. *Neminem audiamus deserventem*
à cruce suadentem, persistamus in cruce
ponamus aliorum manibus, non nostra
Caput nostrum (Christum) deposuerit
sti, nos dignatione suâ Angeli sancti deprecantur
Observe monitum hoc, Anima religiosa
altum cordi tuo imprime, semper recordari
vivendum & moriendum esse in cruce
neque tempus esse in vita ista evellendi clavos.

DIES SEXTUS.

*De nobilitate, & excellentia
trium votorum in genere.*

MEDITATIO SEXTA:

PUNCTUM PRIMUM.

PPrincipaliter hic considera, quantæ præ-
cellentiæ sint vota Religionis, cum ani-
ma his ipsis seu totidem ligaminibus
semper magis ac magis uniatur & alligetur
Deo, ut adeo in certo casu vita religiosa me-
rito dici possit vita divina. Primò enim in-
stinctus iste ad Religionem originem suam
trahit à cælo & inspiratione Spiritus Sancti,
cujus solius est voluntatem movere ad am-
plexandum statum religiosum. Secundò
vota, quæ emittuntur primariò, & unice
Deum respiciunt, nec intenditur aliud, quàm
ut anima à Mundo & rebus creatis se abstra-
hat, quò perfectiùs uniatur Deo.

Considera, vota religiosa esse præstan-
tissimum & nobilissimum quoddam vincu-
lum, si enim inter omnes virtutes illa omni-
um est nobilissima, quæ est Religionis, uti-
que & hæc tua vota erunt nobilia, cum prin-
cipaliter ad illam virtutem dirigantur. Ac-
cedit, quò omnium calculo vera nobilitas

in virtutum augmento consistat, quanto
 gò status aliquis virtutibus abundans
 tanto erit nobilior, nullus autem præ
 statui religioso, atque adeò in tribus
 vera nobilitas consistit, utpote in quo
 finitus omnium virtutum cumulus.
 est in Religione nisi sanctum, quia
 ejus opera diriguntur ad sanctitatem.
 que attenditur, quàm bonum & salus
 rum, modo vivas juxta institutum tuum
 ctus, & hæres æternæ felicitatis eris.
 dera beneficium hoc, & time ingratus

AFFECTUS.

G Ratias tibi Deus meus, quòd ab
 sæculo ad Religionem me vocasti
 solum mihi displicer, quòd tantum
 favorem non agnoverim, atque etiam
 molestis sæculi curis divexer. O vota
 giofa! O vinculum suave! Ah! Am
 mea, quid tecum erit, quæ dulcibus hinc
 gaminibus per dissolutam vivendi ratio
 te exsolvis, & ferreis sæculi vinculis volu
 riè innectis! Quæ tibi mens, quæ cogitatio
 An ignoras, quò major fuerit occasio ad
 num, eò majorem esse obligationem
 modo ergò rationem reddes districto
 tuo de tot negligentijs in tantà occasio
 commissis? Non tantum ut possis,

quasi debeas melius vivere, opportunissimum tibi suppetit tempus; alligata es Deo votis tam sanctis & insolubilibus, & tamen recalcitras? Vis vitam religiosam, quæ est vita celestis, & tamen semper terrenis es immersa? Cum Sancto Sanctus eris, ajebat Psalterius regius, unde ergo tanta tua petulantia, ut cum Sancto perversa sis & tota sæcularis? Time, O Anima religiosa! time, ne & Deus dirumpat pretiosissima vincula charitatis suæ, iustoque suo judicio permittat, ut vinculis infernalibus irretita ad æterna incendia detraharis. Ah! immuta cogitationes tuas, redi ad amantissimum Dominum tuum, qui non vult mortem, sed vitam tuam perennem, felicissimam. Gaude de tantâ gratiâ, qua Deo per tua vota specialiter es adstricta, connitere eadem suavissima vincula, summo studio, fervore & observantiâ magis ac magis connectere, nunquam à Deo tuo separare, nec desiderare quàm ejus amorem & servitutem.

Fructus & proposita.

NE animam religiosam tepor aut desidiosa à captis avocent, firmiter teneat religiosum hoc vinculum, quæ sunt tria vota, non tollere libertatem, sed reddere animam magis liberam, & exsolvere à servitute

tute Dæmonis, Mundi & carnis, nulla anima sibi ullam libertatem polliceri, si Deo non fuerit unita, cum in hoc libera libertas consistat, quia tunc alas quibus suis affectibus & cogitationibus coelestia avolet. Studeat igitur religiosa nunquam se à Deo suo separare, omnibus & per omnia eidem placere, fiet, si vota sua accuratè observaverit, bus, qui in hac palæstra summendus proptur, sunt spirituales functiones, quas tuto tuo conformiter peregeris, semper spirituali profectu cresces, si autem negligeris, signum est, te cum Israelitis dumnum manna contemnere, fastidire adeò indies decrescere, qui enim non progreditur, retrogreditur, cum obligantia observantia votorum sint initium & complementum vitæ spiritualis. Procuratur, & cum magnâ gratiarum actione concesso tanto beneficio, quo tria vota trere potuit, efficaciter proponat Religionem exactè & ad amissim minima quæque servare, per hæc enim ad majora gradus. Nec dubitet, quin tandem sit id adeptus ad quod primo Religionis ingressu limavit, nempe vitam æternam.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONsidera, Anima religiosa, ad hoc, ut sis perfecta, perfectoque erga Deum amore ardeas, seu, quod idem est, ut ad sanctitatem, & necessariam perfectionem devenias, tria requiri: Primum est, totalis abstractio ab omnibus creaturis & rebus terrenis; & hoc, ut perfectius Deum diligamus, ejusque vestigia sequamur. Secundum est mortificatio sensuum & propriæ carnis, quæ semper spiritui resistit. Tertium est inordinatorum voluntatis affectuum refræctio; voluntas enim semper ad malum prona, continuo inhiat præcipitio animæ, volendo id, quod divinæ voluntati contrariatur.

Primum obtinetur per votum paupertatis, quâ separamur & eruiamur à Mundo & omnibus rebus, contenti, ut ab omnibus spoliati soli Deo adhæreamus, & crucem cum ipso usque ad sublimem montem mortis nostræ bajulemus. Secundum per votum castitatis, quâ carnem nostram impugnamus, debellamus & in servitutem redigimus. Tertium per votum obedientiæ, quâ omnem voluntatem & desideria nostra seponimus per superiores, quos loco Dei veneramur, totos nos divinæ dispositioni submittentes. Consideret hæc anima religiosa, & ponderet, quanti æstimare debeat sua vota, quibus ad

R 4

tantum

tantum bonum, & quasi absolutum Sancti-
tis exemplar emergat.

AFFECTUS.

PRælia Domini præliare coactus sum
JESU, dum tribus votis me tibi
strinxi. Felicissimus sanè miles
tuæ militiæ nomen dedit, ubi scutum
pugnabile contra omnes inimici insultus
vis porrigitur. Tu ipsemet fortissimus
li Dux murum te constituis, in quo
jacula retundantur; Vallum te obijcis,
quo omnes milites latitent; Armatura
vincibilis es, quæ sequaces tui propugnacula
defendantur. Et Domino huic ego
ego timidus, disarmatus, enervatus,
fellus homuncio? quibus armis instruitur
qua arte? quo subsidio vexillis hisce
tus? Tu, O mi JESU! ingenti favore,
meis meritis, sed solâ tuâ dignatione,
statum religiosum me vocasti. O
mea! quanta ergò erit tua obligatio,
tè, viriliter, imperterritè, immotè militem
di? Hostis tuus est Caro, hostis Mundus,
stis Diabolus, hostis quidquid resistit Deo.
Quis contra duos, ne dicam, contra
Ne formides anima mea, quot hostes tot
ma; quot insultus tot valla; quot
tot muri; quot insidia tot præsidia;

omnia mediante statu tuo. O igitur felicem te! Sed &, o miseram te, quæ non agnoscis, nec respondes tanto beneficio. Ah, si tantis suffulta præsidij nihilominus tam non raro vinceris, quid fieret, si ijs careres? Hoc unicum O Anima! oculos tibi aperiatur, quibus ingens status tui emolumentum clarè videas, & in gratiarum actionem resolvaris. Millies ergò sis benedictus Deus meus de tanto bono mihi concesso. Gratias tibi pro armis tam præcellentibus, quibus cœtui religioso tam paternè providisti. Dicere aulam, O amabilissime Jesu! arma hæc in intimo cordis tui, seu ardentissimâ erga omnes fornace, fuisse fabricata. Quàm ergò infelices erunt, qui armis his in propriam ruinam abutuntur? cedunt Mundo, manus dant carni, succumbunt propriæ voluntati, Dæmoni obsecundant, hostes tuos venerantur, & desidia suâ omne id geniculabundi adorant, quidquid & sibi, & Domino suo contrariatur. O iterum ac iterum æternum miseros omnes, qui in sempiternum hoc præcipitium per votorum Paupertatis, Castitatis & Obedientiæ inobservantiam ruunt.

Fructus & proposita.

Fructus erit sanctus ac filialis timor, quo miles religiosus teneatur, ne, dum arma

R 5

con-

concessa fastidit, negligit & proiecit, hostibus suis in justam prædam cedit. Eadem mihi paulisper mi Religiose, si quis de inimici sui insidijs conscius de optimis armis providisset, ut instanti periculo resistere, stem eludere & vincere posset, tum cum in ejus rabie & odio furentis contactum venisset, arma seponeret; credituralem de suo inimico triumphaturum. Incomimentum inquires; victoria bello & armis paratur, non otio & desidia. Optime fanè, hoc ipsum tibi applica mi Religiose, emisisti vota Religionis, & cautè te obtinisti probè gnarus, quantum certamen cum hostibus capitalissimis hostibus Mundo, Carne & Dæmone tibi immineat; instat duellum, adoritur inimicus, ingruunt tentationes, quid tu? arma proiecis, religiosas confessiones negligis, vota non curas, septa Monasterij egrederis, vallum deseris; Certus tu O mi religiose, interitus. Lauros appetis, Triumphos somnias? vincere cogitas, & misutere, certa viriliter, esto confans, & victor evades.

PUNCTUM TERTIUM

Considera pulcherrimum & recipere donum, Deum inter & animam religiosam. Anima religiosa Deum abeat.

renuntiat omnibus, donat ei se ipsam cum omnibus sensualitatibus & affectionibus suis; offert gratissimum, quod homo habere potest, propriam nimirum voluntatem, quia voluntati & iudicio ita renuntiat, ut nihil velit, nihil amet, nihil desideret, nisi quod vult, amat & jubet Deus per superiores. Deinde contra omnium gratiarum fluentia copiosissime in eam effundit, acceptat ejus oblationes, preces, sacrificia, suspiria, gemitus &c. præstat robur, vigorem ac virtutem, quatenus probè dignoscatur & exactè observet, quæ his ipsis votis promiserat, & quâ ratione ad perfectionem tendere ac hæres æternæ beatitudinis esse possit.

Confidera insuper opera à Religioso facta longè magis à Deo æstimari, quàm sæcularium, quia vi votorum & propter specialem Religionis cultum longè præstantiora redduntur, cum Deo non solum offeratur id, quod agitur, sed & ipsamet persona, unde fructus & planta, tota arbor Deo donatur.

Confidera tertio vota religiosa esse materiam, quâ ignis divini amoris accendatur, foveatur & conservetur, & cum hic ignis à Spiritu Sancto enascatur, semper sursum petit, animamque ad perfectissimam cum Deo unionem elevat, quo fit, ut quasi inadvertens misero hujus corpusculi ergastulo soluta ad Deum suum, cui erat constricta, felicissime abeat.

AFFE-

AFFECTUS.

O Anima mea! quàm raucus aureum
percellit sonitus? Inclamat nam
mo devotissimus Dei famulus:
tam, quæ non impenditur in amando &
viendo Deo, perditam & frustraneam de
Quid hoc O Deus? Perdita sit & frustra
Ah! quot momenta, O anima, numerum
quæ non fuerint frustranea? tepida, et
nimium & deses fuisti hactenus, necessitas
magis quàm amore erga Deum religio
languida & remissa eras in votorum tuorum
observantiâ, & inde tenuis in amore divine
cùm tamen in hoc plenitudo perfectionis
nostræ consistat. Quid autem consilij
amore Dei? si Deum non amas, quem amas
bis? Ama quicquid volueris, si Deum non
amaveris, frustra laborabis, fundamentum
arenoso substruetur profectus & vita tua
ries. Ignosce O mi Jesu, quod dulcissimum
hoc Religionis vinculum negligentiam
mearum absynthio tibi, & potissimum mihi
amaricaverim. Doleo & animum dolorem
commisso tepore meo; exosculor nunc
devotissimè amplector triplicem amoris
vinculum, erit posthac insolubilis in corde
affectibus, desiderijs, & operibus
meis.

Fructus & proposita.

Sivel scintillula hominis religiosi in te vi-
get, Anima religiosa, inflammaberis ad
arctiorem votorum observantiam, dum
velobiter consideraveris, quanta bona exin-
de promanent. Quemadmodum enim ne-
gligens & perversus Religiosus plurimis &
gravissimis pœnis subditur; ita bonus tantis
beneficijs à Deo cumulatur, ut in hac vitâ, ab
ipso etiam Mundo, quem adeò despexit &
totaliter reliquit, honoretur. Aspice mihi
hominem quendam, qui in sæculo constitu-
tus à nemine æstimabatur, factum Religio-
sum omnium venerationi expositum. Qui
prius erat opprobrium hominum & abjectio
plebis, gaudet nunc etiam Magnatum respe-
ctu, qui prius nec hîscere audebat, nunc sum-
mâ congratulatione & favore recipitur. Nec
id vel doctrinæ, vel nobilitati admetiaris,
cum plurimi doctiores & nobiliores, sed in
sæculo constituti, honorem istum nunquam
consequantur. Soli ergò & unico Dei famu-
litiò est adscribendum. Servus Dei, toto
Mundo acclamante, omnibus alijs terreno-
rum Principum Aulicis, imò ipsis met Regi-
bus meritò præponitur. Ne tamen credas
(multò minùs insolescas) honorem hunc
tuz personæ exhiberi, nisi in quantum ad
Deum, cujus Majestatem Proceres terreni in
te ve-

te venerantur, quia per tria vota totaliter Deo unitum & quasi unum cum Deo faciunt. Unde habes, quàm obligeris eius diosus observator votorum tuorum spontè, & ultrò emisisti, & per quæ ad tantum honorum culmen es evectus. Supposito autem, quod & in religione abjectus appareas & delitescas, ne ob id contristeris; inter enim terrena ista transitoria sunt & fallacia, ita eisdem minimè est fidendum, nec ea Deus elargitur in præmium religiosæ professionis nostræ, sed potiùs in testimonium securæ longè felicioris remunerationis; vult per honores terrenos ostendere suum erga nos affectum, non ut argumentum infallibile quo discamus, nullo nos apud Deum habere esse, si ijs privati simus, sed ut indicium misericordis dispositionis, quæ ex abyssi sua providentiâ promanat, ad oculum demonstrat, tanto se in Religiosos amore teneri, tametsi dignitates aliàs sint periculosa, accedente tamen trium votorum nexu, non subleventur, ut & hos sit largiturus, & cetera alia eorum opera copiosissimè remuneraturus, nullo prorsùs habito respectu ad officium vel honores mundanos, sed prorsus ad finem cuiusvis intentionem, adeò, ut & in remotissimo cœnobij angulo delitescens ei sibi sit curæ, atque in summo dignitatum stigio; modò quisque suâ sorte contentus

accuratè observet sua vota suæque obligationi respondeat, certus Deum non defuturum, si non in hoc saltem, & infallibiliter in altero sæculo. Ut taceam Religiosis abjectis longè maiorem suppetere quietem & interioris solatium, quam in Prælaturâ constitutis. Vereatur itaque Religiosus in quocunque tandem officio detentus à votorum suorum tramite discedere, quin potius firmissimè statuatur, quidquid acciderit, nunquam promissum suum infringere, ne, cum in re gravi defecerit, gravi quoque pœnâ muldetur.

DIES SEPTIMUS.

De voto paupertatis.

MEDITATIO SEPTIMA:

PUNCTUM PRIMUM.

CONsidera, Religioso, ut sit bonus & perfectus, necessariò convenire plenariam ab omnibus terrenis abstractionem, cum enim hæres sit Christi, sciat ab intestato relictam sibi paupertatem, supra quam hæreditas Domini est stabilita, Redemptor enim noster tam erat amans paupertatis, ut pauper in paupere stabulo nasci omni-

omnique terreno auxilio in primis statim incunabilis privari voluerit, erat quidem rotius universi Dominus, nihilominus amore paupertatis nec vel tuguriolum in toto Mundo sibi præservaverat, in quo diverteret. Voluit habere matrem pauperem, enutrirî à nutritio paupere, proprio labore victitare, &, qui omni carni escam præbet, egere voluit, suumque nutrimentum à paupertate capere. Tota ejus vita nihil aliud erat nisi pura puta paupertas: Duodennis cum Hierosolymis per triduum in scijs parentibus moraretur, ostiatim panem mendicavit, ut observat S. Bernardus. Evangelicam suam doctrinam traditurus, Discipulos elegit pauperes, utque omnibus renuntiarent, primo statim conversionis puncto præcepit. Et, ne quis sibi inaniter blandiretur, paupertatem hanc temporaneam esse, successuque temporis extingui, proprio suo exemplo ita eam coluit, ut usque ad ultimum vitæ halitum semper pauperrimus fuerit, in ignominioso patibulo omnibus spoliatus, & nudus mortem oppetens. Considera, O Anima religiosa, idem & tibi incumbere, si Domini tui famula & genuina sectatrix esse cupias.

A H
m
d
rum, ut
quàm con
derelictu
minus &
voluisti, u
ma creatu
pauper es
obsecro,
judicij die
tu pauper
ti sufferent
adhac on
tuo com
num de
minus pa
perem ha
omnes art
omnia tibi
rijs, etian
nebas. C
quid into
tus est me
cio ætern
tum, si sta
invita fat

AFFECTUS.

A H Crucifixe, pauperrime Jesu! quis mihi dabit ut moriar pro te? quis dabit oculis meis fontem lachrymarum, ut deplorem insaniam meam? Ah quam confundor, dum te nudum ab omnibus derelictum in cruce aspicio! Tu Deus, Dominus & Creator omnium adeo pauper esse voluisti, ut omnia tibi deessent, ego miserrima creatura, abjectissimus terræ vermiculus pauper esse volo, ut nihil mihi desit. Quid, obsecro, anima mea tecum erit in tremendo iudicii die? quid Iudici interroganti de cultu paupertatis? quid de ultroneâ, & patienti sufferentiâ defectuum temporalium? quid adhuc omnia? studuisti hactenus proprio tuo comodo; si vel in victu aut vestitu minimum deerat, continuo in murmura erupisti, minus patiens quam plurimi sæculares; pauperem habitu exteriori te simulasti, interius omnes artes advocans, ut in omnibus & per omnia tibi benè esset, non contenta necessarijs, etiam superfluis inhiabas & tecum retinebas. Quid, inquam, adhuc omnia? Nunquid intonabit auribus tuis: Qui non secutus est me, non est me dignus, sed iusto iudicio æternis flammis adjudicandus? si votum, si statum tuum allegaveris, cogeris vel invita fateri, promisisse te quidem paupertatem

S tem

tem religiosam, sed pro dolor! tam exiguum
ejus cultricem extitisse, ut majores diu
habueris in Religione, quam in saeculo
des, O miserrime Religiose! quam nobis
ciat promississe, sed reipsa fuisse pauperem.
Nolo O mi Deus, nolo deinceps habitum
taxat mentiri Religiosum, sed ero opus
veritate, scio, scio solum Religiosum
spiritu pauperes Regnum Dei consecutus.
Beati pauperes spiritu, quoniam ipsi
regnum caelorum.

Fructus & proposita.

FRUCTUS animae Religiosae summus
cuius, Deoque gratissimus erit
propositum non contristandi,
minus conquerendi, si quid etiam de
sarijs defuerit; sed magis gaudendi,
optima occasio advenerit amore crucis
pauperrimi Redemptoris sui quidpiam
stinendi. Si nosset, anima religiosa, quomodo
tum displiceant Deo Religiosi illi, quomodo
pertatem adeo abhorrent, ut nihil minus
pian quam defectum pati; & tamen in
sacro professionis die fuerint fervidissimi
hujus tamen fervoris sui pederentem
obliviscuntur, ut paupertatem velut holus
capitalem repellant, semper, & quomodo
scandalosè solliciti, quomodo delicatissimi
cibum, meliorem vestitum, commodum

habitationem, & pretiosiores suppellectilem sibi comparent; si horum quopiam egeant, lamentantur, turbantur, inquietantur, superiores molestant & perturbant, ut propè necessarium foret, superiores semper presentes esse cupedijs quibus gulam, vulpeculis quibus molitiem, vino generoso quo sitim arcerent; nec capiunt tenelli tales, vi status sui teneri se ad maiorem rigorem quàm sæculares, ubi enim hi pellendo frigori, calori, siti &c. subinde laudabiliter invigilant, Religiosi culpabiliter insudant. Si, inquam, anima religiosa, caperent nonnulli quantum perversitas hæc Deo displiceat, non dubito, quin mores suos essent mutaturi. Tene certò, mi Religiose, quemadmodum votum paupertatis est infallibile instrumentum æternæ salutis, si observetur; ita evidentissimum esse æternæ damnationis, si negligatur; quo autem pacto tu probabis paupertatem tuam, cum nihil prorsus de eâ possideas? Non probabis facto, utpote omni commoditati inhians; non corde, nullo erga eam amore succensus, verbo tandem poteris, quo justus Judex te ipsum ex ore tuo condemnabit. Cave ergò negligens esse, statue firmiter, datis occasionibus occurrentes defectus saltem Dei amore patienter sufferre, si tam perfectus non sis, ut ultro eos quæras, & interius tibi congratuleris.

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, Anima religiosa, & dignitatem paupertatis ex eo potius metire, quod benedictus Redemptor noster eidem inter omnes beatitudines primum locum assignaverit; Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum celorum; indigitans, ni fallor, primariam et januam esse, quâ Paradisum ingredi possumus, eosque, qui hac virtute eminent, speciatim sunt Religiosi, proximos esse nostræ salvationi.

Considera, Beatitudines à Christo primo propositas dici posse scalam perfectionum graduum, quibus animæ in via perfectionis expedite progrediantur & sublimiter attingant. Primus gradus est paupertas. *Beati pauperes spiritu* &c. ac si diceret, per gradum hunc non fuerit amplexus, non proficiet, nec montem excelsum æternæ felicitatis conscendet. Ascetæ volunt, Paupertatem esse in perfectis effectum perfectionis incipientibus verò & proficientibus instrumentum & fundamentum. Ex quibus facile patet, vanas esse cogitationes omnium Religiosorum, qui, neglecto hoc gradu, celum somniant; quomodo enim ultimum attingebunt, si primum nunquam attigerint. converso autem omnes, qui paupertatem

matrem filiali affectu fuerint prosecuti, facillimè ad æterna gaudiâ pervenient, nullo siquidem divitiarum onere oppressi per scalam beatitudinis non tantum liberè ascendent, sed volabunt quasi, utpote per opes sponte relictas comparatis sibi alis, quibus ad cœlum avolent.

AFFECTUS.

Meritò lamentaris, Anima mea, quod adeò terrenis te infixam sentias, hoc enim evidens argumentum est, veram paupertatem aut nullas, aut tenerrimas radices in te agere. Audésne cordatè dicere: *O quam sordet mihi terra, dum cœlum aspicio?* audésne? hujus tanti erga cœlestia desiderij tenacem te asserere? Discute te, anima, disquire interiora tua, &, utinam! non invenires, totam te terrenis addictam, & rel tacitè sapiùs in contrarium erumpentem: *Quàm sordet mihi cœlum, dum terram & terrena aspicio!* toties sanè hoc dicis, quoties propter terrena Deum offendis. Ah quam stulta es! quæ Deum propter aurum relinquis, plùs æstimas exiguam glebam, quàm thesauros & divitias cœlestes; plùs modicum quid commoditatis terrenæ, quàm delicias Paradisi; tum autem plùs hæc omnia te æstimare scias, cùm in functionibus tuis spiri-

spiritualibus voluntariè admittis distractio-
nes ad terrena te impellentes, ubi orem
laudas Deum, animo adoras Mundum. De-
cute igitur cor tuum ab omni tali affectu
levia illud & ad cœlestia sustolle. *Al-*
Deus, en me iterum tibi humillimè sup-
plicem! Eram hætenus misera & ingrata, *Al-*
ero posthac, tu solus eris thesaurus, tu *hæ-*
tiam meam, in te solo gloriabor, in te gaudem

Fructus & proposita.

A Nima religiosa imprime seriò cor-
tuo veritatem istam, per nimiam
ri cupiditatem animas in infernum
præcipitari, per contemptum verò ad cœ-
stia sustolli; contemnis autem, dum
lemni paupertatis voto omnibus renuncias
& Deo in holocaustum offers. Religiosi
fundatores semper paupertatem selegunt
cui tamquam primario fundamento indus-
ta sua substruerent, finis quippe illorum
animas ad cœlum dirigere, unde primi-
mum norma paupertas constituenda
primum nimirum sustentaculum, cui in-
rentur, & per quod ad cœlestia elevarentur.
Vide igitur, anima religiosa, si cœlum de-
deras, quo pretio habere debeas pauper-
tem. Mundus idcirco aurum adeò æstimat
& veneratur, quod insanè credat, omnia

id se possidere, omniaque comparari posse,
 adiri Principatus & regna; Dilatari domi-
 nia; omnibus cupiditatibus abunde satisfac-
 ri. Delirat Mundus, nec mirum, cœcus enim
 est, & hinc umbram ut ipsum corpus metitur.
 Aliud omninò est in paupertate religiosâ,
 hac enim, dum conculcat omne id, quod
 Mundus æstimat, obtinet omne id, quod toto
 Mundo, omnibusque opulentijs infinites est
 præstantius, vendicat sibi dominium omnis
 boni, non terreni, quod caducum & va-
 num est, sed cœlestis, quod sempiternum;
 acquirit regnum non corruptibile, sed im-
 marcescibile; quo obtento, Deus ipse possi-
 detur unicum omnis veræ felicitatis obje-
 ctum. Quàm igitur, Anima religiosa, ac-
 cendi debes erga virtutem hanc tam præpo-
 tentem & proficuum? O Sancta paupertas!
 Quàm es amanda! Tum primùm, mi Reli-
 giose, pauper es, cùm non es verè pauper,
 quia tum privaberis thesauro infinito, &
 aternâ indigentiâ affligeris; noli ergò à
 captis desistere, sed perge viriliter, identi-
 dem memor, modicum esse tribulationis no-
 stræ, perenne autem, quod in præmium tri-
 buetur.

PUNCTUM TERTIUM.

CONSIDERA mirabile & suavissimum nu-
 trimentum, quod Religiosus à pau-
 per-

pertate tamquam pientissimâ matre acci-
Non est hoc de corruptibilibus & perim-
creaturis conquistum, sed cœlo petita
mnem suavitatem in se continens, hac
cor recreatur & quietatur, quia, Religio
omnibus exutus nihilque desiderans, pœ-
cè vivit, & cor illud, quod nihil mundi
appetit, Deum intra se tenet, qui solus
manifestare potest, unde divinissimo
manna reffectus certo modo adhuc in ter-
participat gaudia Paradisi, quæ unicè con-
stunt in pacificâ Dei possessione.

Considera sanctam hanc paupertatem
meritò vocari posse dulcissimam animam
beatitudinem, cum idem in terris affertur
quod beatitudo in cœlis præstat. Beati-
tudo cœlestis consistit in quiete & dulci re-
gerio, hæc omnia & paupertas confert ali-
clis suis in terrâ, quos in continuam securi-
tem, pacem & refrigerium collocat, red-
que securos à suspicionibus, vanis cogitatio-
nibus & molesto timore, quibus divites in
terrâ inquietantur. Corpus quoque in
paupertatem magno bono potitur, servat
quippe debitâ abstinentiâ, multis doloribus
eximitur, longeque meliori sanctitate per-
fruitur, ubi per abundantiam continuis mor-
bis subijceretur. An non vides tot erem-
colas ad decrepitam usque senectam pro-
gressos? nec id ex alio capite, quàm quod

bus eorum paupertate esset conditus; pau-
cula fercula sanctæ paupertati conjuncta
suave eis erant dulcissimumque alimentum.
Numera mihi vel unicum heluonem, qui
tantam annorum seriem unquam fuerit
emenus? ordinariè opulenti multò erunt
infirmiores, quàm pauperes.

AFFECTUS.

ESto cordata, Anima mea, nec paupertatem timeas, gaude potiùs, pauperem te esse, quia quò pauperior fueris, eò majores cordis lætities, majorem quietem & levamen experieris. O quàm mirabiles sunt inventiones amoris tui. O Deus meus! Invenisti in ipso etiam naufrago hujus Mundi Pelago opratissimum portum, ad quem misellulæ animæ securè contendunt, & tamen in hac perturbatissimâ terrâ nulla prorsus quies inveniri possit, assylum erexit, ubi exæstuentes inquietudinum fluctus retundi possunt; Paupertas, mi JESU! portus est; paupertas assylum est, quod omnibus generoso animo amplexantibus suavissimum refrigerium præstat. O Deus meus! quàm nulla quies in rebus caducis est invenire! fluant omnia ad votum, obruamur divitijs, repleamur illecebris, sectemur sensuallitates nostras, vana, onerosa, molesta sunt
S 5 omnia,

omnia, nunquam cor humanum exaltatur, sola & unica paupertas felicissimum quod alijs omnibus non est concessum. Ergo solatium meum erit, huic superbo totum ædificium spiritualis premei; huic innixus audeo te nunc, Deus, cum devotissimo & verè pauperi Augustino tuo alloqui: *si cuncta, quæ tu dederis mihi, non sufficient servo tuo, nisi mihi te ipsum dederis.*

Fructus & proposita.

1. Pet.

2.

PRimum Religionis vinculum, quod cum Deo copulatur, meritò hanc probationem sustinet: *Deponentes omnem malitiam* (quâ terrena abundantiam sicut modò geniti infantes, rationabiles, sed lo lac concupiscite, ut in eo crescatis in scientiam, si tamen gustastis, quia dulcis est Dominus. Crede, Anima religiosa, saluberrimum hoc monitum identidem tibi inculcare. Proximis enim paupertatem tamquam paternam matrem filios suos sollicitè erantibus fructus igitur potissimus ex hoc puncto imaginari & seriò sibi persuadere maxime illam vocem à S. Petro petitam continenter nobis insonare, ex quo sequetur semper ac constantior animus in perfectis quibusvis miserijs & occurrentibus necesse

tibus. Habet sanè, Anima religiosa, cur
sumopere delectetur, si verè pauperem se de-
prehendit, tum enim tantò similior est Re-
demptori suo, quantò in hac virtute profun-
dior, quantoque plura relinquit; ut autem in-
dies proficiat, cupiat semper, & ex animo vo-
veat pauperior esse; necesse quidem est,
ut Religiosus de necessarijs provideat, id ta-
men simplicissime, absque ullà perturbatio-
ne faciendum erit. Omnis fiducia princi-
paliter in Deum est figenda, qui sperantes in
se non confundit; An putas, mi Religiose,
Deum, qui volucres cœli tam tenerè pascit,
non provisurum pauperibus famulis suis? O
quàm providentia ista nunquam dormitat!
& cum nulli prorsus desit, multò minùs de-
erit illis, qui Dei amore omnes divitias &
bona temporalia reliquerunt. Soletur te
ipsum quilibet Religiosus, colat pauperta-
tem ut matrem, & habebit Deum aman-
tissimum Patrem.

DIES

DIES OCTAVUS

De voto castitatis.

MEDITATIO OCTAVA

PUNCTUM PRIMUM.

Quod Religiosus debeat esse purus
castus, tam est certum, ut probare
ne non indigeat, frustra igitur
ri, si in exhortatione ad virtutis huius
vantiam detineremur, quia, uti consue-
nes nostræ loquuntur, quemadmodum
nobilissima est, ut Religiosi servent casti-
tem; ita turpissimum est, si non servent.
Audiamus formalia constitutionum

P. 2.

C. 1.

*Ad castitatem servandam adhortari
opus esse arbitramur. Religiosis enim
non tam præclarum est, eam virtutem colere,
quàm turpe, non colere. Optime porro
nos facturos autumo, si in consideratione
norum & excellentiæ ejus, paulisper
mus, quò Religiosi magis ad acquirendam
conservandam puritatem exstimulentur.*

Considera igitur, Anima religiosa, quæ
puritas Deo placeat, qui carnem hominibus
assumpturus pro matre Virginem elegit,
luitque, ut & putatitius ejus parens Virgo
set, verè exemplo suo contestans,

suas esse, etiam in hoc Mundo inter lilia
 commorari, quibus in cœlo assidue circum-
 datur. Inde S. Ambrosius Christum Domi-
 num Auctorem hujus virtutis appellat: *Ejus Lib. 1.*
auctorem, quem possumus existimare, nisi im-
maculatum Dei Filium? Christus Virgo, Vir-
 ginis sponsus, qui amore tam intenso erga
 virtutem hanc exarsit, ut, tametsi S. Apostoli
 sæpius apud Tyrannos fuerint accusati, nun-
 quam tamen permiserit, ut quispiam de deli-
 cto contra puritatem deferretur. *Nullus*
unquam Apostolis aut fornicationis aut impu-
dicie crimen objecit, sed tantummodo sedu-
ctores appellati sunt, ait S. Joannes Chryso-
 stomus. *Hom. 1. in 1. ad Timoth.*

Confidera, castitatem esse virtutem an-
 gelicam, quâ homo Angelis assimilatur: ne-
 que nubent neque nubentur, sed erunt sicut *Matth.*
Angeli Dei, testatur ipsamet increata sapien-
 tia. *22.* Homo commune quid habet cum bru-
 tis & cum Angelis; De angelis tantò parti-
 cipat, quanto purius & castius vivit, tanto-
 que unitur magis spiritui & vitæ angelicæ,
 quanto à carne & ab animali recedit.

AFFECTUS.

DEciperis, anima mea, si unquam te Do-
 mino tuo placituram credis absque
 puritate, versatur hic inter lilia, ha-
 bitatio

bitatio ejus cum Virginibus. Nolle tu
an & tecum commoretur? subingredere
cana pectoris tui; discute & pondera
amans puritatis, & habebis quod delecteris.
Si carnale, si morosam in cogitationibus
turpiloquam, si impudicam oculis, si curio-
sculi tui incuriosam custodem, si molles
tactibus, etiam cum sola fueris; O, non
das, Deum te possidere; elongat se a te
mores angelicos separaveris à te. Alia
Deus! quid feci misera, dum vel carnis
alia tentatio surgebat, subitici, hæc, ecce
Cecidi è profundo liliorum convallium
profundum omnis immunditiæ; cecidi
confortio Angelorum in damnatam focu-
tem dæmonum. Cecidi, ah! cecidi à
Deo meo, unico solatio, unico suspirio,
co gaudio meo, & deflexi ad capitalium
stem meum, tristitiam, afflictionem,
mentum animæ meæ. Outinam mihi
nunquam offendifsem! O sanguis carissimus
& purissime benignissimi Redemptoris
quis det guttulam de te, ut abluam faciem
maculas meas? O mi JESU! En ad vultum
ad plagas tuas propero, gemo, doleo, luctor,
ro, & affectuosissimè auxilium imploro;
juva me Deus meus; Erravi, ah! cor-
plango nunc amarissimè omnes noxas
detestor, abjuro omnes illecebras, quæ
meos commovere possunt. Tu, O

Nolle
bingred
pondera
quod de
gitation
culis, si
si molle
is; O, m
garfeau
à te. Al
n vel car
ti, hæs
convall
itia; cec
natam for
h! cecit
suspirio
capitale
ctionem
nam mi
guis cal
lempro
luam f
En ad
doleo
implor
vi, ah
es nov
oras, qu
Tu, O

ssime JESU! eris unica cogitatio & com-
morio totius corpusculi mei, in hoc candi-
dissimum lilium adeò me demitto, ut ex nunc
& in perpetuum nil aliud de corde meo sit
proditurum, quàm quod Armelinus angeli-
cè protestabatur: *potius mori, quàm fedari.*
Moriar centies millies quàm ut inquinem
animam meam.

Fructus & proposita.

S I Deo tantoperè placet castitas, probè co-
gnosceas, Anima religiosa, summum
tuum studium in eà comparandâ collo-
candum esse, cum enim Religiosus obligatus
sit, omnia sua eò dirigere, ut Deo placeat,
clarum est, obligatum quoque esse, ut specia-
liter huic virtuti invigilet; nec sufficit Re-
ligioso, externam tantùm corporis purita-
tem custodire, sed mentis insuper & animæ.
Conaberis itaque omnia tua in hanc Deo
gratissimam virtutem dirigere, ne, ubi hæc
exulaverit, à spiritibus angelicis deserta, spi-
ritibus immundis in æternum pabulum cedas.
Vita pura & casta est vita angelica, quàm
sancti Angeli tam intensè colunt, ut omnem
locum impurum horreant, imò & viam ad
talem locum ignorent, cujus testes habe-
mus tres illos Angelos ad destructionem
pentapolis tendentes, quibus iter ad civita-
tes

tes illas tam erat ignotum, ut coacti fuerant
 Abrahamum comitem sibi adsciscere, ex
 eò devenire possent: *Abraham* *simul*
diebatur, deducens eos; & uti annotat
 mænnus, *iter indicabat, ne errarent*
 Viam ignorabant, quia missi erant ad civi-
 tes illas Sodomam &c. civitates luxuriosas
 impuras, sordidas, & ob hoc ipsum hunc
 crimen abominandas. Nesciunt propterea
 sancti Angeli, ubi non apparet semina con-
 tatis. Unde vides anima religiosa, si cupis
 vivere vitam angelicam, fugiendos omnes
 mnes angulos, ubi non suavissimus proman-
 odor promanarit. Non est virtus tam per-
 culosa, tantisque anfractibus exposita, tam
 Dæmone, Mundo & Carne infesta, quam
 castitatis, ut exinde omnis conatus & con-
 gentia adhiberi debeat, quo conservetur
 Circumcingenda est pluribus alijs virtutibus
 quibus, quasi totidem militibus obvallata
 pulchritudo ejus conservari possit; cum
 autem potissima & ad custodiendum
 ma erit fuga occasionum, quare fugiendæ
 erunt omnes conversationes, ubi de
 impuris est sermo, claudendæ sensuum por-
 tæ, ne subintrent inimici puritatis & continen-
 tiæ, nihil non agendum (etiam dum
 fuerit solus) quò hostes omnes arceantur.

Confidera, anima religiosa, quòd
 stitas tam præcellens sit ornamentum

aque adeò in omnibus creaturis adamanda
 & extollenda, multò id majori titulo com-
 petiturum Religiosis, qui speciali voto eam
 sibi in sponsam delegerunt, statuto efficaci
 proposito, toto conatu immensæ huic pul-
 chritudini inhiandi, quod promissum cum
 sit præcipuus actus religionis, exinde pul-
 cherrimæ cateroquin virtuti eximius splen-
 dor accrescit; Religiosus enim in virtutis
 hujus observantiâ non movetur alio quo-
 dam commodo, nec quærit aliud, quàm ho-
 norem Dei & amorem illius, qui inter alias
 omnes prærogativas primam numerat, pro-
 lem esse præstantissimæ hujus matris castita-
 tis, quæ filios suos nutrit, fovet & educat
 tantâ suavitate, ut eidem omnes passim ac-
 clament: *Curremus in odorem unguentorum.* *Cant.*
 unguentorum, unguentorum ad usque intima pe-
 toris, & inde ad divinæ Majestatis placidif-
 simas nares gratiosissimè penetrantium. *13.*
 Considera igitur, quàm gratum Deo factu-
 sus sit Religiosus ille, qui studiosè hanc suam
 sponsam coluerit, semperque memori men-
 te revolverit. Ut taceam, Religiosos ex
 alijs etiam capitibus ad virtutem hanc obli-
 gari, & primò quidem, ut, cum sint Deo
 ejusque servitio dicati, majori puritate ei-
 dem servire valeant, castitas quippè corpo-
 ralis plurimùm conducit ad perfectionem &
 sanctitatem animæ. Secundò, ut ad sacri
 T altaris

altaris ministerium prælecti officium hoc quod ptopriè est Angelorum, decem obeant. Tertiò, ut in aliorum Christianorum exemplar expositi suavissimo hoc citius eos ad cultum divinum attrahat sicut enim non est vitium, quo magis gloriofi vilescant sæcularibus, quàm luxuriosi ita non est virtus, quàm majorem sibi famam concilient, efficaciusque eorum monitionibus sanctificent, quàm castitas.

AFFECTUS.

Quoties, O mi Jesu! fatigabor in contemplatione tam bonitatem tuam? Ecce decem invenior minùs habens, merito propter eam justissimæ iræ tuæ in vindictam expellor. Ecquomodo, O mi Deus, potestis servum tam iniquum & incurium inter Angelos tuos ministros tolerare? Subrastrum Domini temporales, cum famulos suos juncta servitia parumper negligere admissum sint, & tu Dominus omnium amicissimus tu respicis me miserum, qui Angelico deputatus officio diligentiam tam exigua illud impleo? Ubi obsecro, mi Deus, tua in me centenos alios iterata fulmina? ubi plaga ubi severissima & æterna aversio? Quid mihi promerebar tam incustoditè tibi famulo? quas poenas non in me ipsam cucurrit?

fulmina non extorsi? quam aversionem non
causavi? Et hæc omnia misericordissimo
tuo sinu recondis; O mi Jesu! nolentem
attraheres, excitares, perurgeres ad ferven-
tius studium. Ecce me dolentem nimium,
ah mi Jesu! *ne avertas faciem tuam à me,*
faciem tuam Domine requiro, & animitus re-
quiram totâ vitâ meâ, polliceor tibi, O mi
Jesu, & testes tibi sisto totam curiam coele-
stem, adhibiturum me omnem diligentiam,
ut emundetur cor meum, Angelicisque spi-
ritibus verbo, opere & cogitatione assimile-
tur; Vivam angelicè, ut Angelicus tuus mi-
nister agnoscar. Dedi quidem sponsæ meæ
formosissimæ libellum repudij, toties adver-
sarijs ejus fores aperiendo, nunc autem, O
mi Jesu, amorosissimis brachijs eam con-
stringo & occludo aditum omnibus, quicun-
que eandem molestrare aut inquietare co-
nantur. Adesto mihi O sponsa mea, O ma-
ter mea, odor unguentorum tuorum, super o-
mnia aromata. Tu virtutes omnes præcel-
lis, præ omnibus idcirco studiosissimè am-
plexanda. Dixi, ascendam in palmam, & Cant. 7.
apprehendam fructus ejus. Ascendam
& non erit, qui deiiciat
me.

T 2

Fru-

Fructus & proposita

SI virtutis hujus excellentiam probaveris, & vel scintillula vestigi-
 Deum amoris in te flagrat, non tam
 magna eam pretio habebis, sed tam
 præcipuum cordis tui objectum diligas
 plexaberis & indissolubiler custodies. Ita-
 ter hæc est charitatis, si ergo affectu delecta-
 simo eam non colueris, aperte demonstrabitur
 nec filia curam aut vestigium in te vestigi-
 Quantò cupis Deo appropinquare, quanto
 que illius charitatis igne succendi, tanto
 de castitati, quia Deus summopere castita-
 rum diligit. Vita religiosa debet esse
 candida, ut primo intuitu omnibus præ-
 angelica innocentia. Si requiritur vita
 rum est minimam etiam labeculam conside-
 in eâ notari; & licet maculae immundicie
 omni statu graviter arguantur & castigantur,
 tur, in nullo tamen magis observantur, quam
 in statu religioso, qui, ut dictum est, a
 tuto suo debet esse candidus. Omnes enim
 colores advoca, dispice, considera; & si
 bebis, in nullo magis maculam notari
 in albo. Nulla quidem imperfectio in
 religioso est, quæ non summopere observetur
 nulla tamen deformior apparet, quam
 contra castitatem, quæ sola tollit bonitatem
 mam Religiosi. Edissere de Religiosi

fit impatiens, superbus, vanæ gloriæ cupidus, subinde indignabundus & cholericus, nunquam famam ejus adeò imminues, ut spernatur, si autem fuerit inhonestus, turpiloquus & immundus, mox contemnitur & ab omnibus ut pessimus habetur, cum ingenti jacturâ famæ; & hoc, quod cætera vitia non adeò excludant amorem Dei; constat enim cum exiguo cholera defectu, cum aliquali vanâ ostentatione consistere posse divinam gratiam, in materiâ verò luxuriæ non potest dari macula tam exigua, quæ non sit gravis, & cum quâ subsistere possit gratia Dei; cum certissimum sit, *in rebus venereis non dari puritatem materiæ*. Omnibus alijs defectibus solemus compati, hunc unum acriter perstringimus, utpotè principaliter vitæ religiosæ adversantem. Ergò, Anima religiosa, cave summoperè hoc vitio te inquinare, amove omnia, quæ carnem irritare & impurissimâ hac maculâ afficere possunt, vel umbram fuge immundarum cogitationum, verborum & operum; nec dubita, quin hoc factio lilijs cœlestibus sis inferendus.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera, Anima religiosa, motiva quædam ad amandam hanc virtutem impellentia. Primum est; quia tem-

T 3

plum

plum es Spiritus Sancti, & membra tua
 membra Christi. Secundum, quia vitium
 hoc difficillimè relinquitur, cum adeo
 animam serpat; ut quemadmodum spongia
 aquam, ita vitium hoc infinitatem quantum
 aliorum vitiorum sorbeat & secum ferat, ut
 que illi quasi connaturale, ut hominem in-
 duret & ad omnem spiritualem infirmi-
 tem insensibilem reddat; actus quoque con-
 tra hanc virtutem exerciti habitum adeo ra-
 dicatum producant, ut difficillimè pos-
 evelli, & non nisi gravi applicato caligra-
 nis ferro. Tertium, quia hominem debilem
 stupidumque reddit, exæcatur enim in-
 lectus, prudentia perditur, ratio supprimi-
 tur & in bestialem modum abit. Quartum
 ob peccati gravitatem, quod in Religione
 longè est majus quàm in sæcularibus, omnia
 enim actus impuri in religioso sacrilegi
 ratione voti, atque adeo peccatum contra
 virtutem Religionis. Quintum rigor
 vindicta, quam Deus semper exegit, quia
 enim unquam gravius auditum est quàm ca-
 taciſmus, quo totus Mundus submergeretur?
 Quid rigorosiùs quàm flammæ illæ vi-
 races, quibus civitates Sodoma & Gomorra
 consumebantur? & hæc omnia principia
 ter propter peccatum carnis. Accedunt
 plures revelationes, quibus innotuit, ple-
 ma flagella, famem; sitim, bella à Deo

missa propter execrandum hoc vitium. Multi insuper firmiter credunt, defectionem illam in Oriente factam provenisse propter infandum luxuriæ scelus.

Confidera, si Deus vitium hoc adeò abominabatur in omnibus Christianis, quantò magis execraturus & castigaturus sit in Religiosis, per votum castitatis, specialiter Deo addictis?

AFFECTUS.

Liceat mihi, O mi JESU, cum regio Psalte
te alloqui: *Virga tua, & baculus tuus* *Ps. 22.*
ipsa me consolata sunt! O virgam, O
baculum felicem! O mi JESU! cui fragile
corpusculum meum inniti potuisset, si bacu-
lus iste, si virga castitatis defuisset? Vincu-
lum hoc virga mihi, qua sensus immodera-
tos coërceo, baculus, quo securus carnales in-
festationes eludo, *hec tua virga, hic baculus*
ipsa me consolata sunt; In baculo isto tran-
sivi Jordanem tot miseriarum, quas in de-
perditos mortales justissimè fulminabas. O
Anima mea! quantas pœnas, quot fulmina
in te ipsam cudebas, & adhuc cudis, dum in
via castitatis calcitrabas, plùs carnis volupta-
tes quàm suavissimas Castitatis delicias se-
cundo. Exerere exnunc omne carnale
illicium, arripe virgam, castiga corpus tuum
T 4 & in

& in servitutem redige, ne virga divinæ correctionis in te fulminetur; Subirasceat tibi ipsi, ne Deum iratum experiri cogaris.

At? Quid hoc rei, Anima mea, amæ, an virga divinæ justitiæ te à peccatis strahat? ubinam est amor tuus, quem in beatâ professione contestaberis? plus fulmina cogant, quàm funiculi amoris trahant! hanc, O mi Jesu, est fragilitas mea! hanc, adjuva miseriam meam; *servum tuum ego*: da mihi intellectum, ut agnoscam latum & conditionem meam. Te adiuvante evolabo ad usque sacratissimæ Majestatis Thronum, ubi promam vota mea, quæ deflexerunt labia mea, ibi celsior cunctis contemnam quævis intentata supplicia; ubi tuus amor deducet me in viam mandatorum tuorum. Dignare, O mi Jesu, dirigere me & nihil mihi deerit, tunc in loco pinguioræ pascuæ collocabor, ubi confortem meum eludendas minutissimas maculas, tunc convertetur anima mea, & super tristissimam tenebras imperterritè deducetur. Insuper nescio quæ infernalium larvarum umbræ vellicantes corpusculum meum, & ad devotum allicientes, actum agent, frustra tentabunt illuminabunt igniti amoris radij, larvas detrahent & adeo roborabunt, ut, tamen in medio umbræ mortis ambulavero, malum meum non timeam, quoniam tu mecum.

Mecum ergò esto, & ne derelinquas me. Execror, abominor, abjuro omnes carnis blanditias, *servus tuus* ero, & serviam tibi ad ultimum usque vitæ halitum.

Fructus & proposita.

CRede, Anima religiosa, in hac meditatione continuò tibi inculcatum esse: *Faciant aliena pericula cautum.* Vidisti, quàm lubrica sit hæc materia, quàm laureola virginitatis citò deperdita, & quàm sit difficilis ejusdem recuperatio; præcipuus igitur fructus tuus erit summa cautela, quàm ubique adhibebis, secùs omnium spiritualium operum jacturam passura. Emendatio Religiosi incontinentis & impuri tantum est miraculum, ut totus ejus effectus speciali divina gratiæ sit adscribendus, quia in animum impurum intrare nequeunt ea, quæ sunt Spiritus. Et quemadmodum castitas vigore suo intellectum reseat & illuminat ad cognoscenda cœlestia, ita impudicitia eundem excæcat, & ad quævis spiritualia ineptum reddit. Subijce menti tuæ, quàm grave tibi sit dolores corporis aliasque afflictiones perferri, & tamen quotiescunque vitio hoc te inquinat, gravissimis supplicijs spontè te subdis, æternum excrucienda. Momentaneum est quod delectat, æternum quod cruciat; si

T 5

ergò

ergò prudenter agere cupis, elige æternam
gaudere, & momentaneam voluptatem
serio contemnere. Cave summo periculo
vel minimæ cogitationi aditum præbere.
mox cum adverteris excute, ne parva scintilla
magnum incendium suscitet. Recorre
re, quot myriades animarum propter unam
momentaneam delectationem infernalibus tor-
mentis fuerint addictæ, & cum neque tu sis
parata, nesciasque, quando Iudex sit venturus
stude ita vivere, ut semper sis parata, semper
munda, semper oculis divinis beneplacita
perfecta.

DIES NONUS.

De voto obedientia.

MEDITATIO NONA.

PUNCTUM PRIMUM.

Considera, Anima Religiosa, obedi-
entiam Dei filio tam esse congenitam,
ut tota ejus vita fuerit continua obe-
dientia. Potuisset quidem pro libitu
cuncta disponere, utpote Dominus & Crea-
tor omnium, cujus voluntati nihil potest
resistere, nihilominus tamen amore huma-
nitatis Omnipotentiam suam coërcuit quæ
submissa

submisit se non solum gloriosissimæ suæ Genitrici ac S. Josepho, sed & inimicis suis, committendo se perversissimæ eorum voluntati & annuendo, ut traheretur ad tormenta, coronaretur spinis, crucifigeretur, morte ipsâ afficeretur. Intuere, mi Religiose, præclarissimum exemplar hoc, quod in monte Calvariæ tibi monstratum est, si enim Dei filius adeo in virtutem hanc exarserat, quanto id magis tibi incumbet, qui solenni voto ad eam es obligatus?

Confidera, veram obedientiam non in externâ duntaxat operis executione consistere, uti famuli sæculares Dominis suis obediunt, contenti, si, quod imperatum erat, præstiterunt, sed internæ quoque voluntatis suæ cum Superioris conformationem requiri, adeo, ut mandata ejus minimè examinantes, omninò & totaliter eidem se accommodent, in hoc solo gaudentes, si, quod imperatum fuerat, ad amissim Dei amore executi fuerint, & hæc est illa vera, perfecta & cæca obedientia tanto operè à spiritualis vitæ Magistris commendata.

Confidera votum obedientiæ reliquis duobus longè præstantius esse. Paupertate quippè offeruntur Deo temporalia & transitoria. Castitate carnis mortificatio, bona sensuality, & omnia illa, quæ boni alicujus titulum & speciem præse ferunt, re ipsâ autem bona

bona non sunt. Obedientia verò offer-
Deo pars nobilissima, quæ est voluntas pro-
pria, omnium aliarum potentiarum Regum
quâ solâ quis Dominus constituitur, & quæ
solam Deus hominis potestati permittit; adeo
de offeruntur Deo omnia bona interna, pro-
pria libertas, & consequenter id, quod homi-
ni gratissimum esse potest. Quàm ergo
dimus, placitum Deo hominem illum, qui
tantis oblati Creatori suo occurrit?

AFFECTUS.

Nunc enim verò, O Redemptor mihi
nignissime, adest tempus tantopere
exoptatum, quo tibi gratificari
que perfectissimè imitari possum. Fiat ergo
Spiritus tuus duplex in me, accende in me
fervorem illum, illam reverentiam, quam
æterno Patri tuo detulisti. Tu obediens
usque ad mortem, nulla tormenta, nulla ca-
lumnia, nullum odium impedire te potuit,
quo intermitteres divinæ voluntati studio-
sissimè obsecundare; hoc unicum & solius
solatium tuum erat, semper in his esse, quæ
Patris tui erant. O exemplar vivum! O
prototypon absolutum, quo omnes Religiosi
si discant, Superiorum suorum voluntates
exequi. Juravi, & statui Domine De-
meus, non meam, sed tuam voluntatem

adimplere; iterum renovo, iterum juro, statuo & polliceor, in verâ, sanctâ, cœcâ, & perfectâ obedientiâ te Magistrum meum sequi; offero iterum propriam libertatem, abnego proprium iudicium, amplector mentem & voluntatem eorum, quos tui loco constituisti, hi in sagittam mihi erunt positi, hi meta & finis, quo omnis voluntas mea colimabit. Reclamet caro, insultet amor proprius, retardent sensualitates, instent nescio quæ molestiæ, non evincant, ut me separem à te Deo meo, & vel hilum superioribus contradicam, aut eorum præceptis obganniam; agam post hac & vivam secundum exemplar, quod tu, mi Jesu, in maximis afflictionibus demonstraisti. Advocatus mihi esto, O mi Jesu! & meo nomine annuntia æterno Patri tuo: *Non quod ego sed quod tu vis, non mea sed tua voluntas fiat.* O Clementissime Pater. Hoc O mi Jesu in medijs adversitatibus tecum clamabo, hoc erit scutum, hoc arma, hoc præsidium meum. Velle meum sit velle tuum & superiorum meorum. Te stem tibi sisto Sanctissimum Nutritium tuum, cum quo animitus exclamo: *Utinam*

adimpleam voluntatem

DEI!

Fru-

Fructus & proposita.

CResces summoperè in statuto promissum
 to votum tuum exactè servandum
 consideraveris, Anima Religiosa, in
 ipso adimplere te voluntatem Dei, quod
 iussa superiorum exequaris; hic ergo unicus
 & solus finis tuus esto; nec dubites, quod
 gratissimum Deo opus præsiteris. Quod
 enim gloriosissimum Patriarcham Abrahamam
 adeò Orbi celebrem fecit, atque ad tuam
 tam Sanctitatem perduxit, quàm Sancta &
 cœca ejus obedientia, cujus amore de terra
 suâ egrediebatur, domumque paternam re-
 linquebat, imò, quod totus Mundus merito
 admiretur, non recusabat, audito divini
 præcepto, unicum filium suum immolare,
 mox, nihil reclamans, nec in lamenta resolu-
 tus ad montem pergens, innocentem pro-
 lem, tantopere à se amatam, sacrificatum
 quo facto adeò sibi Deum devicit, ut eius
 juramento omnia fausta eidem promissa
 Gen. 22. Per memetipsum juravi, quia fecisti hanc
 16. & non pepercisti filio tuo unigenito propter
 me, benedicam tibi, & multiplicabo semen
 tuum sicut stellas Cœli, & velut arenam, quæ
 est in littore maris, possidebit semen tuum po-
 tates inimicorum suorum, & benedicentur in
 nomine tuo omnes gentes terræ, quia obedisti
 mee. — Isaac quoque pientissimi parentis

diffima soboles suos successus non alij adme-
 tiripoterat, quàm promptæ suæ obedientiæ,
 qua genitori sese immolandum submisit. Et
 minor sit Religiosus, qui totum se Deo im-
 molat, quævis gravia pro ejus amore sufferre
 paratus? Scias, mi Religiose, à multis plùs
 altimari obedientiam à Religiosis præstitam,
 quàm illam ab Abrahamo, hic enim præce-
 pro divino urgebatur, Religiosus verò nullo
 mandato obstrictus spontè & ultro charissi-
 mum suum unigenitum, intellige propriam
 voluntatem, Deo sacrificat. Patribus spiri-
 tualibus votum hoc obedientiæ est vestimen-
 tum, quo totus Religiosus, tanquam corpus
 vestitu, tegitur, nihil admittens: nisi, quod
 Superiores constituerint. Est vestis subtilis,
 omnia etiam minima quæque voluntati Su-
 periorum repugnantia excludens; subtilis
 est & tam proficua, ut non solum bona quæ-
 rat, sed etiam, quæ secundum se bona non
 sunt, elevet, ut bona faciat, dum Regulis &
 Constitutionibus conformatur; subtilis est, si-
 lo subtilissimo divinæ voluntatis contexta,
 qua subtili veste indutos credimus Religio-
 sos illos, de quibus refert Cassianus, in obe-
 dientiâ fuisse tam teneros & delicatos, ut sine *Lect. 4.*
 præcitu & licentiâ Superiorum non solum *de Inst.*
 non cellâ progredi, sed ne ipsi communi ne- *cap. 10.*
 cessitati satisfacere propriâ auctoritate fue-
 rint ausi. *Tantâ observantiâ obedientiæ re-*
gula

gula custoditur, ut juniores absque Præcepti
licentiâ vel permissu non solum non aucto-
ritatē progredi, sed ne ipsi quidem communem
naturali necessitati satisfacere suâ auctoritate
presumant. Hæc est perfecta obedientia
hanc studiose observa, & Deo placeat
Religiose.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONSIDERA, Anima religiosa, ut per
tē, faciliter & fructuosè obedire
non habendum esse respectum
personam superioris imperantis, sed ad per-
sonam Christi per os superioris præcipientis
unde necessariò resultabat, eo ipso, quod
famula Christi, omninò tibi incumbere
seckeris vestigia ejus, eique promptè obedire
cū hic ipse tuus Dominus de cælo descen-
derit, non ut faceret voluntatem suam,
ejus, qui misit, videlicet Patris, quam pater
de voluntatem adeò coluerat, ut ab eo
Jo. 4. quam necessario alimento, dependentem
34. bus meus est, quemadmodum ipsemet pater
protestabatur, ut faciam voluntatem Patris
mei, cibo hoc nutriebatur, crescebat & con-
stentabatur.

CONSIDERA, non solum Religiosam
stentari obedientiâ, tanquam suo communi
rali cibo, sed & Religionem per hanc

obedientiam manu teneri, unde Religiosus, non promptè obediens, evertit Religionem, seque ipsum morti tradit. Vitæ spiritualis Magistris placuit, eam titulo filiae humilitatis insignire, ubi enim deest humilitas, ibi & obedientia friget; nec est possibile ut vel initium, vel ullus gradus ad perfectionem fieri possit, si humilitas non fuerit in pretio, quæ mater est & fundamentum perfectionis: quantò igitur quis fuerit humilior, tanto erit ad obediendum promptior.

AFFECTUS.

Quàm inanes sunt sæpe numero miserrimi Religiosi in cogitationibus suis! student, laborant, adnituntur quandoque die noctuque, quo Superiorum mandata eludere, & ea, quæ carnaliter desiderant, aucupari possint. *O insensati homunciones! quis vos adeò fascinavit non obedire veritati, Gal. 3. 1.* ante quorum oculos Jesus Christus præscriptus est, in vobis crucifixus? Vos ipsos decipitis & in barathrum æternæ damnationis præcipitatis, non enim homines, sed Deum ludibrio habetis. O miseros vos, qui personam intruimini, nihil de Deo cogitantes, cujus vices gerunt Superiores; Væ vobis, cum severus Iudex machinationibus, dolis & astutijs vestris larvam detraxerit, toti Orbi palàm facturus,

cturus, quàm vos ipsos turpiter decepti
viam aliam quàm sanctæ obedientiæ
etendo, cum tamen per eam facillimè
lestia devenire potuissetis. O Anima
quid tergiversaris voluntatem tuam
simè Superiori submittere? cur te
legitimæ potestati, cum per eam Deus
loquatur? Revertere, revertere anima
besce & confundere de diabolica propo
dicij tenacitate. O quàm pleno cum
perditionem properabas, dum Superioris
præceptis resistebas! Crede, & profundè
mo tuo imprime, quamdiu te non per
subjeceris, Superiorumque iussa exanimè
non destiteris, tamdiu in viâ æternæ dam
tionis te constitutam esse. Conformare
voluntatem menti & voluntati Superioris
ut per eam conformis fias divinæ, quæ
ma Regula, ad quam omnes voluntates
manæ regulari debent.

Fructus & proposita

Punctum hoc suppeditat tibi, Anima
ligiosa, modum & formam vera
dientiæ; primò enim debet esse
dida, simplex & sincera, id est, sine spe
butionis, cum magnâ reverentiâ, submi
ne & humilitate, absque ut quidquam
tribunal tui iudicij revoces, an, quod

ratum est, sit rationabile an irrationabile, an
honorificum an abjectum &c. uno verbo :
intentionem Superiorum minimè discutiendo. Et hæc est obedientia fructuosa & me-
ritoria, à Patribus cœca nuncupata. Secun-
dò debet esse cordialis, amorosa & pacifica,
hoc est, ut obediatur toto cordis affectu,
quiete internâ & amore, cum hilaritate, sine
tristitiâ, sine amaritudine, & hæc propriè vo-
catur obedientia voluntaria. Tertiò debet
esse universalis, ist est, tam debes obedire in
illis, quæ sunt difficilia, & naturæ ac volun-
tati tuæ contraria, quàm in ijs, quæ gustui tuo
arident. Quartò debet esse pura, hoc est,
solum ut Deo placeas non verò hominibus.
Ex his fructus abunde patet, nempe serius
conatus hos obedientiæ gradus obtinendi.
Potissimum cave, ne unquam Superiorem
tuum judices, *Nescit enim dijudicare, quis-* *In 1.*
quis perfectè didicit obedire, inquit S. Grego- *Reg.*
rius Papa. Tum solerter intende, ut per o-
mnia Deo placeas, omnem obedientiam ho-
minibus præstiram ad ipsum referendo, quod
paternè consuluit S. Paulus ad Colossen. 3. *Non*
ad oculum servientes, quasi hominibus placen-
tes, sed ut servi Jesu Christi, facientes vo-
luntatem Dei ex animo.

* * *

V 2

PUN-

PUNCTUM TERTIUM.

CONsidera, perfecti obedientis de
omnibus, quæ vel Regula, vel
riores præcipiunt, indifferenter
dire, qui enim in uno fuerit inobediens, im-
fectus dici nequit; habentque tales, unde
bi metuant, ne Deus graviter in eos animam
vertat, utpotè in perversissimos voti lim-
varicatores. Cum votum obedientie
fisti, Anima Religiosa, nihil prolius
pisti, sed generatim te obligabas ad omnia
quæ jusserit Superior, ergò & in omnibus
bes obedire. S. Basilii veros obedientis

Regula parvulis assimilat: *Veri obedientis similes*
brevior. *parvulis*; quemadmodum enim cum par-
1. 66. lis pro libitu agitur, ita & veri obedientis

omnibus committunt se liberrimæ Superi-
rum dispositioni, & de his Christum Do-
Marc. num dixisse suspicor: *finite parvuli*
10. 14. *ad me, talium est enim regnum celorum*; &
tum quippè est, plurimum placere Deo
giosos illos, qui, vel nutu Superioris
vel ad pulsum campanulæ mox omnibus
ctis, modestè festinant ad ea, ad quæ

vocatos advertunt.

* * *

* * *

*

AFFECTUS.

SI Religiosos parvulos cupis, O mi Jesu! si Regnum cœlorum occludis omnibus, qui in suis cogitationibus non fuerint parvuli, quid de me erit? Ah, quàm Sanctissimæ Matris obedientiæ eram degener soboles! Astra conscendi pertinaci judicio meo, discussi Superiorum mandata, murmuraavi, contempsi, restiti. Ah miserum me! Astra conscendi & occlusi, æternæ damnationis propinquissimus hæres. O Anima mea, quas excusationes prætendes? quam rationem afferes, qua culpam tuam imminuas? Nulla, eheu! patent effugia; cur, obsecro, O mi Jesu, servum tam refractarium tanto tempore tam benignè, tam patienter tolerabas? Ejecisti Angelos è cœlo, exturbasti Adamum è Paradiso, & me plus his frequentius inobedientem inter sacratissima Monasterij septa sustines? Vocasti & renui; clamasti & non audiui; omne consilium tuum *Prov. 1.* despexi; & cur me non projecisti à facie tuâ, ut in interitu meo rideres? Ah! hæc tua bonitas est, O mi Jesu, hæc infinita tua misericordia, hæc potentissima manus tua, quam erga miserrimos peccatores toties extendis. Ad hanc ergò confugio, hanc aspicio, hanc exosculor & amplector, hac securus ibo; loquere deinceps mi Domine, quia audiet servus

S. Aug. tu enim rupisti nunc surditatem meam; cor-
ruscasti, splenduidisti & fugasti coecitatem
meam, fragrasti, & duxi spiritum, & anima
tibi. Tibi, mi Jesu, me subijcio; Tibi in Su-
perioribus meis committo corpus, animam
& omnia mea. Doleo ex toto corde de om-
nibus etiam minimis inobedientijs meis, ut
unum suspiro & desidero, ut defectus meus
ignoscas, & in gratiam me recipias, Deus
meus!

Fructus & proposita.

SI meditationem hanc fructuose perpe-
deris, summum tuum studium erit, ut
differenter, exactâ promptitudine ac
cordis tranquillitate, omnia peragendis
ponderabis an placeat, an verò displaceat
genio tuo quod imperatur, semper cogitans
plus eum promereri, qui in sibi contrariis
obedit, quàm qui in acceptis, plus, qui in
jectis quàm qui in honorificis; quo enim
difficultas fuerit major, eo victoria erit glorio-
sior, & consequenter remuneratio amplior.
Cum difficultas operis augeat meritum. Ve-
rus obediens non respicit ea, quæ jubentur
sed in illum mentis aciem stringit, qui pro-
cipit, nempe Deum; quod dudum S. Bernar-
dus

dus affectis suis inculcavit, dicens: *Perfecta obedientia legem nescit, terminis non arctatur, sed ad omne, quod injungitur, spontaneo vigore, liberalis alacrisque animi modum non considerans, in infinitum fertur.* Non ignoras, Anima devota, omnes homines in hac vitâ milites esse, *militia est vita hominis super terram.* Similitudo est, necessaria erunt arma, quibus truculenti hostes reprimi, optatusque triumphus reportari queat, hæc autem arma supeditat obedientia, quæ si cordato animo arripuerimus, non est, cur de certâ, & gloriosissimâ victoriâ dubitemus, cum eandem Spiritus S. indubitâ promiserit: *Vir obediens loquetur victorias.* S. Dorotheus devotissimè de hac re discurret: *Humilitas, inquit, & obedientia sunt velut duo agiles equi, vita nostra currum trahentes, & in coelestes mansiones sine labore portantes.* Ubi signatè advertendum, quòd duos equos adducat, humilitatem videlicet & obedientiam; vult insinuare devotissimus & in palæstrâ spirituali exercitatissimus pugil, fieri quidem posse, ut, quemadmodum currus subinde uno equo trahitur, difficiliùs tamen & incommodiùs, quàm si duo adhibeantur; ita in vitâ spirituali, posito quod quispiam per solam humilitatem salvetur, id tamen longè facilius futurum, si alter equus, hoc est, obedientia concurrat: *Nam sicut currus, pergit*

prælibatus Doctor, uno equo non satis commo-
de trahitur, sed duobus commodissime vehitur;
ita vehiculum spiritualis conversationis duabus
virtutibus, humilitate & obedientia, summa
difficultate portatur. Capesse hanc obedi-
entiam, Anima religiosa, & utrique equo com-
parando diligentissime invigila; stude hu-
militati, elige abjecta esse, delectare in hu-
miliationibus, te ipsam contemne, & quare
ab alijs vilipendi, sed & obedientiam anno-
tito, abnega proprium iudicium, submitti
te directioni Superiorum, perage prompte
alacriter & indifferenter omnia, quæcumque
mandaverint, nec dubita, quin utroque hoc
adminiculo suffulta facillimè ad gratiam
æterna sis evolutura, ubi sine fine
Deo tuo frui possis.

* *

DIES DECIMUS.

*De nonnullis virtutibus ad
consequendam religiosam perfectio-
nem necessarijs.*

MEDITATIO PRIMA:
PUNCTUM PRIMUM.

CONsidera, Anima religiosa, inter omnes virtutes, quæ in Religioso cluere debent, pulcherrimam & maxime necessariam esse humilitatem, utpote fundamentum totius spiritualis ædificij. In hoc tamen plurimi halucinantur, qui frequentissimè sibi persuadent, actiones suas solidò huic fundamento firmiter inniti, nescio quæ abjecta de se ipsis effutiendo, re ipsâ tamen minimè humiles; fatentur quidem se peccatores, imperfectos, & omni castigatione dignos esse, sed, agedum, tu vel alius quispiam hæc eadem de ipsis loquere, & videbis, quàm palliata fuerit eorum humilitas; lamentabuntur, commovebuntur, plangent & irritabuntur, tales humilitatem habent iniquâ, in corde verò superbiam & vanam gloriam nutriunt. Verus humilis omnes alios pluri quàm se ipsum æstimat. Gaudet cum contemnitur, talique contemptu dignissi-

gnissimum se reputat. Crede infallibiliter, eum nunquam verâ humilitate positum, qui injurijs adeò commoveretur, ut pacem internam amittat. Humilitas mater est & interna quietis, nulla ibi jurgia, nulla discordia, nulla seditio ubi regnat humilitas, ergo contrarium in te adverteris, certa est. Anima religiosa, veram humilitatem se possidere. Humilitate Sancti Angeli mansiones stabiliverunt; ubi Luciferum superbia exturbavit: in cœlum non ascenditur nisi in terris descendendo; quoque cœlicolas colimus, omnes in suum nihilum descenderunt, priusquam æthereis cœlis inferebantur; despiciebantur in Mundo, in cœlis gloriosè triumphant.

Considera, Religiosum vi sui status pluri alijs ad virtutis hujus custodiam obligatum esse, cum enim specialiter Deo sit addictus, specialiter quoque & quàm maxime Domino sui vestigijs insistere debet; Christus enim Dominus per omnia humilis erat. Natus est humilis, pauperrimus & ab omnibus relictus in abjectissimo stabulo, reconditus in præsepio, & ut totam ejus vitam, pauperem constringam, *humiliavit se usque ad mortem*.

Philipp. unde & tu mi Religiose in omnibus usque
e. 8. ad mortem humiliare te
debēs.

AFFECTUS.

O Mater amabilissima! O humilitas cæ-
 terarum omnium virtutum gemma
 pretiosissima! Quis det mihi, ut filijs
 tuis annumerari valeam? Ah! ecce me,
 Deus meus, toto cordis affectu ad hanc virtu-
 tem aspirantem. Audio, O mi Jesu beni-
 gnissime! audio te aures meas gratiosè velli-
 cantem, & paternè admonentem, sortem
 hanc in manibus meis esse, per me stare, an
 tam gloriosæ matris soboles effici cupiam,
 unicum cordiale velle requiri cum irrefra-
 gabili proposito & generoso omnium di-
 gnitatum ac honorum contemptu, ac satis
 fore. Quid hoc, O mi Jesu, thesaurus tam
 incomparabilis pretiolo tam exiguo possi-
 deri possit? Ecce me totum quantum in vir-
 tutem hanc absorptum; abite honores, fa-
 cessite dignitates, abeste respectus, desidero
 nunc ex toto corde ab omnibus vilipendi, o-
 mnibus postponi, nihiliprorsus æstimari:
Eligo abjectus esse in domo Dei mei. Non
 quero nec affecto ab alijs honorari, sed po-
 tius tamquàm omni honore indignissimus o-
 mnium pedibus lubens & gaudens me sub-
 sterno, & tui amore ab omnibus despici cu-
 pio. Outinam toti Orbi paterent miseriæ,
 peccata & defectus mei, ut ab omnibus vili-
 penderer, projicerer, desererem.

Quò

Quò audaciæ prorupisti, Anima mea, dum vel uni te antepone contendisti? An obliviscebaris, te in conspectu Dei tui omnino cognoscentis versari, tuamque miseriam pauperrimè perspectam esse? In Deo sunt omnia bona, in te omnes miseriæ, agnosce, O anima mea! agnosce in tantâ Majestatis presentia vilitatem tuam, & ut perfectius agnoscas, clama cum devotissimâ & humillimâ animâ illâ: *Noverim te, noverim me, quoniam in te sunt omnia bona, & ex me nihil sum.*

Fructus & proposita.

Cum humilitas virtutem omnium fundamentum, atque adeo sine qua omnes aliæ in ventos diffuant, prout eruditè observavit S. Gregorius Papa. *In Ev. ang. hom. 21.* *Hæc est fundamentum aliarum virtutum, quâ, qui virtutes congregat, quasi in sacculum pulverem portat: necessarium erit, Religiosa, ut hæc ipsa sit tua inviolabilis domus & magistra. Et cum plurimarum religiosarum animarum desideria in hanc virtutem tendant, operæ pretium erit, producendo fructu genuina humilitatis signa adducere: Primum ergo est, cognoscere defectum, neminem vel minimum quid per se ipsum posse, sed omnia à Deo pendere.*

sumus sufficientes cogitare aliquid ex nobis, 2. Cor. quasi ex nobis. Item: substantia mea tamquam 3. nihilum ante te. Secundum est, magna fiducia de seipso, totaque & summa fiducia in Deo. Tertium parcitas in loquendo, ita quidem, ut si loquendum sit, id fiat cum summo terrore, ne erret, & cum debita verecundia ne se extollere videatur. Quartum humiliter & patienter accipere correctiones & admonitiones. Quintum, frequens conversatio cum humilibus & simplicibus: cum Prov. 3. simplicibus sermocinatio ejus. Sextum, si nullum contempnas, omnes magni aestimes, de omnibus bonam opinionem habeas, aliorum defectus excuses, tuos libenter confitearis, de omnibus benè loquaris, cum omnibus suaviter & affabiliter, debitoque honore converseris, quæ signa si possederis, Anima religiosa, gratias age Deo, & strenuè perge; sin, omnes artes advoca, ut ea tibi compares, minime dubia, quin per ea ad veram sanctitatem & perfectionem sis deventura, ac tandem Paradiso humilium habitaculo potitura.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONsidera, Anima religiosa, alterum tuum fulcrum æque necessarium esse, nempe Patientiam. Quid est tota vita

vita humana, nisi ergastulum plenum angustijs & miserijs, ubi quotidianæ & infirmæ occasionēs sese in patientiā exercendi occurrunt? unde nullus prorsus homo à cruci liber est, sed omnibus *patientia* valdè est necessaria, quā tanquam saccharo omne amarum condulcoretur, nec fieri potest, ut, quantumcunque quis conetur, tribulationes effugamus, & tamen eas fugiamus, ipsæ tamen non recedent à nobis, ut adeò melius sit, patienter eas amplecti & supportare, secus gravissimæ & intolerabiles nobis accident, & tandem sustinere cogemur.

Considera, si omnibus incumbat, ut omnem cum patientiā portent, longè maiori titulo obligatum esse Religiosum, qui in Gymnasio Patientiæ inseri voluit, ubi ab optimo hujus Palæstræ Magistro non aliud officio prælegitur, quàm: *Qui vult venire post me, qui meus Discipulus esse satagit, tollat crucem suam, & sequatur me.* Ineptit & infirmus omnis Religiosus, qui in adversitatibus impatiens est, quid enim vita religiosa est aliud, quàm continuum patientiæ exercitium? Reliquisti Mundum, mi Religiose, contempsisti ejus divitias & voluptates, honores contulcasti, omnibus illecebris valedixisti, & perfectiùs Redemptorem tuum sequi potuisti, quo facto, nihil aliud elegisti, quàm privari commoditatibus, ab alijs contemni, carere

mortificare & abjectus esse in domo Dei. Cur ergo conquereris, aut fræna laxas impatientiæ, si horum aliquid contigerit? cur ingemiscis sub onere tam pretioso, quod ipsemet humeris tuis imposuisti? Crede, quidquid adversi contigerit, ideo tibi grave esse, quia bonum ejus non consideras, & quia pati refugis; si cogitares, & in tuis tribulationibus frequenter te cum S. Bernardo interrogares: *Ad quid venisti?* Omnis tribulatio levis tibi foret, quia deprehenderes, id tibi contigisse, quod volebas, & quod voluntariè suscipiebas. O quantâ tranquillitate & patientiâ Magister tuus Dominus Jesus Christus sustinuit approbria, persecutiones, dolores, & ipsammet amarissimam mortem! in ipsa cruce pendulus, gravissimis licet doloribus excruciat, nihilominus tamen ab hac unâ & solâ patientiâ dulcissimum nectar sibi elicit, & summopere confortabatur. Cave ergo, mi Religiose, degener esse discipulus, quin potius arripe & tu hanc patientiam, ut in valle miseriarum conforteris & roboreris.

AFFECTUS.

O Crucifixe Jesu! O solamen mœrentis animæ! Tu tanta pro me passus es, Agnus innocentissimus, & ego peccator maximus pati refugiam? Fugi, Ah! fugi

fugi perfidus & procax discipulus tuus, de hoc, quia oculos averti à te dulcissimo Magistro meo. Doleo, O mi Jesu, & dolerem satis; *ne avertas faciem tuam à me*, ego sane oculos meos nunquam avertam à te; Tu mihi eris prototypus, & de omnia mea efformare discam. Ingruunt tribulationes, armentur contra me omnia miseria; omnia respuo, omnia tui amore amplector, quia tu prior longè graviora me sustinuisti. Robora O mi Jesu, affectum hunc meum, accende fervorem, *Augmenta, sed auge quoque patientiam*. O quam felix essem, si mortem pro te oppetere possem! Immitte O mi Jesu tale quidpiam contra me, ut amorem meum ostendere possim: nunquam enim, tuâ gratiâ opitulante, separari poterò.

Fructus & proposita.

Bonum est, mi Religiose, si tam ardenti affectus in corde tuo foveas, sed de rebus tuis nimium fidas, quin potius quacunque etiam minimâ adversitate ingruente, ad crucifixum tuum confuge, in sacratissima ejus vulnera te reconde, implora continuo divinam assistentiam & potentissimis jaculatorijs in auxilium tuum advoca: *Gratias tibi O mi Jesu, quod me*

me, certus ex hoc, quod ames me; tui amore
 paratus sum nescio quas adversitates tolerare,
 modo in ipsam etiam acerbissimam mortem ire;
 sed, O mi Jesu, non sum fortior, nec ferventior
 quam Sanctissimus Apostolus tuus Petrus, tu
 scis infirmitatem meam; Adolescentulus sum
 ego, roboram me & succurre mihi, ut crescam in
 virum perfectum, suppedita scutum & arma
 patientia, quò generosa constantia devincam o-
 mnes adversarios meos. Tuns sum ego, sal-
 vum me fac Deus meus; si tu pro me, quis con-
 tra me? si tu illuminas & salvas me, quem ti-
 mebo? a quo trepidabo? Auge O mi Jesu gra-
 tiam, auge patientiam; & cujusvis manus pu-
 gnet contra me, non timebo mala, quoniam tu
 mecum es. Mirum sanè est, Anima religio-
 sa, quod multi reperiantur, qui in seipfos
 sunt valde austeri, gestant cilicia, infligunt
 sibi disciplinas, rigorosè jejunt & hæc o-
 mnia patienter sustinent, si verò ab alijs vel
 verbulum mordax, aut aliud inconueniens
 inferatur, totus fervor levissimâ hac tribula-
 tionis guttulâ extinguitur, exardescunt in
 iras, irascuntur, perturbantur, & horrendum in-
 dignantur. Noverint isti, plus placere Deo
 vel unicum verbulum patienter toleratum,
 atque mortificationes ratione statûs oc-
 currentes, quàm omnes aliæ afflictiones
 spontè susceptæ, cum in his plus serviatur
 propriæ voluntati quàm Deo, magisque mo-
 veantur

X

veantur amore proprio quàm Dei; quam non negaverim, plurimum conducunt mortificationes voluntarias ad debellandos hostes animæ.

- Pro coronide hanc Maximam capellæ, Anima Religiosa; Inprime cordi tuo reum illud Spiritus S. Amuletum: *Metu*
16. 32. est patiens viro forti. Audiant hoc impatientes, inquit S. Gregorius Papa. *Minor enim*
P. 3. victoria est, si urbes expugnentur, quia extrinsecus sunt quæ subiguntur; valde autem majus est quod per patientiam vincitur, quia ipse animus superatur, & semetipsum sibi ipsi compellit. Audiant impatientes, quod ecclesiæ suis veritas dicit: In patientiâ vestra posuimus animas vestras, quia nihil æque fortis est quæ patientia; patiens enim nihil grave, vel molestum à quoquam pati potest, est enim secundum animam impatibilis. Hanc autem patientiam nullus se consecuturum credam, nisi plurimis tribulationibus fuerit agitata; cum patientia à patiando nomen sortitur.
- Ad* Scientes, inquit S. Paulus, quod tribulationis patientiam operatur, & Abbas Piamon collat. *Rom. 5. 18. c. 13.* nec laudabilis, nec admiranda est patientia, si nullis inimicorum telis impetatur tranquillitatis propositum retentaret, sed inest præclara atque gloriosa, quod irruentibus se tentationum procellis immobilis persistat.

Nam in quo vexari frangique adversitatibus creditur, in eo potius roboratur; & in eo magis acuitur in quo putatur obtundi. A passionibus enim & sustentatione patientiam dici nullus ignorat, ideoque constat, patientem pronuntiarineminem posse, nisi eum, qui universa, quae sibi fuerint irrogata, absque indignatione toleraverit. Et ideo non immerito à Salomone ita laudatur: *Melior vir patiens viro forti, l. c.* Qui continet iram capiente urbem. Virtus haec genuinos Dei ministros demonstrat, nec servi Dei nomen meretur, qui patientiam à se excusserit: *In omnibus exhibeamus nos- 2. Cor. 12.* metipsos sicut Dei ministros, in multâ patientiâ, in tribulationibus &c. & hoc cum gustu & letitiâ quadam interiori, qualem expertus est S. Paulus: *Libenter gloriabor in infirmitatibus meis. 2. Cor. 12. 9.* In his tamquam in placidissimo lectulo quieverat Sanctissimus Apostolus, patientia enim juxta doctrinam S. Bonaventurae est lectulus quietis, & quidem inter lectulos justae animae, quorum tres assignat, primum sibi vendicat patientia: *Primus Dom. 18. post Pent. Serm. 3.* est lectus patientiae. De hoc & tu sollicitus esto mi Religiose, si tum in hac, tum in alterâ vitâ placide indormire cupis. Supporta patienter quidquid adversi contingere potest, affige omnia sanctissimæ cruci Redemptoris tui, & tamen si tristis sit anima tua usque ad mortem, nunquam tamen ab ore tuo separet

Sanctissimum illud : *veruntamen non mea sed tua voluntas fiat* O JESU ! Cogita, totum esse leve tribulationis nostræ ; fortè hactenà erit finis, ne ergò tam tepidus sis, quàm horulam pati refugias.

PUNCTUM TERTIUM.

Vidisti, Anima Religiosa, numerolam pulcherrimarum virtutum congeriem considera nunc, omnes suum splendorem & pulchritudinem amittere, si non fuerint condecoratæ omnium præstantissimam perseverantiâ. Hæc tam omnibus est necessaria, ut reliquæ sine hac virtutes esse desinant. Præclarus est amor erga Deum & proximum, præcellentes sunt humilitas, obedientia, mansuetudo, patientia &c. si tamen non fuerint unitæ cum virtute perseverantiæ, nihil tibi profunt, hæc sola tibi, tum omnibus aliis

Matth. cœlestem coronam vendicat : Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit.

Unde desumes, parum profuturum Religioso, longo annorum curriculo in Religione vixisse, variasque virtutes comparasse, si in fine tepuerit, & à servitio divino manum retraxerit. Omnia spiritualia exercitia in ventos abeunt & disperguntur, si virtus perseverantiæ fuerint destituta ; quid enim Juda profuit, in Scholam Christi foissæ sumptu

sumptum, Apostolorum Collegio annunciatum, & secundum plurimos Doctores, virtute divinâ adeò præventum fuisse, ut dæmonia ejecerit? Nihil prorsus, nisi ad majorem damnationem, & hoc ex defectu perseverantiæ. Non benè capisse sed benè finiisse laudabile est. Omni ad frugem redeunti & de vitæ emendatione cogitanti primariò inculcatur: *In fine ne corrumpas.* Exemplum desumitur ab absolutissimo virtutum omnium exemplari Christo Jesu benedicto Redemptore nostro, hic vix natus pati cœpit pro miseris peccatoribus, & perseveravit usque ad mortem, crucem ipsam amore nostri amplexatus. Provocabatur quidem à Judæis, ut à cœptis desisteret, & de cruce descenderet; sed frustra, præoptans omnium ludibrio exponi quàm perseverantiæ jacturam facere, clarè demonstrans, quàm necesse sit, in bono perseverare, cum ille, qui *mittit manum ad aratrum*, id est, qui cœpit religiosè vivere, & *respicit retrò, non perseverat in servitio divino, non sit aptus regno Dei, sed solum saluus sit, qui perseveraverit.*

AFFECTUS.

Exulta Anima mea, resolvere in infinitas gratiarum actiones, quod benignissimus Deus tuus tanto favore te prævenit,

X 3

nerit,

nerit, ut è tot millionibus animarum ad beatissimum suum servitium te indignissimum selegerit. At! quid benè cœpisse, quod laudabiliter longo tempore progressum esse juvabit, si finis non responderit? si corpus salva esse, Anima mea, usque in finem perseverare debes. Ah! in finem usque, O Deus! usque ad ultimum vitæ halitum! O sensualitytes meæ reclamant, deterret infirmitas mea! Spiritus quidem promptus est. O mi Jesu! caro autem infirma; Tu ergo adjuva infirmitatem meam, tuum est, tu domas, tu juvas, tu perducis ad optatum finem, ad igitur confugio, tibi totam me committo, ut constantem me teneas, humillimè effragato. Ah mi Jesu benignissime, *Adjutor meus esto, ne derelinquas me, neque despicias me Deus salutaris meus. In te posita est tota spes mea, fiducia mea, consolatio mea. Adjuva me, ne unquam obdormiam in morte. Fac, ut in tuo servitio vivam & perseverem usque ad mortem, inveniarque in tuo divino obsequio stans.*

Fructus & proposita.

FRUCTUS ex toto hoc decendiali seculo colligendus in summam redigitur à Paulo Apostolo, dum Galatas suorum iugo servitutis in libertatem Christi vindicant.

tos paternè admonet dicens: *State, & nolite iterum iugo servitutis contineri, & paulò post: Gal. 5. utinam abscindantur, qui vos conturbant; vos 1. 12. enim in libertatem vocati estis fratres: tantum ne libertatem in occasionem detis carnis, sed per charitatem Spiritus servite invicem.* Deplo-
 randum sanè est, videre tot Religiosos, qui tanto affectu ad hunc statum anhelarunt, tot media inquisierunt, tam instanter Superiores sollicitaverunt, ut tandem admissi Deo famulari possent, postea verò, vix quibusdam elapsis annis, adeò intepescunt, ut, neglectis virtutum exercitijs, totos se carnis libertati tradant. Noverint isti, & aureum dictum S. Hieronymi probè menti suæ imprimant: *Non quaruntur in Christianis initia, sed finis. Ep. 10.*
 Non igitur, mi Religiose, respicere debes se- *ad Tur.* mitam, per quam incessisti, sed eam, quæ adhuc restat: *Amplius igitur debemus inspicere, quæ bona nondum fecimus, quàm ea, quæ jam L. 22. nos fecisse gaudemus, inquit S. Gregorius Pa- mor. 6. pa.* Qui scopum perfectionis attingere sata-
 git, obtutum suum in continuos progressus figere debet, quòd, ut fructu meliori fiat, con- sideret tot sanctissimorum Patrum ruinas, qui, tametsi in mortificationibus fuerint stu-
 pendi, & ipsas propè humanas vires supera- verint, nihilominus tamen perierunt, quia oculos ab eo, quod supererat, abstraxe-
 runt. Ponderavit miserabiles hos interitus

S. Bernardus Abbas, & hos ipsos in calce libri præstituit, quo indies ad perseverantiam majoresque in virtutibus progressus incitaretur, sibi met identidem inculcans: *Tanti*

De Passione. *Et tanti ceciderunt, quia non perseveraverunt usque in finem.* Hoc ipsum & tu facito anima religiosa, excita te continuò, sta in timore esto humilis, & cogita semper, te vocatam ad statum religiosum, tot periculis ereptam & in portum tranquillum collocatam esse, ut semper magis magisque in verà charitate rega Deum & proximum crescas, & in perfectione proficias, secus & Deum & te ipsam æternum perditura. *Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit,* non bene cognovit sed bene finisse Paradisum comparat.

ANNOTATIONES.

Pro religiosis utriusque Sexus.

MEminerint Animæ religiosa, Originem vocationis non esse alium quam Deum, idque ex immensâ ejus bonitate & amore. Et sanè, si nostro, id est, humano more donum hoc metiri volerimus, dicere cogemur, animas ad hunc statum vocatas summo amore à Deo constringi, si enim iterata beneficia tanquam genuini amoris tesseram suspicimus, amoremque tanto

orem credimus, quantò beneficia fuerint
potiora, maximus utique censebitur amor,
ubi potissima refulserint beneficia, potissima
autem, toto Orbe acclamante, conceduntur
animabus per donum vocationis, ergò &
amor erga illas maximus erit. Deus ad Scho-
lam suam eas vocavit, ut doctrinas cœlestes
addicerent, & prophanarum scientiarum
vanitatibus renuntiarent. Vocavit è Mun-
do, ut cœlestia cogitarent, non terrena.

Videt Deus animas in extremo percun-
di periculo constitutas, easque tanquam na-
vicularum in tempestuoso mari fluctuantes con-
siderans, benignus advolat ne submergantur,
atque hac suâ ad statum religiosum vocatio-
ne periculis ereptas ad portum deducit, ani-
mi sui pace & quiete fruituras. Quàm igitur
perversè agunt Religiosi illi, qui de statu
suo murmurantes parum æstiment in portu
tam quieto se contineri, cogitationibus &
operibus suis pleno cursu ad sæculum rever-
rentes?

Ereptus semel minacibus undis naufra-
gari meretur, si denuò iisdem voluntariè se
involverit. Ita & Religiosus inimico hoc
sæculo liberatus, meritò à Deo deseritur, si
denuò respiciat; Habet profectò Anima re-
ligiosa, unde statum suum summoperè æsti-
met, suamque mansionem in Religione tan-
quam in Paradiso perenniter stabilire con-
tendat,

X 5

tendat, tota semper Deo addicta, nec de illo sollicita, nisi, ut Deo placeat, in quo habet dulce levamen & beatam quietem invenit.

O quàm felix est anima illa Religiosa, quæ suo statu est contenta! Hanc, hanc æstimo, & verè reipsa talis est anima illa religiosa, quæ cellam suam ut cælum habet, cit, gaudetque intra cœnobij mœnia se reclusam esse. Verus & bonus Dei servus libertatem suam non amittit, cùm intra muros recondit, quantò enim corpus fuerit obstratius, tantò liberior est spiritus, angelus sedibus sese immiscens; &, quemadmodum S. Bernardus affirmat, à cellà ad cœlos evolvans; quod, ut luculentiùs pateat, nonnullas annotationes proponam, quæ cuivis religioso, statum suum tenaciùs disquisitione servare, suamque solitudinem relevare poterunt.

Annotatio I.

Nosse debes, anima religiosa, quod dum à Deo ad statum religiosum, hoc quod idem est, ad viam perfectionis es vocata, prima & principalis tua cogitatio esse debeat, ut hanc ipsam perfectionem tuam quam scopum & ultimum finem omnium actionum tuarum tibi præfigas, omnia tua hanc unam dirigendo. Quod ut facias

stat, sæpius recogitare debes, quare ad Religionem veneris, quemadmodum S. Bernardum fecisse constat, qui se ipsum sæpissimè alloquebatur: *Bernarde, Bernarde, ad quid venisti?* quod ipsum & S. Arsenio erat in more positum, ut adeò mirum non sit, unde tam citò ad tantam perfectionem devenirent. Hanc doctrinam docuerat etiam S. Augustinus, Religiosis suis paterne inclamans: *Cogitate fratres, ad quid venimus.* Cogitet Religiosus, se non venisse ad Religionem ut doctus fiat, non ut magnus Magister & Concionator; sed ut bonus Religiosus sit; ut discat abnegare propriam voluntatem; apprehendat modum, quo Mundus cum suis illecebris conculcandus & contemnendus; ut denique viam inveniat, qua ad perfectionem deducatur, crescat in virtutibus & ad sanctitatem deveniat. In extremo iudicii die justus Iudex non quæret à Religioso, an fuerit doctus, an magnus Magister, an præcellens Concionator, sed an fuerit bonus Religiosus, humilis, pauper, castus, & obediens.

Omnes scientiæ & doctrinæ, quas Religiosi addiscunt, nihil eis proderunt, nisi ad maiorem perfectionem obtinendam fuerint directæ, concurrere debent ad augmentum virtutum, non verò ad earundem destructionem. Religiosus doctus plus obligatus est ad

ad Regularem observantiam quam idcirco
hoc ipso enim quod majoribus talentis
præditus, major ipsi incumbit obligatio
Deum & Religionem, quam exinde magis
in se agnoscit, quòd majori polleat cor-
ptione. Quantò fuerit doctior, tanto
transgressionibus gravius peccat, cum
per sit majus delictum illius, qui ex malitia
quàm qui ex ignorantia peccat; ex malitia
autem peccare doctum, qui ut talis scit
obligationes, & tamen transgreditur, non
erit, qui reclaimer.

O! quàm ingemuerat devotus quidam
Religiosus, cum vidisset multos eruditos
suà doctrinā in eum solummodò finem
fuisse, ut docti & præclari Concionatores
Lectores &c. audirent, nullā habitā rationem
ad Deum & Religionem. Non capiebat
optima hæc anima, quomodo fieri posset
ut illi, qui sciunt & agnoscunt, eo ipso, quod
sint Religiosi, obstrictas se esse ad perfectionem
tamen ab observantijs regularibus tam modico
dicus se eximere contendant. Si Deus ob-
ditos elegit, atque idcirco Religiosis suis
tibus inservit, ut per eos indocti instruere-
tur, & modum tendendi ad perfectionem
addiscerent, quomodo illi ab omni obli-
vantia se eximent? Audi, quisquis es, O Re-
ligiose, id unum tibi necessarium esse, ut
omnes tuas cogitationes unice in perfec-

tem & virtutum incrementum intendas, quod fiet accuratâ Regularum observantiâ, non verò privilegijs & exemptionibus.

Quando instituuntur processus de sancti alicujus Religiosi Canonizatione, primò omnium interrogatur de sedulâ Regulæ custodiâ, cui quasi fundamento cætera omnia inniuntur; cùm impossibile sit, ut Religiosus ad sanctitatem perveniat sine accuratâ Regulæ & Constitutionum observantiâ. Anima verè Religiosa nihil cogitat nisi de perfectione, nihil desiderat quàm perfecta esse. Potissimum, quod observes mi Religiose, est, ut, quando studes, quando prædicas, quando legis Philosophiam aut Theologiam, nunquam quæras tuas commoditates, non exemptiones à regularibus observantijs, non cibos deliciores aut commoda extraordinaria, sed gloriam Dei, animæ tuæ salutem, virtutes & perfectionem. Prima intentio in omnibus functionibus semper ad Deum est dirigenda, hoc vel simili affectu: *O mi Deus, non solum ut discam aut doceam, sed ut tibi soli placeam, ut in virtutibus & in Spiritu proficiam, hoc vel illud facio.*

Scias O Religiose, talenta idcirco à Deo tibi concessa, ut ei servias, & ad ipsius gloriam ac divinam ejus voluntatem adimplendam impendas. Magister omnium Magistorum gloriosissimus Redemptor noster docebat

docebat inter Doctores, disputabat, interrogabat & respondebat. At quem in finem? forsan ut doctus appareret? ut magni estimaretur? nihil minus, tales cogitationes in mentem filij Dei intrare nequibant, sed tantum illud faciebat, ut æterni Patris sui voluntatem impleveret, quemadmodum ipsa sanctissimæ Genitrici suæ & S. Josepho in-

Luc. 2. sinuabat: *Nesciebatis, quia in his, quæ Patris mei sunt, oportet me esse?* Pulcherrimus hic modus est & optima responsio ad omnes tentationes ad vanam gloriam incitantes; sed pro dolor! quadrat hoc tempore in plurimos, quod S. Evangelista ad prædicta Christi verba mox subnectit: *Et ipsi non intellexerunt verbum quod locutus est ad eos.* Pauci sanè capiunt verbum hoc, ut adeò paucissimos invenires Doctores, Concionatores, alios, qui laborarent, nisi alliceret applausus humanus, primæ cathedræ & cupido obtinendæ victoriæ, cupiunt alijs anteferri, præ alijs honorari, & vocari ab hominibus. Quærunt honorem proprium, vanitatem & existimationem, non verò Dei beneplacitum, unde non intelligunt illa Christi verba.

Nesciebatis, quia in his, quæ Patris mei sunt, oportet me esse.

* * *

Amo

Annotatio II.

Qui ad perfectionem tendit, magno & virili animo esse debet, non ordinariam duntaxat, sed indies maiorem perfectionem consequendi, quod desiderium plurimum ad profectum conducit. Sagittam emissurus, determinationem scopi eodem altiore figit, quod noverit profundior; ita Anima religiosa oculos suos semper ad sublimiorem perfectionem eleve, ut saltem infimam consequatur. Multi vitæ spirituales invigilant, & tamen in rebus divinis adeo sunt pusillanimes, ut, in solam suam debilitatem intenti, nunquam ad divinam opem obtutum inflectant, de magnis desiderijs minimè solliciti, contentique viâ communi, satis se præstitisse credunt, si à peccatis gravibus abstinuerint.

Verum O quàm decipiuntur, quàm cœcutiunt, dum ingentem utilitatem ex magnis desiderijs prodeuntem non agnoscunt! Qui sincero corde ad magnam perfectionem anhelaverit perfectus evadet, aut saltem optimus Religiosus erit. Qui modico contentus est, suisque affectibus in rebus abjectis & minimis persistit, non perveniet, ne quidem ad statum minimum & imperfectum.

Anima Religiosa, quæ magnam perfectionem in suo corde molitur, ab his deside-

Njs

rijs seu totidem stimulis excitatur ad perfectionem, velocius decurrit tramitem legis Christi & suæ Regulæ, inflammatur amore divino, majorique fervore virtutum augmento insudat, & si perfectionis apicem non mininò conscendat, bonæ tamen & probæ Religiosæ nomen sibi pariet.

Procul ergò à corde Religiosi cogitatione eorum, qui semper sunt tepidi & negligentes, dicere minimè veriti, contentos esse, si à peccatis gravibus & mortalibus fuerint immunes, & observaverint leges illarum, quarum transgressione Deus graviter offenditur, sufficere sibi, si vel ad januam Paradisi accedere liceat, nihil referre, an cum parvulis post Baptismum decedentibus, an vero cum perfectis, qui semper ad culmen perfectionis aspirarunt, cælum ingrediantur. O miseros vos! ignoratis, quantum nocuerit vobis exinde cumuletis, desideria illa tam humilia & tepida aquam affundunt, quæ amor divinus successivè penitus extinguitur, exhauriuntur vires animæ, & frequentissime ne quidem aditus ad cœlestia conceditur, qui adeò sunt desides.

Annotatio III.

NOtabis porrò, Anima religiosa, tam si necesse sit, ut foveantur magnæ

sideria erga perfectionem, non ideo tamen
res minimas negligendas esse. Propositio
hæc duobus modis intelligi potest. Primò
ut accurata omnium actionum virtuosarum
etiam minimarum ratio ineatur, tametsi
enim sint minimæ, quia tamen bonæ sunt,
semper sunt adminiculum velocius ad ma-
jora perveniendi. Cui non suppetunt facul-
tates ut magnas faciat eleemosynas, non
idcirco desistere debet à faciendis exiguis, si
potest. Qui non est præcellens Conciona-
tor, & in doctrinâ non excellit, doceat per-
sonas rudes, prælegat doctrinam Christia-
nam, spefretus, eundem & non rarò ma-
jorem fructum se reportaturum erudiendo
parvulos, quàm nescio quis famosus Eccle-
siastes, qui innumeræ multitudini verbum
Dei prædicat; ille enim fructu suæ charita-
tis comparabit sibi divinam gratiam, hic ve-
rò inani fortè gloriolâ tumens reportabit
applausum humanum, fumum, vanitatem,
nihil. Secundò, ut studiosè caveantur o-
mnes etiam minimæ imperfectiones, cum
etiam minima animam à progressu retar-
dent, quemadmodum enim minimus lapil-
lus pedes nonnunquam in itinere moratur,
ita omnis modica imperfectio destruit iter
perfectionis. Sol, quantumcunque sit splen-
didus, exiguâ tamen nubeculâ offuscatur.
Magna pulchritudo ab exiguâ deformitate

Y

corrum-

Eccles.
19. 1.

corrumpitur. Magnam sapientiam maxima ignorantia decore suo privat; nec concedit perfecta eloquentia, ut vel minimus error subrebat. Idem & in perfectionis eloquium. Perfectio enim & Sanctitas, quæ sunt ornamentum animæ, maximaque totius Mundi sapientia, omnem vel minimum etiam defectum, quantum possunt, eliminant. Qui parva non curat, ad summa non perveniet, sed facilius in deteriora prolabitur, attestante Syracide: *Qui spernit minima, paulatim decidet.* Nec dispar Sancti Bernardo iudicium, cui prolapsus in magna vitia à parvo initio. *Mens Deo dicata caveat minora vitia ut majora; quia à minimis incipiunt, qui in maxima proruunt.* Magnum ædificium non unico momento corruit, sed paulatim & successivè, primo unius lapidis decidit, tum secundus, & sic porro, quod si non observetur, nec medium ædificabitur, tota demum fabrica peribit. Anima ad culmen perfectionis sublevata non adeò facilius in mortale prolabitur, sed successivè; Hodie v. g. non curat modicam quandam murmurationem, cras levius usque debilitetur, tum sic enervatam Diabolus affilit, tentationem suggerit, concurrit, tandem totum ædificium in præceps agit adeò ut nec mortalia amplius curet.

cedas, Anima Religiosa, modicas Regulæ transgressiones esse res parvas, *Non enim, ut S. Bonaventura annotat, minimum est, con-* *In spe-*
monere minima, quæ non minimam moribus culo.
maculam ingerunt.

Annotatio IV.

UT Religiosus quietè vivat & feliciter ad perfectionem perveniat, primum erit, ut sibi persuadeat, vocationem suam ad hunc statum esse securissimum iter tendendi ad perfectionem. Multi inquietantur, lamentantur, & exiguum suum in spiritu profectum inaniter palliant, dicentes: Quod si in aliâ Religione degerent, multò viverent pacatiùs majorique securitate ad perfectionem tenderent. Illusio apertè diabolica, & sic porro quæ miserimi quidam à profectu retrahuntur, indubitatum quippè est, omnem Religionem, à sede Apostolica approbatam, esse optimam viam ad sanctitatem. Harum sententiarum aggredere quamcunque volueris, semper securè incedes. Excute, mi Religiose, quidquid temerariè Cacodæmon ingerit; angaris fortè, te, dum solitariè vivis, privatum esse fructu ex operibus charitatis promanante, atque adeò inaniter credis, facilius te salvandum si viveres in Religione ubi Confessiones excipiuntur, Verbum Dei prædicatur,

dicatur, alia charitatis opera exercentur; aut
 è converso, dum vitæ activæ intendis, præ-
 optares contemplativam, ubi (tuo quidem
 iudicio) ferventiùs posses spiritui insigla-
 re, precibus insistere, plurimas occasiones
 evitare, à quibus in hoc statu frequentissime
 nunc studijs, nunc excipiendis confessioni-
 bus, nunc concionibus adeò distraheris, ut
 subinde nec horula superfit quâ tibi ipse
 tēdas, unde non modicum dubium accretu-
 ne, dum proximi saluti inhias, propria ius-
 ram facias, tibi que sugilletur: *Et quid prodest*
16. homini, si Mundum universum lucretur, ani-
ma verò sua detrimentum patiatur? Constat
tius igitur fore, si in abstractione degeris,
ubi repetitis precibus magis in amore divini
exardesceres, tuamque salutem in salvo po-
neres.

Ah ! Animæ Religiosæ, gravissima
 hæc tentatio, *Manete in vocatione, quâ vocati*
Eph. 4. estis. Deus est, qui ad hanc Religionem
1. hunc statum & locum vos vocavit. Effice-
 contentæ, vivite quietæ, peragite exercitia
 Religionis vestræ, nolite de aliâ quâpiam
 cogitare, observate vestras Regulas, non alio-
 nas. In extremo iudicii die severus rector
 arbiter non interrogabit de alieno, sed de
 suo cuiusvis instituto, de hoc rationem
 exquiret, non de alio.

* * *

Annotatio V.

Advertat Religiosus, quod si in perfectione velit progredi, procurandum sibi esse, ut studiosè conservet bona illa desideria, illum fervorem, spiritum & devotionem, quibus primo in Religionem ingressu exastuabat. Si enim Religiosus eo fervore progrediretur, quo incepit, brevi perfectus efficeretur, quia verò sensim remittitur, sensim quoque deficit, singulis diebus tepidior, adeò ut vel unicum inordinatum affectum refranare, vel quidpiam sibi subtrahere minimè valeat, in amore divino ejusque servitio nimium quantum frigescens. Interrogatus Abbas Agathon, quem modum Religiosus tenere debeat, dum ad perfectionem aspirat? respondit: *Vide, qualis fueris primà die, quando existi de seculo & receptus fuisti in claustro, & talis permane semper.* Hoc si feceris, certò in spiritu proficiēs. Serio menti tuæ obijcito, quanto ardore valedixeris Mundo, conculcaveris ejus honores, reliqueris omnes vanitates, persevera in sanctis hisce cogitationibus, observa, quàm in illis primis principijs fueris obediens, quàm diligens in mortificandis passionibus & corrigendis defectibus, quàm assiduus in oratione, quàm sedulus in observatione Regulæ, quàm modestus in omnibus

actionibus tuis; hoc ipsum & nunc facito, cave, ne negligas humilitatem, reverentiam, silentium, quibus in ingressu eras additus, stude potius omni die in virtutibus crescere, & brevi perfectus eris. Nec decipi te poteris, dum fortè cogitatio subrepat, te non amplius, ut Novitios, obligatum esse, falleris quisquis es. Ego sum Magister, inquit nemo, sum Lector, Ecclesiastes emeritus, non raro superioris munere præeminens, non obligor ijs, quibus Novitij. Summopere erras, mi Religiose, si ad Mundi trutinam tot omnia librares, esset, cur talia referres. Aliud autem suadet via spiritus & Religionis, quæ tales cogitationes ut falsas & inanes repellit.

Eccles.

3. 20.

Luc.

22.

Quanto magnus es, humilia te in omnibus & coram Deo invenies gratiam: Christus Dominus. Qui major est in rubro fiat sicut minor, & qui Præceptor sicut magister. Dictamina S. Spiritus volunt & edocent, ut, quanto plura talenta, majorem doctrinam, scientiam, honores & dignitatem Deo acceperis, tantò ferventiùs ea omnia Deigloriam impendas. An credis Deum obligasse te à virtutum studio & sedulâ Regularum observantiâ, quia majore favore prosecutus est nunc, quàm dum eras Novitius? Unde, obsecro, tibi hæc documentum. An augmentum gratiæ eximat te ab exercitio religiosæ observantiæ? Falleris, Animo-

ligiosa, quo enim plures annos numeras professionis tuæ, quantò diutiùs in domo Dei pane corporali & spiritali es refecta, quantò plures honores in Religione assecuta, tantò magis ad Regularum observantiam in omnibus etiam minimis rebus es obligata, magis humilis, magis patiens, magis modesta & mortificata in omnibus sis oportet. Memineris nobilitatem, dignitatem & honorem Religiosi non consistere in majori semper exemptionum & privilegiorum obtentu, sed in continuo humilitatis, mortificationis & aliarum virtutum incremento, in quorum numero cum fueris, tum enimverò in viâ perfectionis te constitutam scias.

Annotatio VI.

Pro certiori perfectionis obtentu quilibet sibi imaginetur, quidquid toto tempore fecerit, minùs esse; & hac persuasione singulis diebus excitet se ad magis magisque audendum. Non debet respicere ad ea quæ fecit, sed ad id quod remanet, quod ipsum fecisse suspicor Psalterium regium, dum ad Deum conversus hanc gratiam in se continuari petijt: *locutus sum in lingua mea: Ps. 39.*
notum fac mihi Domine finem meum & numerum dierum meorum, quis est, ut sciam, quid desit mihi. Ubi observes velim, non petijisse

petiſſe notum ſibi fieri principium vite ſue
ſed finem, respiciebat ad id quod ſupera-
rat, non quod tranſierat. Non cupiebat
ſcire quod poſſidebat, ſed quo indigebat.
Conſideratio operum præteritorum valde
periculofa eſt, quia perfacile inducit ani-
mam ad vanam gloriam & inanem ſalutis
ſecuritatem, conſideratio autem virtutum
nondum acquiſitarum faciliter provocat ad
magis ſeſe humiliandum, majores labores
Dei amore aſſumendos, & magis mortifica-
tionibus inſiſtendum. Bonus Religioſus
oculos ſuos reflectit ad id quod reſtat, non
quod præteriit; non initium ſed finis vite
eſt contemplandus. S. Paulus oculum deti-
xerat ad altiorem perfectionem, non conſi-
derabat quod fecerat, ſed quaſi nihil feciſſet,
ita omnia in corde ſuo obliterabat, unde
Philippenſibus ſcribebat: *Fratreſ, ego me unum
arbitror comprehendiffe. Unum autem illud
ago, ea quidem, quæ retrò ſunt, obliſcens,
ad ea verò, quæ ſunt priora, extendens me
ipſum, ad deſtinatum perſequor, ad brachium
ſupernæ vocationis.*

Philipp.
3.

S. Hieronymus Religioſum illum me-
ritò beatum & felicem vocat, qui ad nihil
aliud quàm quo caret respicit: *felix eſt, qui
quotidie proficit, qui non conſiderat quid bene
fecerit, ſed quid hodie faciat, ut proficiat.* O
mi Deus! quàm hic meritò pudore ſolli-
cetur

In Pf.
83.

dantur Religiosi, qui, posthabitâ omni curâ,
de suo profectu tam comparandæ divinæ
gratiæ sunt vecordes & ignavi, cum tamen in
eâ omne bonum animæ consistat. *Ab!* ex-
clamat S. Bernardus miseræ huic paulò inti-
mâ intentus, *utinam Fratres* (alloquitur
suos Religiosos) *nos sic essemus cupidi gratiæ* *Serm.*
spiritualis, quemadmodum sæculares homines de altit.
pecunia temporalis. Magna sanè confusio *& hu-*
est ista, O Religiosi, quod sæculares majori *mil.*
fervore inhient caducis tam sibi perniciosis, *cordis.*
quam nos æternis tam nobis proficuis, illi
velocius currunt ad mortem, quam nos ad
vitam. Discute paulisper teipsam, Anima
religiosa, pondera cursum tuum in perfe-
ctionis semitâ peractum, cogita, quàm nihil
hactenus profeceris, tametsi nescio quæ præ-
stiteris. Perfectio est mons magnus & subli-
mis, iter arduum & sentibus refertum, si per
multas tribulationes, per carnis maceratio-
nes, per cilicia & disciplinas, per jejunia &
abstinentias processeris, tum enim verò fi-
nem optatum consequeris.

Annotatio VII.

Tametsi omnes Confratres perfecto amo-
re sint prosequendi & in suis necessita-
tibus adjuvandi, advertendum ta-
men, solum conversandum cum Religiosis
bonis

bonis & virtuosis, discolos autem & perver-
 sos cane pejus & angue fugiendos; fugien-
 dos & illos, qui cum bonis boni, cum malis
 mali sunt, item negligentes & tepidos. *Con-*
multis amicitia custodienda est, inquit B. Lau-
rentius Justinianus, moderata autem conver-
satio cum solis Deum timentibus & virtuos-
viventibus habenda est, qui enim cum dissim-
conversari voluerit, procul dubio fiet eorum pa-
milis. In specie autem vitandam consili-
 societatem eorum, qui murmurant & impu-
 dica loquuntur, tales enim assistentium ani-
 mas maculant, & simplices veneno perver-
 tionis inficiunt. Videbis hujusmodi in om-
 nibus angulis quocunque tempore, & mi-
 ximè sub silentio circumcursantes, in famam
 vitamque absentium impiè debacchantes,
 nec contentos, ut seipsos in damnationis
 Barathrum præcipitent, sed omnimodis in-
 tentos, ut & alios in damnatam suam Socie-
 tatem pertrahant. Aliud evenit cum bo-
 nis, quorum dexteræ si manus dederis, secum
 ad culmen perfectionis pervenies. Audi S.
 Basilium de pluribus commodis è talium
 consortio promanantibus. Loquitur hic
 cum filio quodam spirituali & ait: *Del-*
etare omnino de hominum perfectiorum
conversatione, & gaudeat anima tua agere
cum abstinentie deditis. Solerter in-
 te ne aures tuas ab eorum sermone au-
 dia

quia vitam aeternam in se continet, cui, qui
 libenter auscultat, salutem animæ sibi com-
 parat. Quemadmodum Sol suo exortu tene-
 bras fugat; ita doctrina Sanctorum à cor-
 dibus nostris caligines eliminat. Ne obse-
 cro talium hominum consortium fugias,
 quatenus eorundem admonitionibus mens
 tua in cælum sublevari, omnem hujus Mun-
 di vanitatem unâ cum tuis sensualitatibus
 contemnere possis, nec dubites, quin hoc præ-
 stes magnum robur contra demonum in-
 sultus sis adepturus. Haftenus S. Doctor,
 qui tot Religiosis veræ directionis Regulas
 præfixit, ut merito omnium Monachorum
 Pater nominari possit. Pergit deinde o-
 mnes & singulos dehortari à perversorum
 consortio, qui virtutibus mortui solis suis
 passionibus vivunt, contenti, si suæ propriæ
 voluntati satisfecerint, ceteram omni conso-
 latione divinâ destituti. Cum istis nullum
 tibi sit commercium, nisi in quantum credi-
 deris, eos à suis erroribus revocari posse,
 quod si facere nequeas, fuge eos ut infensissi-
 mos hostes, quia non rarò unica ovis morbi-
 da totum gregem inficit, & modica fellis
 particula magnam dulcedinem amaricat.
 Crede explicari non posse, quantum dam-
 num afferat Societas cum perversis, & quan-
 tam utilitatem conversatio cum bonis.

Anno-

Annotatio VIII.

COLLOca studium tuum in seriâ imitatio-
ne aliorum Religiosorum, æmulare
eorum virtutes, & si quam tibi desse
adverteris, ejusdem obtinendæ solertissimus
esto. Exemplum à S. Abbate Antonio da-
tum, qui, quas in alijs Monachis notaverat
virtutes, easdem sedulò imitabatur. Idem
fecit & ille Monachus, de quo S. Bernardus;
hic post matutinum Abbatem suum dolens
accessit & dixit: Ah miserum me! O Pater,
vidi ego Monachum quendam, in quo tri-
ginta virtutes numeravi, quarum ego neu-
tram possideo, obligatus proinde, ut omni-
bus viribus easdem mihi comparem. Imita-
tare & tu, quæ bona in alijsprehenderis,
ab uno disce humilitatem, ab alio mode-
stiam, à tertio obedientiam, ab hoc simplici-
tatem, ab illo mansuetudinem &c.

1. Cor.

- 4.

Homines probos & sanctos Deus nobis
tanquam exemplaria proposuit, quatenus
eorum vestigia sectaremur. Ita S. Paulus
suos Corinthios monuit: *Imitatores mei esse*
te. Perfectio, mi Religiose, nihil aliud est,
quàm perfecta quædam unio omnium virtu-
tum. Quantò anima pluribus virtutibus
fuerit exornata, tantò erit perfectior, virtu-
tes autem nullibi inveniet certius quàm
apud Sanctos, hos igitur imitetur, & brevi
perfecta evadet.

Am.

Annotatio IX.

EX priori annotatione clare resultat, si imitandi sunt Sancti & perfecti, multo magis imitandum fore perfectum perfectiorum Christum Dominum. In hoc habet anima complementum omnium virtutum, hunc unicum sæpiùs consideret & videbit absolutissimum exemplar omnium actionum suarum; *Exemplum dedi vobis*, ait *Matth.* ipsemet, *ut, quemadmodum ego feci vobis, ita* 11. *vos faciatis; & discite à me, quia mitis sum & humilis corde.* Non est virtus, quæ ex abundantissimo hoc fonte non possit hauriri: si desideras humilitatem, habebis per omnia & in omnibus humillimum, Nativitas ejus & tota vita digito tibi virtutem hanc demonstrabunt, nec mors ipsa alium Epilogum efformat, quàm perfectam humilitatem. Si patientiam affectas, ne & hîc à Christo discedas, reflecte denuò oculos tuos in totius vitæ decursum, & videbis in monte Calvariae coronatam patientiam gloriosè triumphantem; quos non angores, quas misérias, quæ ludibria non sustinuit toto triginta trium annorum curriculo? non est sane ut in ijs enarrandis multum excurram, cum passim constent. Si mansuetudinem eligis, quis Christo mansuetior? mitissimus hic & humillimus corde *sicut ovis ad occisionem*

nem ductus est, nec ostenso vel minimo in-
patientiae motu. Si ad solitudinem aspiras,
O quale prototypon in Christo Jesu, fuit
hic à duodecimo usque ad trigessimum an-
num in continuâ, ut ita dicam, solitudo
ab omnibus absconditus, ita ut S. Patres
nos istos nuncupent annos vite abscondite, ut
taceam quadragenariam solitudinem, ali-
que frequentes secessus tempore prædica-
tionis factos. Si donum orationis te alligit
En tibi Magistrum tuum integras noctes in

Luc. 6. oratione consumentem: Erat pernoctans

12. *oratione Dei.* Quocunque demum delin-
rio impelleris, ad Christum recurre, & fiet ti-
bi sicut vis; Consilium dudum Ephesius in-

Eph. 5. culcatum à S. Paulo: *Estote imitatores*
sicut filij charissimi. Nec S. Bernardo pla-

cuit aliud exemplar suis Religiosis proponere, quàm hoc ipsum omnium aliorum peti-

Ex lib. ctissimum. Describe in corde tuo mores

de in- actiones Christi, inquit hic S. Doctor, quod

form. humiliter cum hominibus fuerit conuersus

Novit. tus, quam benignè cum discipulis, quam

p. 1232. destè in sumendo cibo & potu, quam

suus erga & inter pauperes, Galatians

erat adeò sese pauperibus confor-

unus ex illis esse videretur, annuuntur.

psit aut abhorrui, tamen si leprosus
liber fuerit liber, nā

de, quam a curis laicis hinc inde
tam de generali necessitate solliciti

dem de corporali necessitate

Quam verecundus in visu, quàm patiens in
 contumelijs, quàm mansuetus in responsis.
 Non cogitabat se unquam defendere verbis
 mordacibus aut amaris, sed quærebat re-
 sponse humili & suavi sanare aliorum
 malitiam. Considera, quàm in omnibus
 suis gestibus fuerit compositus, & quàm sol-
 licitus de salute animarum, quarum amore
 incarnari & acerbissimum mortis genus ob-
 revolvit, quàm placidus in omnibus verbis
 suis, quàm studiosus & deditus orationi,
 quàm promptus in ministrando alijs, ut me-
 rito dicere potuerit: *In medio vestrum sum,*
sicut qui ministrat. Quàm frequens in vigi-
 lijs, quàm obediens parentibus. Quomo-
 do fugerit omnem jactantiam & omnem sin-
 gularitatem, speciatim verò discursus singu-
 lares cum mulieribus, ut ipsimet discipuli
 mirati fuerint, cum viderent eum solum cum
 samaritanâ loquentem, tamquam de re in-
 solitâ. Quomodo nullum spreverit pecca-
 tum, cum quantâ clementiâ susceperit
 venientes; Et denique quàm vivum exem-
 plar se in omnibus præbuerit. Hunc cordi
 memoriæ tuæ inprime, hunc in omnibus
 verbis & in operibus tuis imitare, hunc eun-
 do, stando, sedendo, tacendo, loquendo,
 comedendo indefinenter intueri. Ab hoc
 speculo disces ferventiùs amare Christum,
 studiosiùs colere ejus familiaritatem, majori
 fiducia

fiduciâ ferri erga ipsum, & consequenter in
omni virtute proficere. Hic sit tua sapien-
tia, tua meditatio, tuum studium; de hoc
semper cogita, ut ab illo provokeris vel ad
imitationem, vel ad intensiorem amorem er-
ga ipsum. Quid efficacius, Anima religio-
sa, quid pro spirituali incremento solidius
tene firmiter hanc doctrinam, & in omnibus
actionibus tuis ad eum recurre, semper aliqua
exemplar istud, & quare modum omnia tu
ritè instituendi.

Annotatio X.

Inhibetur quoque animæ Religio-
se perfectionem anhelanti nimia cum pa-
rentibus, fratribus, sororibus &c. famili-
aritas. Ille scire Dominum familiaris ap-
petit, inquit, appositè S. Gregorius Papa,
14. præ amore pietatis nescire desiderat, qui car-
naliter scivit. Gravi etenim damno scientia
divina minuitur, si cum carnis notitiâ par-
tur. Extra cognatos ergò quisque ac propin-
quos debet fieri, si vult parenti omnium carnis
jungi. Affectus inordinati erga propinquos
imminuunt affectum ordinatum, quem ad
Deum habere debemus. Qui ad perfectio-
nem anhelat, corde puro & ab omni memo-
riâ carnis & sanguinis emundato polletet
bet, his enim expulsis, subintrabunt cogitationes

iones divinæ & ad perfectionem exstimu-
 antes. Non tamen per hoc prohibere cu-
 rimus naturalem affectum erga parentes,
 quos ex præcepto divino honorare tenemur,
 sed eliminare affectus inordinatos illorum,
 qui integro die in eorum domibus versantur,
 fruuntur eorum bonis & valedicunt illis, quæ
 sunt Dei, salutis animæ & Religionis: hos
 retruncare oportet, utpote animam ab amo-
 re divino retardantes. Singulis diebus pro
 parentibus orandum succurrendumque,
 quantum fieri potest, hac tamen cautelâ sem-
 per adhibitâ, ne per affectum carnis everfus
 naturæ affectus spiritûs. Honor, qui debetur
 patri terreno, ita ordinari debet, ut per eum
 non imminuatur cultus Patri æterno debitus.
Honora Patrem tuum, inculcat non nemini S. Ep. 10.
Jeronymus, sed site à vero Patre non separet. ad
Remedium scito sanguinis copulam, quamdiu ille Turr.
averit suum Creatorem; alioquin David
protinus canet: Audi filia, & vide, & in-
audiam aurem tuam, & obliviscere populum,
& domum Patris tui, & observa præ-
ceptum, quod Deus daturus est, & concupiscet
decorem tuum. O quam magnum præ-
mium est istud! exclamat hic S. Doctor, gran-
de premium parentis obliti: Concupiscet Rex
decorem tuum. Non potest non eximiè re-
munerari Deus animam illam, quæ amore
Dei renuntiat amori carnalium parentum,
 Z adeo,

adeò, ut *omnis*, qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros propter nomen Dei, centuplum sit accepturus, & vitam eternam possessorus.

Annotatio XI.

Feratur singulari amore erga suum Monasterium & propriam cellulam. Sunt et Sanctis Patribus, qui Monasterium & cellam Paradisum vocant, quo Religiosi perfectionis amantes etiam in hoc Mundo perficiuntur. Quotiescunque sine necessitate egrediuntur, & in domibus secularium per plateas discurrent, toties à Paradiso ad infernum tendunt. Abel à Caino occisus erat, quia foras egressus: *Cui dixit Cain: ergo egrediamur foras.* Diabolus hostis iustus omnium Religiosorum, ut eos mortali rituali afficiat, provocat ad prodeundum Monasterio, è cella, offert millenas executionis occasiones, nunc propria commoda, nunc aliud quidpiam allegando, nec mora, cum vix egressos lethali ictu appetit.

Religiosos Stellis similes dixeris, in decoro Ecclesiæ coelo tanquam illæ in firmamento splendidissime coruscantes, quæ fixæ, ut suum splendorem retineant, necesse est ut maneat fixæ, firmæ & stabiles in firmamento.

no Dei. Fixæ ut non errent, dum cellam
suam relinquunt. Nonnulli millena exco-
gitant, quò à Superioribus licentiam extor-
queant, quos omnes meritò Stellis errantibus
comparaveris, de quibus forte S. Judas in
sua Epistolâ Catholicâ v. 13. *Sidera erran-
tia, quibus procella tenebrarum servata est in
æternum.* O quàm innumeris periculis,
quantis ruinis Stellæ istæ sunt subjectæ! Uni-
versim, dum à loco suo discedunt, in præcep-
tum, ut adeò quilibet salutis suæ cupidus
nil magis horreat, quàm à suo firmamento,
hoc est, à suo Monasterio semoveri, ubi se à
capitu securum novit. Omnes malarum passio-
num & desideriorum catenas colligito, non
amen efficies, ut talis prodeat è suâ cellâ, ni-
si accesserint funiculi charitatis & obedien-
tiæ, quibus solis ligari, trahi & duci poterit.

Annotatio XII.

Religiosus ita vivere conetur, ut alij ædi-
ficentur, & discere possint modum
rectè vivendi, quod idem est ac di-
cere: *Bonorum operum se prabeat exemplum.* Reg. S.
enim proderit benè dixisse aut scri- Aug.
bisse, si opera non responderint; verba citò c. 11.
transcunt, nec tam subtiliter considerantur
actiones, quæ omnium oculis sunt ex-
positæ. In plantâ non quæruntur flores sed
fructus

fructus, ita & in Religiosis non sufficit bene
differuisse, seu pręgnantibus eloquentię
phaleris Auditorum aures oblectasse, si de-
fuerint fructus boni exempli. Antiquis
placuit, Religiosum hieroglyphicę in formā
senis adumbrare, dextrā simulacrum Solis, le-
nistrā horologium deferentis. Colimabatur
symbolica hęc delineatio ad absolutum vi-
tę religiosę prototypum, senectute eni-
gravitatem, Sole bonum exemplum, quod
apud omnes inclaresceret, horologio lingui-
las actiones iustā lance trutinandas proce-
debant. Inspice mi Religiose Symbolum
hoc, & disce, adhuc in tuā juventute senilem
auctoritatem pręferre; disce vitę innocen-
tiā speciosissimē rutilare; Disce omnia tua
ita instituire & peragere, ut sint ad normam
virtutis regulata. Observa denique pul-
cherrimam doctrinam S. Bernardi, quam so-
rori suę, & in ipsā omnibus alijs Religiosis
tradidit: *Venerabilis virgo, desidero ut loquatur*

Serm.

16. ad

Soro-

rem.

*omnibus ancillis Dei, quę tecum sunt in
Monasterio, bene vivendo.*

* * *

ANNO.

ANNOTATIONES

Ab ipso Auctore specialiter
Monialibus præscriptæ, nunc tamen,
pauculis immutatis, omnibus utrius-
que Sexûs Religiosis accom-
modatæ.

Studiosè observent Moniales, (Religiosi)
certumque eis esto, dum ad Religionem
sunt vocatæ, à Deo in sponsas electas es-
se, & quemadmodum gemmæ pretiosæ au-
reâ scrinijs includuntur; ita se tanquam ani-
mas plus cæteris dilectas reclusas intra sacra-
mentum cœnobij septa. Credant insuper,
quemadmodum omnes aliæ animæ, ita & se
tanquam naviculas in naufrago & furibundo
Mundi Pelago navigare, & ipso Reli-
gionis ingressu appellere ad portum quietis-
sumum summeque tranquillum; ut meritò
fieri possit, dum Monasterij portam attin-
gunt, ad Insulas fortunatas perducì, quo no-
mine Monasteria indigitare placuit S.S. Au-
gustino, & Hieronymo, qui verba Davidica:
Insulae multae: ad Monasteria refle-
runt, paritatem in hoc constituentes, quòd,
quemadmodum Insulae undique aquis sunt
circumdatæ, omni ex parte fluctibus impe-
duntur, nihilominus tamen, quantumcunque
percu-

Ps. 96.

percutiantur, nunquam dissolvuntur, quin
potius ipsæ undas infringunt & abigunt; ita
& Religio quantumcunque undis mortifica-
tionum, persecutionum, linguarum maledi-
carum &c. infestetur, nihilominus intacta
consistet: *Istæ Insula*, inquit S. Hieronymus,
tunduntur quotidie, sed non subruuntur; in
mari sunt, sed habent fundamentum Christi,
qui in ævi non potest. S. Bernardo Moni-
sterium Paradisus est: *Verè claustrum est Pa-*
radisus. Quod tamen ægrè in animum in-
ducunt tepidæ illæ animæ religiosæ, quæ ni-
hil sollicitæ de profectu, de spiritu, de devo-
tione, exterius duntaxat religiosas se simu-
lant, istis enim sacratissima claustra potius
infernus sunt ab ipsis per pessimos suos
mores in horribilem specum commutata,
unde tot lamenta quibus æthera implentur,
dum nonnullæ queruntur, se intra moenia loci
perpetuo quodam carcere constrictas esse,
metiuntur hæ, quæ sunt carnis & Mundi, non
quæ spiritus & Dei. Aliter loquuntur de-
votæ animæ, quæ in suis cellulis delitiosissi-
mum tempe experiuntur, nihil desiderantes,
quàm ut unicò suo bono, amantissimo spon-
so Christo Jesu, perfruantur, ad hoc vires co-
munes impendunt, huc omnes vires colla-
mant, probè gnaræ, maximum bonum in
clausuris detineri, ubi omnia bona, tam
quieta sunt.

Ego

Hugo Cardinalis illud Cant. 4. *Hortus conclusus, soror mea sponsa, hortus conclusus*: Religioni applicat, dicens: *De Religione specialiter hoc potest exponi, quæ hortus conclusus est, si verè eam apprehendimus. Unde va illis, qui eam magis carcerem reputant & infernum.* Duobus muris Monasterium custoditur, invisibili uno, qui sunt Angeli potentiam suam contra hostes invisibiles exercentes; altero visibili, & hi sunt homines, qui defendunt ab inimicis visibilibus. Uterque hic murus concurrat ad arcendas perverforum versutias, ut adeò neutiquam sit conquerendum, sed summoperè gaudendum de concessâ tantâ securitate, qua damnatis Satanæ unguibus tam dextrè subducimur.

Placuit insuper eidem Hugoni Cardinali animas Religiosas aviculis in ergastulo detentis comparare, quæ, tametsi corporis libertate sint privata, fruuntur tamen libertate cordis, & ideo in signum suæ lætitiæ suaviter modulantur. Appositè huic similitudini suffragatur S. Gregorius Nazianzenus de Monialibus differens: *Vinculis perpetuæ claustræ presse, & liberæ* (NB. *presse, & liberæ*) i. ad quæ retenta sunt, & teneri non possunt, quarum *Julian.* nihil in Mundo, & omnia Mundo superiora sunt. He, inquam propter mortificationem immortales, quarum *Angelici Psalmorum*

Cantus, & pernox statio, & mentis ad Deum excessio ante mortem in cœlum rapit. Verò tales, antequam anima corpore separatur, æthereas delicias jamjam degustant, per suam contemplationem, & frequentes Psalmorum decursus plus cœlicolæ quàm terrigenæ; plus Angeli quàm homines. Enimverò regrediamur denuò ad Hugonem nostrum, & tenuius inquiramus, cur animas religiosas potissimum aviculis non verò aliis animalculis comparet, vult, ni fallor, præcellens hic Doctor, omnibus & singulis digno commonstrare, incumbere Religiosis, ut in suis cellulis sint quietæ & contentæ, quemadmodum volucres in suis catastris. Ad huc accelerato gradu contende O anima religiosa, interroga volatilia cœli, & indicant tibi; nec mireris ad irrationabilia animalcula te abligari; *Non erubescit Scriptura animal rationis honore donatum, id est hominum, brutorum discipulum facere*, inquit S. Jo. Chrysostomus, cum enim ex Scripturis discere renuat, eum ad bruta, ad volatilia cœli abligat. Hæc docebunt te, quàm sit proficuum non quærere libertatem. Expertus id est, suoque æterno commodo didicit Monachus ille, de quo in viris Patrum: Pertasus hic clausuræ & solitudinis suæ die quodam tempore afflictus oculis in delitiosa prata & amoenas silvas excurrerat, ubi cum circumstantes natos,

Job. 12.

natores, aviculasque liberrimè hinc inde volantes cerneret, mox, subortâ & haud dubiè a diabolo ingestâ cogitatione, ad eandem libertatem summoperè alliciebatur. Paret suggestioni, firmiterque statuit, cellam se relicturum, quo deperditam libertatem quantociùs recuperet. Propositum hoc roborabat avicula quædam in propinquâ arbore nimum quantum suâ libertate exiliens, credidisses, Cacodæmonis commissarium fuisse, quo miser Novitius in suo errore magis confirmaretur; confirmavit sanè: mox enim miser lamentari, annos juveniles perenni carcere reclusos deplorare, sui que discessûs palliolum excogitare. Angebatur quidem pulcherrimis quibusdam documentis, quibus didicerat, quantum bonum sit, à Mundi laqueis ereptum esse, quia tamen libertas prævalebat, saniora (-perverso suo iudicio) reponebat, multos nimirum in sæculo constitutos sanctissimè vivere, nec lilia inter muros duntaxat conservari, sed & in pratis, satius fore in suâ libertate Deo famulari, quàm claustrò inclusum melancholiâ tabescere, petere. Sed ecce! in ipso deperditæ resolutionis turbine videt ex improviso jubilantem aviculam in medijs lætitijs à milvo apprehendi, deplumari, extingui. Quis hic Novitio sensus? Quæ cogitatio? An Mundum reperat? Allicit libertas, deterret habitæ libertatis

bertatis oculatum periculum. Quid ergo in
stupendâ hac rerum facie? Excruciari mi-
ser, torqueri, tangi intrinsecus, & altum in-
gemiscere: O aviculam! O opportunitatem
insipientiæ meæ Magistram! O libertatem
interitûs tui infensissimam genitricem, fel-
cem te credidi, fortunatam proclamavi, imi-
tatores promisi, At! O infelicem te, O in-
fortunatam! fuisses caveæ tuæ inclusa, fu-
isses libertate privata, salutem tuam in tuto
posuisses; sapiam ego damno tuo, & quod
prius insipienter statueram, revoco nunc,
nunquam amplius sacratissima Religio
septa egressurus. O cellula mea! O quo-
philacium aureæ & æternæ salutis meæ? Ca-
pio nunc & luce clariùs agnosco propositas
Dæmonis decipulas. Vale ergo O somniare
libertatis thesaure, vale Munde immunde,
valere delitiæ, nunquam amplius in vestra
vota me attracturæ, facient aliena pericu-
lâ cautum. Dixit, & animo immutato gen-
rosè in claustro perstitit.

Disce & tu, Anima religiosa, sanior
sapere, apage, quæcunque inania libertatis
somnia incusserit Dæmon. Felix es O ani-
ma religiosa, & si infelix ideo solum es,
quia libertatem quæris, libertatem ad nil
aliud profuturam, quàm ut efficiaris perpe-
tuum Diaboli, Mundi, & propriæ carnis
mancipium. Exemplum sunt tot alia
ligia

Religiosa è Monasterijs profugæ, quibus omni-
bus in debitam mercedem cessit jactura ho-
noris, existimationis, vitæ corporalis, &
eternæ! non etiam æternæ. Gaudia, qui-
bus inhias, in Deo, in tuâ cellulâ quære, esto
bona & devota, & spiritali lætitiâ perfrue-
ris. En! quæ gaudia S. Augustinus Virgi-
nibus proponat: *Gaudium Virginum Christi De S.*
De Christo, in Christo, cum Christo, post Virgi-
Christum, per Christum, propter Christum. vit. 10.
De Christo, hoc est, spirituale, in Christo, gau-
dendo unicè, quod ipsi soli ex toto corde ser-
uire possis, cum Christo, quod Regi Regum sis
associata, post Christum, sequendo vestigia
ejus, imitando vitam, & mores ejus, pro
Christo, eidem serviendo non propter com-
modum proprium, sed propter gloriam &
honorem ejus. Quod ut facilius præstes,
plurimum conducet sequens exercitium spi-
rituale, in quo quantò studiosius te exercue-
ris, tantò ad culmen perfectionis ascendas.

Exercitium Spirituale quotidianum à Monialibus facien- dum.

AB Animâ Religiosâ Deo desponsatâ
exulare debent omnes aliæ cogitatio-
nes, quæ non sunt directæ ad obe-
diendum & serviendum sponso suo, inde est,
quod

quod non tantum omni die, omni hora, sed & omni momento actibus virtuosus invigilare debeat, omnes suas potentias & vires impendendo, ut Deo suo in verâ humilitate & devotione famuletur. Non est actio tum exilis, quæ per actum virtuosum non fiat capax meriti; & licet plurima sint ex se indifferentia, si tamen vel unicus actus humilitatis accesserit, ad magnum pretium & valorem eleventur.

Quamprimum igitur de nocte exigilaveris, mox cor tuum ad Deum erige, & considera, dulcissimum Jesulum tuum intempesta nocte in terram descendantem. Excita actum desiderij & humiliter exora, ut & in cor tuum descendere dignetur: dicendo: *Anima mea desideravit te in nocte; Fiat mea nox ista illuminatio mea, quia memor fui noctis Nominis tui Domine.*

Audito signo ad Matutinum confiderabis, campanam illam esse vocem vocantis Dei, teque excitabis dicens: *hec vox Domini est, vel cum tribus Magis: Hoc signum magnum Regis est, ibo & offeram ei omnes affectus meos, omnes motus, omnes halitus; nihil volo, nihil desidero, quàm ut omnia, quæ intra me sunt, benedicant Nomini sancto ejus, omnes alias cogitationes, omnia negotia abesse jubeo & detestor.*

Curabis autem, ut in surgendo non

trices, sed velociter omnem pigritiam excutias, qui enim citò dat, bis dat, meritumque valde augetur. Si somnolentiam adverte-
ris, te ipsam confunde, quod velocior fueris ad mundana quàm divina: Tum signa te signo S. Crucis & subjunge: *In Nomine Domini mei Jesu Christi surgo, ipse, qui me redemit, me custodiat, protegat atque defendat ab omni malo, hodie, semper, & in horâ mortis meæ.*

Cùm vestes induis, considera primò vestem pro corpore humano introductam esse propter peccatum, unde exercebis actum detestationis omnium peccatorum. Secundò, quod habitus religiosus sit figura & typus modestiæ, quâ invitaris ad amorem paupertatis & exclusionem omnis vanitatis. Tertiò, quod, quemadmodum Deus præbuit vestimenta pro regendo corpore; ita etiam velit, ut vestiatur anima habitibus virtuosis, qui sunt indumentum animæ. Quartò, deplora tuam miseriam, quâ vides, animam virtutibus spoliata, corpus verò toto tempore vestibus coopertum. Quintò, considera habitum gratiæ divinæ, quâ Deus animam vestit, & dole, tam te ejus custodiendi negligentem fuisse. Sextò, memorare habitum gloriæ æternæ, quo omnes devotæ animæ liberalissimè donabuntur. Ultimò denique humillimè precare, ut Deus veste innocentiae animam tuam induat & gratiam con-

concedat, qua ab omni peccato libera vive-
valeas.

Postquam decenter fueris vestita, asper-
ges te aquâ benedictâ, signabis te signo
Crucis & ante crucifixi imaginem profusa
devotissimè adorabis Redemptoris tui Ma-
jestatem, gratias ei referendo de omnibus be-
neficijs, præsertim hac nocte concessis. Tum
promittes præsentem diem in ejus serviti-
transigere, mox cor tuum ei offeres hoc vel
simili alloquio. Offero tibi O Deus meus, O
mi cælestis sponse, cor meum, & vobis, ut omnes
meæ cogitationes, verba & opera dirigantur ad
laudem tuam, voluntas mea tua sit; laudo,
benedico & glorifico Sanctissimum. Nomen
tuum, O mi Jesu dulcissime! gratias tibi mul-
tas pro diurno lumine, quod benignissime elu-
gis, totus tuus esse & permanere desidero, &
omnes potentie meæ nihil cogitent, nihil agant,
nihil loquantur nisi te, & de te, O Redemptor
amantissime, memoria semper recordabitur
tuorum beneficiorum, intellectus contempletur
tuas potentias, considerando tuam bonita-
tem, misericordiam & infinitam charitatem,
voluntas tui amore inflammabitur, omnia mea
tua erunt. Custodi me tuâ bonitate, defende me
tuâ gratiâ, eripe me ab universis malis tuâ mi-
sericordiâ, quia sine te nihil sum, nihil possum.

Dum Chorum accedis, ito cum modico
& silentio, & cogita summum cæli terrarum
Mons.

Monarcham tibi collocuturum, gravissimumque totius Mundi negotium, quod est salus animæ, tecum tractaturum.

Chorum ingressa, in genua procumbe, adora Dominum & sponsum animæ tuæ in sacratissimo altaris Sacramento verè præsentem, recita Antipsi: *O sacrum Convivium, cum oratione: Deus, qui nobis sub Sacramento mirabili &c. vel pulcherrimam salutationem: Ave Domine Jesu Christe, ego te Dominum ac Deum meum hîc verè præsentem omnium creaturarum possibili affectu saluto, adoro, laudo, glorifico & ab omnibus, in omnibus, super omnia adorari, laudari, amari, & glorificari desidero in æternum. Gratias ago tibi pro caritate tuâ, qua ab æterno dilexisti me. Totus tuus esse & permanere desidero, sicut tu totus meus esse dignaris. O Jesu Deus cordis mei, & pars mea in æternum! In te O ineffabilis veritas credo; in te O unica spes mea spero, & O infinita bonitas amo, & amare desidero propter te super omnia in æternum. Gaudco de omni perfectione, beatitudine & gloriâ tuâ, neque totum in divinam voluntatem tuam resigno. Utinam te nunquam offendissem, nec posthac unquam offenderem. Doleo de omnibus peccatis meis, quia tibi, quem super omnia diligo, displicent: cupio & propono me emendare. In satisfactionem offero tibi omnium Sanctorum obsequia, & meipsum in unione tuo-*

r. m.

rum infinitorum meritorum. O Jesu Domi-
nus meus & Deus meus! sim totus tuus, & tu
meus in aeternum. In te vivam, in te morar, &
in te perennem. Similem veniam, & misericor-
diam omnibus, pro quibus mori dignatus es,
præsta, defunctis requiem, vivisque gratiam
concede, ut tibi placeant, te ament, te glorificent
una cum Deo Patre & Spiritu Sancto, nunc &
semper, & in secula seculorum Amen. Petrus
deinde à Domino tuo benedictione recollige
omnes tuas potentias, memoriam, intelli-
gendum & voluntatem, excita te ad laudes di-
vinas, & sequentibus considerationibus im-
morare.

Primò imaginare tibi Chorum & figu-
ram Chori cœlestis, in quo S. Angeli in cellu-
bili voce benedicunt, unde & tu allaborans
Angelicis Spiritibus vocem tuam unire, An-
geli Sancti toti in Deum absorpti nil aliud
cogitant quàm Creatorem suum; idem &
tu facies, nunquam voluntariè in quasvis dis-
tractions consentiendo, secus parum pro-
ceres Deo, imò plus perderes quàm promove-
reris, cor enim non labia intuetur altissi-
mus.

Secundò memineris, cum cantare sit officium
Angelicum, imitandos tibi esse quoque
Sanctos Angelos morum candore & corum
puritate. Angeli coram Deo adstant cum
tremore & reverentiâ; ita & tu magnam
habeas

habebis reverentiam, oculis modestè demissis, toto corpore in modestiam composito, et divinam Majestatem, cum qua loqueris, quoquo modo offendas.

Tertiò habebis intentionem, omnes illas laudes & præconia Deo tribuendi, quas tribuerunt omnes beati spiritus & animæ, quæ fuerunt, sunt & erunt in omnem æternitatem. Speciatim offer merita, & preces beatissimæ Virginis Mariæ, dicens: *Domine tu corda omnium, tu scis & vides infirmitatem meam, opto quidem & medullitus desidero te laudare, quia tamen peccatrix est anima, & indigna, qua famularum tuarum contentio perfruatur, idcirco laudes meas unio cum illis, quas tibi tribuerunt omnes sancti, Angeli, specialiter sancta sanctorum gloriosissima Virgo Maria.*

Quartò potissimùm cavebis, ne tempore sacri alia colloquia instituas, turpè quippè est cum creaturâ conversari, ubi Creator est præsens, nec tales preces exaudit Deus, quin potius aures occludit; ut taceam, à talius suæ obligationi neutiquam satisfieri, quod serio observandum.

In alijs actionibus quibuscunque semper curare fructum & meritum elicere, vel piâ aliquâ consideratione, vel aspiratione: v. g. manus lavas, cogita puritatem animæ confundere, quod tam exiguum curam

A a

geras

geras de lavandâ animâ ; considera infir-
per, quàm sis misera & infirma, tamen enim
sæpissimè proponas, Deo in innocentia cor-
dis tui servire, nihilominus frequenter ad
vomitum redis, & quemadmodum manus
post lotionem mox inquinantur; ita & ani-
ma tua, tametsi pretiosissimo Christi sangui-
ne lavata, sædissimis tamen peccatorum ma-
culis iubito despurcatur, unde summo pe-
doleas & gratiam efflagites, ut, quemadmo-
dum corpus à sordibus purgas; ita & possis
labes animæ abstergere. Convertere ad
Deum tuum, & ingemisce: *Domine Jesu
qui lavisti nos à peccatis in sanguine tuo, lava
omnes animæ meæ sordes, & super nivem alba-
babor.*

Si fortè in hortum concedis flores colle-
ctura, considera in eorundem amœnitate
pulchritudinem Creatoris. Candidum li-
lium cum aureis suis malleolis incitamento
tibi sit ad candorem internum, mistum vero
amore in Deum & proximum. Rosa spi-
nis circumsepta excitet te ad fortiter rolan-
dandas tribulationes. Heliotropium vultu
tibi demonstret voluntatem tuam erga So-
lem divinum incessanter inflectendi. In-
maturus denique & subitaneus florum in-
ritus, dum hodie sunt, & cras non compa-
rent, admoneat te debilitatis vitæ humanæ
quæ ad instar florum in medio cursu defici-
laquet, pallet, perit.

Ad pulsum horæ denuò recordare mortis
propinquæ, quemadmodum enim horæ tran-
sunt, ita abeunt dies vitæ tuæ. Time, ne
hora illa sit ultima, & illa tremenda, qua an-
te severum Judicem sistaris, strictissimam ra-
tionem de omnibus horis redditura. Elicè
actum contritionis, renova propositum ma-
iori fervore Deo famulandi, & dole de o-
mnibus momentis malè consumptis. Oti-
nam mi Deus te nunquam offendissem, uti-
nam omnes horas perditas possem revocare,
ut eas sincero corde in tuo sancto servitio
possem consumere, O quàm mihi displiceat
tam ingens jactura tot horarum, & tam pre-
ciosi temporis! Jèsu fili Dei, miserere mei!
In te credo, in te spero, te amo super omnia:
Maria mater gratiæ &c. Angele Dei &c.
Dum mensæ assides, considera miseriam
vitæ humanæ, quæ continuo cibo indiget;
panis indicium tibi esto panis vitæ & divinæ
gratiæ, quo anima à Deo sustentatur & sine
quo vivere nequit. Caro in memoriam tibi
refrictet, quod, quemadmodum ipsa est de
animalibus mortuis; ita & tu futura sis esca-
m premium. Nunquam saporì & delectatio-
ni ciborum ita immergaris, ut propterea ne-
gigas lectionem spiritualem, quæ est condi-
mentum animæ. Diversitas ferculorum so-
lidet te in continuo respectu ad divinam
providentiam, quæ implet omne animal be-

nedictione, & dat illis escam illorum; con-
fundat te insuper, quòd, dum Deus tantope-
rè tibi invigilat, tu tam sis tepida, & vel nun-
quam, vel rarò cogites de condiendis cibis
spiritualibus, intellige, varijs virtutibus,
quibus oblectes gustum divinæ Majestatis;
Nec obliviscaris specialis amoris Dei erga te,
dum tibi tam abundanter providet, & mul-
tos pauperes longè devotiores fame torque-
ri sinit, accendere ex hoc ad ferventer redi-
mandum, delitiare in Deo tuo, & clama:
Quàm suavis es Domine animæ quærens te.
Utinam nihil sapiat, nihil dulcescat mihi, nisi
tu! tu cibus meus, tu potus suavissimus, tu
omnis delectatio mea. Calor naturalis corporis
humani, quo cibi in nostram substantiam
convertuntur, fervorem tibi ingerat, quo
concupiscas tanto amoris igne in Deum exar-
descere, ut, quidquid in hoc Mundo Deo
displicet, tu digerere, & per quasunque
difficultates tollere posses, ne divina Majestas
in minimo læderetur, optabis quoque, ut
igne illo divino tota tua substantia in Deum
perfectissimè convertatur.

Nihil prorsus age, O Anima religiosa,
quod non speciali affectu ad Deum dirigas,
nihil fortuitò aggredere, nihil perfunctionem
exequere, sed semper Dei amore, pro exerci-
tio humilitatis, majori tui ipsius contemptu,
aut alio bono fine.

Si cubiculum tuum everris, offer Deo tunc actum humilitatis, & roga, ut, quemadmodum locum istum emundas, ita possis emundare cor tuum, quo dignum Deo habitaculum effici mereatur.

Si flores v. g. efformes, confundere, quod dum flores in manibus tenes, per tuum reporem expellas ab animâ flores virtutum. Scias quoque, quod, quemadmodum flores sunt pulchriores, quo naturam magis fuerint æmulati; ita anima tua tanto futura sit speciosior, quanto Deo similior, ad cujus imaginem creata est.

Si acu pingis, & partes separatas simul connectis, considerabis, quàm animæ per peccatum à Deo separata reuniantur Deo adimiculantibus mortificationum puncturis. O quoties Deus per aculeos afflictionum & infirmitatum animas alias deperditas ad se traxit? si igitur & tu morbis atteraris, contere & cogita, medium hoc esse efficacissimum, quo Deo perfectè uniaris.

Dum in functionibus culinæ detineris, imaginare tibi Christum, beatam Virginem Mariam, Sanctos Apostolos, vel alios SS. Patronos tuos, & his omnibus prandium vel ornatum apparare stude; mos à S. Catharinâ Senensi cum ingenti spiritualis profectûs molumento usurpatus. Ab igne materiali descende ad æternas erebi flammæ, & confi-

dera, ignem hunc non nisi depictum esse respectu ignis infernalis. Tum gratiam accipere, ut anima tua ita igne divini amoris accendatur, & omnino consumatur, quemadmodum ignis hic ligna consumit.

Si Pharmacopœum tibi incumbit, cogarisque parare medicamenta pro conservanda corporis sanitate, in laudes Dei resolvere, qui tot media in salutem corporis humani adinvenit, & considera, longè plura adinvenisse pro salute animæ; quemadmodum autem potissima medicamenta sunt amara, ita Deus salutem animæ non nisi per amaritudinem mortificationum quærit, tantoque propinquior est anima salutis æternæ, quanto plures amaritudines tribulationum & dolorum amore Dei exhausserit.

Si infirmis inservis, magnam charitatem eis exhibe. Cum infirmam lecto affixam intueris cogita, hoc à Deo immissum, ut vel in virtutibus exerceatur, si fuerit bona; vel ut propter peccata & defectus castigetur, si fuerit mala. Ex utroque, sive nimirum propter peccata puniatur, sive ob majus meritum exerceatur, speciale documentum edoces, si enim ob peccata, concipies horrorem de peccatis, ut pote, quibus Deus ad tantam vindictam provocatur, ut etiam in hac vita severe in peccatores invehat. Si autem exercitium virtutum, in laudes Dei resolvere,

qui optimè scit dilectos suos visitare, & mirabili ad inventionem coronam æternam augere.

Si infirmæ fuerint impatientes, comparere eis, consolare & cogita, te longè fore peiorem, si levioribus etiam doloribus excruciareris. Et si fueris ægris præfecta, omnes commoditates tuas relinque, ut infirmas juvare possis, hoc enim summi meriti est apud Deum; ut autem pronior sis ad compatiendum infirmis, memento infinitæ bonitatis divinæ, quæ tuæ miseriæ & infirmitates tam patienter tolerantur. Si ægra febris frigore tremuerit, tu intensiore charitatis ardore eandem inflamma. Si fuerit juvenis, in mentem revoca debilitatem naturæ humanæ, & quàm quilibet omni horâ debeat esse paratus ad mortem, cum *nesciatur dies, neque hora*, unde nunquam suis viribus nimium fidendum.

Si sacro thesauro fueris præposita, cogita, hoc esse officium Angelicum, quia semper de Deo & sacris assistis, unde toto nisu functioni tam sacræ incumbendum, vigilantique, ut angelicâ puritate eniteas tam corpore quàm animâ. Si vides vel tangis sacros calices, reverenter id facito, cum in ijs consecratur & asservetur pretiosissimum corpus & sanguis Christi Jesu. Ex hoc autem, quod sint argentei, te ipsam excitabis ad majorem

jorem indies perfectionem, ut nimirum argentea sis per puritatem & candorem morum, aurea per amorem erga Deum & proximum, quia & tu non rarò intra te recipis, & contines sacratissimum Sacramentum. Dum oblata & vinum pro Sacrificio affers, lauda Dominum Jesum de tam mirabili & pietissimâ inventionem, qua prodigiòse disponerat, ut sub his speciebus tectum animæ nostræ commodius subintraret, age gratias pro tanto beneficio, & implora gratiam tanto favori correspondendi, nec cesses allaborare, ut semper in Christo tuo requiescas, & ardentissimum divinæ charitatis pectus devotissimè ingrediaris. Vestimenta sacerdotalis Passionis Dominicæ te admonebunt: Amictus indigabit velum, quo benedicta Christi facies cooperiebatur, dum alapis percussus ut Propheta illusoriè salutabatur: *Prophetiza, quis est, qui te percussit?* Alba Herodianam Sindonem præfiguratur. In cingulo stola, & manipulo funes venerare, quibus in monte Oliveti captus, in flagellatione columnæ alligatus, & post decretam mortis sententiam ad tollendam crucem tractus erat. Planeta vestem purpuream, qua ut factus Rex adorabatur, aut vestem inconsuetam portendit, qua ante crucifixionem extus erat.

Luc.

22. 64.

Dum Crucifixi imaginem aspicias, in-
mensos

minium ar-
 dorem mo-
 rum & proxi-
 e recipis, &
 tum. Dum
 fers, lauda
 & pientil-
 se dispo-
 nimæ nollæ
 cias pro tan-
 tanto favo-
 laborare, ut
 s, & arde-
 us devotiss-
 sacerdotali
 unt: Ami-
 edicta Chri-
 apis percul-
 atur: Pro-
 Alba Hero-
 In cingulo
 e, quibus in
 latione co-
 tam moris
 cem tractus
 a, qua uti-
 inconfut-
 ionem ex-
 spicis, in-
 mentos

mentos Christi dolores recogita, & propo-
 ne, afflictiones tuas ejus amore fortiter &
 constanter tolerare. Age gratias pro tantâ
 charitate, & dum brachia extenta, caput in-
 clinatum, latusque apertum intueris, crede,
 vocarite à sponso tuo, ut amorosis amplexi-
 bus te constringat, precibus tuis capite incli-
 nato annuat, velitque, ut internis tuis affe-
 ctibus in cor apertum ingrediaris, unde mox
 ad eum conversa humillimè precare, ut te
 fructuum sanctissimæ crucis & passionis
 participem efficere dignetur: aperi & tu cor
 tuum divinis inspirationibus, expande ma-
 nus & brachia ad amplexandas tribulatio-
 nes, inclina caput, quo ostendas, te annuere,
 approbare, & ratum habere, quidquid Deus
 disposuerit, quæ omnia hoc vel simili affectu,
 quotiescunq; transieris coram crucifixi ima-
 gine, contestaberis: *O mi Jesu pro me cruci-
 fixe! Ecce me paratam tecum in mortem ire,
 Non mea, sed tua voluntas fiat. Vel: susci-
 pe me Domine in ulnas tuas, quas in cruce ex-
 pandisti, protege me ab hoste maligno, & fac me
 participem crucis tue. Vel cum Samuele:
 Loquere Domine, quia audit servus tuus. Vel:
 Amor meus, Deus meus, Jesu Christe pro me
 crucifixe, fac me unum tecum, & miserere
 mei. Vel: Adoro te Christe, & benedico te,
 quia per crucem tuam redemisti me. Quo-
 tiescunq; sacris imaginibus te inclinas, sem-*

per venerare speciales earum virtutes, vel irrisiones, quas in hoc Mundo sustinuerunt, v. g. in crucifixi imagine adora Christum Jesum ut verum Regem & Deum, & honora illusiones ob id à Judæis perpeffas &c.

Si imaginem beatissimæ Virginis intueris, vel coram tali imagine transis, recordare misericordiæ ejus, saluta eam salutatione Angelicâ, & roga, ut, cùm sit Regina Virginum, te quoque in filiam adoptet, quatenus purè, castè & inviolabiliter Filij ejus famulatio adstare possis.

Coram alijs imaginibus idem facies, & his vel similibus jaculatorijs in tuam operam advocabis: *Omnes Sancti & Sanctæ Dei, quorum reliquie & imagines hic sunt, saluto & veneror vos, intercedite pro me, concedite, ut vestris vestigijs insistere, & virtutes imitari valeam.* Tum admirare Bonitatem Dei, quæ merita servorum suorum non tantùm in cælo, sed & in terrâ remuneratur, excitare exinde, & propositum concipe ferventer tam benigno Domino serviendi. *Lauda sæpius Deum de nimio amore, quo in milibus mortales flagrat: O beata ille anima, quæ tibi serviunt, Deus meus! O quàm munificenter remuneraris omnes etiam minimos labores pro te exantlatos! O excecatos mortales, qui Dominum tam gratiosum naseant, & Maledo, Domino tam infido, tam fallaci & per-*

adherent! *Benedictus sis Deus meus, qui me ad servitutem tuam vocasti, benedicta sit illa hora, benedictum illum momentum, quo Religionem sum ingressa, & Mundo cum omnibus Creaturis valedixi, ut tibi, O Jesu mi amantissime! me desponsarem. Elegi te, O mi Jesu! tibi juravi, tibi me totam consecravi, manebam constans, teque solam unice amabo, Ah O utinam confirmaretur hoc propositum meum! utinam in tuo amore ita inardescerem! ut solam propter te viverem, & simul morerer.*

Dum vestibus te exuis, roga Deum, ut unam vestimentis omnes vitiosos habitus deponere possis. Lectum ingressura, cogita, quemadmodum somnus est mortis imago; ita lectum esse figuram sepulchri, unde timeas, ne fortè in lectum descendens, nunquam amplius surgas, atque adeò è molli lecto abeas ad ignem purgatorij, aut, si in peccato mortali fueris, ad æterna incendia, sitque nox illa ultima & complementum totius vitæ tuæ; quæ cogitationes haud dubiè urgeant, ut semper, priusquam in lectum concedas, sollicitè conscientiam discutias, & ex toto corde doleas de omnibus peccatis & defectibus tuis. Tum commenda te dilecto tuo, & imaginare tibi, te latitare sub brachijs crucifixi. Plurimis est in more positum, ut tota nocte crucifixum inter brachia teneant, aut saltem brachia in modum crucis invicem

refle-

reflectant, quod potissimum incumbit animabus religiosis, sponſis Christi, quibus præ omnibus alijs sponſus in pretio est habendus, ut adeò semper ab ipſo dependeant, ejusque sanctissimæ cruci sint affixæ. Proderit insuper hunc suum amorissimum sponſum dulci alloquio dissuaviare: *Tu mi Jesu, Ah! mane mecum, totâque hac nocte placidissime mecum dormi, ut, dormiente corpore, mens mea semper ad te vigilet, & te præsentem videat. Vel: fac me, Jesu dulcissime, super prædictus tuum requiescere; Da, ut omnes halitus hauriam de mellifluo corde tuo: Infuset Spiritus tuus suavissimus in animam meam, eamque absorbeat, & inseparabiliter sibi uniat. Offere tibi, mi sponse dilectissime! omnes motus, omnes gestus & halitus meos, nihilque intendo, nisi te laudare & benedicere.*

Optimum deniq; remedium contra peccata erit præsentia Dei, quam sibi quisque seriò imprimat, cogitetque, Deum omnia videre & audire, ex quo accrescet ingens desiderium Deo in omnibus placendi, & cum Mandum reliquerimus, ut hæredes æterni gaudij constitueremur, vitam nostram tam religiosè instituere cogimur, ut eodem digni efficiamur, quod fiet, si Regulas & Constitutiones nostras accuratè observaverimus.

Nonnullæ devotæ animæ pro felicitate virtutibus progressu solent in speciale am-

lum vocare B. Virginem Mariam, & sanctissimum ejus Filium Christum Jesum, unde nunquam cellâ progrediebantur, aut egrediebantur, nisi genuflexæ, & petitâ prius benedictione: *Nos cum prole piâ benedicat Virgo Maria, vel saltem Ave Maria.* His enim securas se credebant ab omni infestatione, & prolapsu in offensam Dei. Nec frustra, certum enim est, quod talia præstituris divinum auxilium tam opportune sit adfuturum, ut in omnibus vincant, crescant in spiritu & perfectione, ac tandem ad cœlestes agni dapes lætæ avolent.

APPENDIX.

UT securior sis ab omnibus periculis, Anima devota, accelerato gradu contendere ad foramina Petræ, ibique omnes sensus tuos exteriores reconde. *Petra autem est Christus,* foramina sunt sacratissima quinque vulnera, hæc singulis diebus exosculare, & vel unico *Pater & ave* saluta. Optimum erit, si accesseris venerabile Sacramentum, ibique in genua prostrata quinque diversis vicibus: Manè dum surgis, ante & post Missæ Sacrificium, post mensam, & sub vesperam recites salutationem supra notatam: *Ave Domine Jesu Christe &c.* tum subjungas I. in honorem sacratissimi vulneris in latere accipiti semel *Pater & Ave*, ut gratiam tibi concedat,

dat, refranandi linguam tuam, quia *ex abundantia cordis os loquitur*. II. In honorem SS. vulneris dexteræ, idem facies & petes gratiam refranandi *gulam*, cum hæc sit lapis lydius, quem Dæmon suis technis præstitit, quo dexterius animas in viam sinistram & reprobam abducatur, hac autem superatâ omnes sensus promptiores sint ad extirpanda vitia & comparandas virtutes; qui enim *frangit gulam suam, reliqua vitia facile superabit*. In sinistrâ petes gratiam de nullo sinistrè judicandi, sed quidquid videris in optimam partem interpretandi, & semper oculos tuos ad te ipsum reflectendi conformiter monito Christi: *Nolite judicare, & non judicabimini*. In dextro pede adorabis perfectam Christi obedientiam, petesque gratiam abnegandi proprium iudicium, moxque, ut audieris Superiorem, obtemperandi. In sinistro pede veneraberis generosam Christi constantiam in maximis etiam doloribus, & petes gratiam, *currendi in odorem unguentorum ejus*, id est, plurimorum exemplorum, quibus tibi præluxit ad omnem in quibuscunque adversitatibus generosam patientiam, tametsi enim hæc ipsa patientia mutandis fuerit stultitia, atque adeò via sinistra, æternæ tamen sapientiæ erat via rectissima, quâ æterno Patri placeret, desideratamque de inimicis victoriam gloriosissimè reperiret.